

7601

(117)

த.பாலேஸ்வரி



13

மாது
என்னை
மன்னித்துவீடு



மாது என்னை மன்னித்துவிடு

சுய. 813
7601



தமிழர்மணி

திருமதி ந. பாலேஸ்வரி.



திருக்கோணமலை
ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்மன் தேவஸ்தான
இலக்கிய வெளியீடு.

பதிப்புத் தரவுகள்

- தலைப்பு : மாது என்னை மன்னித்துவிடு.
வகை : நாவல்.
ஆசிரியை : திருமதி ந. பாலேஸ்வரி (தமிழ்மணி)
அச்சகம் : புனித வளனார் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
மட்டக்களப்பு.
வெளியீடு : திருக்கோணமலை ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்மன்
தேவஸ்தான இலக்கிய வெளியீடு.
வெளியீட்டுத் தேதி: 15-01-93.
அட்டை : ஓவியர் பவான்,
அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.
அச்சமைப்பு: க. தங்கேஸ்வரி (B. A. Hons.)
மட். மாவட்ட கலாசார உத்தியோகத்தர்.
பக்கம் : 214 + 8.
விலை : ரூ. 60/-

Bibliographical Data

- Title : "Mathu Ennai Mannithuvidu"
Category : Novel.
Author : Mrs. N. Baleswari.
Printers : St. Joseph Catholic Press, Batticaloa.
Publisher : Trincomalee Sri Pattbira Kaliyamman
Thevasthanam.
Date of Publication: 15-01-93.
Cover : Bhavan, Amirthakali, Batticaloa.
Proof : K. Thangeswary, (B. A. Hons.)
District Cultural Officer, Batticaloa.
Pages : 214 + 8.
Price : Rs. 60/-

ஆசியுரை

திருகோணமலை அருள்மிகு ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்பாள்
தேவஸ்தான தர்மகர்த்தா

சிவஸ்ரீ சோ. ரவிச்சந்திரக் குருக்கள்

தமிழ்மணி திருமதி பாலேஸ்வரி நல்லரெத்தினசிங்கம் அவர்கள் திருகோணமலை மக்களின் கலை, கலாசாரப் பண்பாடுகளைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் அறியச்செய்யும் சிறந்த எழுத்தோவியராவார்.

தமிழ்த் தாயை அணிசெய்த தமிழ்ப் பேரறிஞர் திரு. தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையினதும் அவருடைய சகோதரரும் ஈழத்து முதல் தமிழ் நாவலாகிய மோகனாங்கியைப் படைத்தவருமாகிய திரு. தி. த. சரவணமுத்துப் பிள்ளையினதும் வழித்தோன்றலாய் இலக்கியப் பணியும், சமயப் பணிகளையும் செய்துகொண்டிருக்கும் தமிழ்மணி பாலேஸ்வரி அவர்கள் திருகோணமலையின் முதுபெரும் நாவலாசிரியையாக விளங்குகிறார்.

பன்னிரண்டு நாவல்களையும் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், கட்டுரைகளையும் எழுத்தோவியங்களாக்கிய பாலேஸ்வரி அவர்களின் கைகள் “மாது என்னை மன்னித்துவிடு” என்ற நாவலையும் வரைந்து அழகிய ஓவியமாக்கியுள்ளது. எழுதி எழுதிச் செல்லும் கைகள் இன்னும் பல ஆக்கங்களையும் எழுதிப் படைக்க எல்லாம் வல்ல அன்னை பராசக்தி அருள்பாலிப்பாராக.

சமூக சீர்திருத்தங்களையும், சமயக் கோட்பாடுகளையும் யதார்த்தமாக எடுத்துக்காட்டும் சிறுகதைகளையும், நாவல்களையும் எழுத்தோவியங்களாக்கி தமிழ்த் தாயை அணிபெறச் செய்யும் திருமதி பாலேஸ்வரி நல்லரெத்தினசிங்கம் அவர்கள் ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்பாளின் கிருபாகடாட்சத்தினால் மேலும் பல எழுத்தோவியங்களைப் படைத்துப் பல்லாண்டு புகழுடன் வாழவேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

வெளியீட்டாளர் உரை

பக்தர்கள் மிகவும் உரிமை பாராட்டி பக்தி வைராக்கியத்தைப் புலப்படுத்தும் கோணேச பூமி ஆகிய திருகோணமலையில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்பாள் ஆலயம் பிரத்தியட்ச சக்திவாய்ந்த காளி பீடங்களில் முதன்மை வாய்ந்தது. இங்கு அமைந்துள்ள அற்புதகரமான விக்கிரக சைதன்ய சக்தியைப்பற்றி ஆண்டுதோறும் இவ்வாலயத்தில் நடைபெறும் கொடியேற்ற உற்சவம், நவராத்திரி திருவிழா, இலட்சார்ச்சனை, கௌரி விரதக் காப்பு போன்ற அம்சங்கள் எடுத்து விளக்குகின்றன. சைவ மக்களை பக்தி பரவசத்திலேயே திளைக்கச்செய்யும் பெருமை பொருந்திய அம்பாளின் அற்புதங்களோ பலவாகும்.

இவ்வாறு ஆலயப் பணியிலேயே அயராது உழைத்து வரும் ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்பாள் தேவஸ்தானம் பல்வேறு சமூகப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டு சமயத்தையும் பேணுகின்றது. இலக்கியத்தின் ஊடாக சமுதாயத்தினைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியப் பணியிலும் ஈடுபடுகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்ட இதோ இந்த நாவல்.

திருமதி பாலேஸ்வரி நல்லரெட்ணசிங்கத்தின் இலக்கிய சேவையைக் கௌரவிக்கும் வகையில் இந்துக் கலாசார அமைச்சினால் கடந்த வைகாசி மாதம் 10ம் திகதி கொழும்பில் நடைபெற்ற தமிழ் சாகித்திய விழாவில் மாண்புமிகு பிரதமர் அவர்களால் “தமிழ்மணி” என்ற பட்டமும், விருதும் வழங்கி இவர் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

அதையடுத்து அம்மையாருக்கு திருகோணமலை ஒரு பாராட்டு விழா நடாத்தி விருதும் வழங்கியது. அவ்விழாவுக்குத் தலைமை வகித்த மதிப்புக்குரிய மேலதிக அரசாங்க அதிபர் திரு நா. புவனேந்திரன் அவர்கள் தமது

உரையின் நடுவே தமிழ்மணி பாலேஸ்வரிக்குப் பாராட்டு மட்டும் வைத்தால் போதாது, வெளியிடமுடியாமல் தேங்கிக்கிடக்கும் அவரின் ஆக்கங்களை யாராவது வெளியிட முன்வந்தால் அதுவே அவருக்குச் செய்யும் சிறந்த நன்றிக் கடன் ஆகும் என்று கூறியது என் மனதிலே அன்று ஆழமாகப் பதிந்தது.

அதனை முன்னிட்டு எமது புண்ணிய பூமியிலே எழுத்தாற்றலில் சிறந்து விளங்கும் தமிழ்மணி திருமதி பாலேஸ்வரி நல்லரெட்ணசிங்களின் ஆக்கங்களுக்கு உறுதுணை புரியவேண்டும் என்று அவரது இந்த நாவலை வெளியிட முன்வந்தேன்.

எழுத்துப் பணி மிக உன்னதமானது-புனிதமானது. சமுதாயத்தை வளம்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. "வாள் முனையிலும் பேனா வலிமை உடைத்து" என்பது வரலாற்று உண்மை. தமிழ் மக்களின் பண்பாடு அவர்களின் கலைகளிலும், இலக்கியங்களிலுமே தங்கியுள்ளது. கலையையும், இலக்கியத்தையும் வளர்க்கும் நல்ல நாவல்களை இவர் எழுதியுள்ளார் என்பதை நாம் பெருமையுடன் கூறவேண்டும்.

எனவே இந்த நூலைத் திருகோணமலை ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்பாள் தேவஸ்தானத்தின் வெளியீடாக வெளியிடுவதில் நாம் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றோம்.

வாழ்க தமிழ்மணியின் தமிழ்ப் பணி!

திரு. சோ ரவிச்சந்திரக் குருக்கள்
ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்பாள் தேவஸ்தானம்,
(பிரதம குரு - அறங்காவலர்)
திருகோணமலை.

அன்பார்ந்த வாசகப் பெருமக்களே,

ஆறுமாத இடைவெளிக்குள் இரண்டாவது நூலை வெளியிடுகிறாள் என்று உங்களுக்கு ஆச்சரியம் ஒரு புறம் இருந்தாலும் மறுபுறம் பயமும் ஏற்படவே செய்யும். காரணம் இந்நூலை வாங்கி எனக்கு ஆதரவு அளிக்கப் போவது நீங்களே. எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல் என்று இறைவன் இடமே விட்டுவிடுகிறேன்.

இப்பணிக்கு நீங்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு சிறு துளி உதவியும் நீங்கள் எந்த மண்ணைச் சார்ந்தவராக இருந்தாலும், கடல் கடந்து தொலை தூரத்தில் வாழ்பவராக இருந்தாலும் தனிப்பட்ட முறையில் பாலேஸ்வரிக்கு மட்டும் செய்யும் உதவியாக இல்லாமல், தமிழுக்கும் ஈழநாட்டு மண்ணுக்கும் செய்யும் உதவி என்பதை கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.

மனிதன் மறைந்துவிடுவான். அவன் மறைந்த பின்பும் வாழ்வது இலக்கியம். இந்த இலக்கியமே மறைந்த மனிதனின் கலை கலாச்சாரம் பற்றி இனங்காண வைப்பது.

இந்நூலை வெளியிட்டு உதவும் பெரும் பணியை ஆற்ற முன்வந்த திருகோணமலை அருள்மிகு ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்மன் ஆலய தர்மகர்த்தா பிரம்மஸ்ரீ சோ. இரவிச்சந்திரக் குருக்கள் ஐயாவுக்கு முதற்கண் என் மனப் பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எனது படைப்புக்களில் பத்தாவது வெளியீடாக வெளிவரும் இந்நூல் திருக்கோணமலை அருள்மிகு ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்மன் தேவஸ்தான இலக்கியப் பணியின் முதற்கனியாக வெளிவருவது அந்த அம்பாளின் அநுக்கிரகம் என்றே நம்புகிறேன்.

அண்மைக்காலத்தில் திருகோணமலை மகளிர் நலன்புரி மன்றத்தின் வெளியீடாக வந்த எனது ஒரு நூலின் அச்சச் செலவின் அரைப்பங்குத் தொகையை சொந்த நாட்டை விட்டு தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களால் அண்டை நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு தமிழ் அபிமானியும், அன்பு உள்ளங்கொண்டவரு

மான ஒரு பெண்மணி (பெயர் குறிப்பிடுவதை அவர் விரும்பமாட்டார்) அனுப்பி உதவினார் என்பதை அன்போடும் நன்றிப்பெருக்கோடும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பிரதியுபகாரம் கருதாமல் அன்னார் தமிழுக்குச் செய்த உதவி ஒரு இலக்கிய ஏட்டை மலரவைத்து விட்டது. அன்னார் எங்கிருந்தாலும் வாழ்க என வாழ்த்த நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அதேவேளை உங்கள் அனைவருக்கும் என் மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்களோடு நன்றியும் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன்.

இக்கதைபற்றி ஒரு சிறு விளக்கம். இக்கதை மித்திரனில் வெளிவந்த ஆண்டு 1972. இக்கதையில் பல இடங்களில் அருள்மிகு ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்மன் தேவஸ்தானம்பற்றிக் குறிப்பாக தேர் வெள்ளோட்டம்போன்ற சந்தர்ப்பங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சந்திரன் ஐயா அவர்கள் என்கதை ஒன்றை வெளியிட்டுதவ முன்வந்தபோது கதைபற்றிய சம்பவங்கள் நினைவில் இல்லாத நிலையில் இக்கதையைத் தெரிவுசெய்தேன். ஆனால் கதையைச் சிறிது சுருக்க நினைத்து வாசித்தபோது எனக்கே அதிர்ச்சியைத் தந்தது கதையில் வரும் சம்பவங்கள். இதுவும் அம்பாளின் புதுமைகளில் ஒன்று என நினைத்து இந்நூலை அந்த அன்னையின் பாதாரவிந்தங்களுக்கே காணிக்கையாக்குகிறேன்.

இறுதியாக என் நூல்களை வெளியிடுவதற்குத் தூபமிட்ட மேலதிக அரசாங்க அதிபர் திரு. நா. புவனேந்திரன் அவர்களுக்கும், அத்துபத்தை இட வழி செய்த திருக்கோணமலை மகளிர் நலன்புரி மன்றத்தினருக்கும், இந்நூலை அச்சிட உதவிய இரா. நாகலிங்கம் (அன்புமணி) அவர்களுக்கும், அச்சிட்டுதவிய மட்டக்களப்பு சென். ஜோசப் கத்தோலிக்க அச்சகத்தினருக்கும், பிழை திருத்தி உதவிய ஆசிரிய சிரோமணி த. செல்வநாயகம் அவர்களுக்கும், அச்சக வேலைகளை மேற்பார்வை செய்து உதவிய அன்புத் தங்கை செல்வி க. தங்கேஸ்வரி (மட். மாவட்ட கலாசார உத்தியோகத்தர்) அவர்கட்கும், இந்நூல் வெளிவர உதவிய ஏனையோருக்கும் என் அன்பு கலந்த நன்றி.

தமிழ்மணி ந. பாலேஸ்வரி

டைக் வீதி,
திருகோணமலை.
14-1-93.

... (faint text) ...

... (faint text) ...

... (faint text) ...

... (faint text) ...

... (faint text) ...

ஆசியுரை

திருக்கோணமலை மண் பெற்றெடுத்த அருந்தவப் புதல்வி திருமதி பாலேஸ்வரி நல்லரெட்ணசிங்கன் அவர்கள் எழுத்துலகில் மிகப் பிரபல்யமானவர் என்பதை யாரும் மறக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது. இம்மண்ணில் பிறந்தவர்களுக்குப் பெருமை தேடித்தந்த இத் “தமிழ்மணியை” நான் பெருமையோடும் பெருமிதத்தோடும் வாழ்த்துகின்றேன்.

பெண்மைக்கோர் இலக்கணமாய், நல்லாசிரியனுமாய், சமயப் பெரும்பழமாய், பணிவும் பண்பும் நிறைந்த சமூக சேவகியாய்த் திகழும் இம்மாமணி எழுத்துத் துறையில் பிரகாசிக்கும் ஓர் நட்சத்திரமாய்த் திகழ்கின்றார். இவரது 12 நாவல்களும் 200க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளும், வாசகர்களின் உள்ளங்களைக் கவர்ந்துள்ளன. தமது மண்ணையும் மக்களையும் கதைகளில் புகுத்தி மண்ணிற்கும் மக்களுக்கும் மகிமை கொடுப்பவர்.

அதிகமான நாவல்களை எழுதிய ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர் என்ற புகழ்பெற்ற, என் அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குமுரிய பாலேஸ் அக்கா அவர்களை ஆசி கூறி வாழ்த்துவதில் நான் பெருமையடைகின்றேன். தற்பொழுது உங்கள் கரங்களில் தவழும் “மாது என்னை மன்னித்துவிடு” என்னும் புதிய நாவல் நிச்சயமாக உங்கள் எல்லோரையும் இலக்கிய இன்பத்தை நுகரவைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்நாவலை அச்சிட்டு வெளியிட முன்வந்துள்ள சிறப்புமிகு காளியம்பாள் கோயில் குருக்கள் ஐயாரவிச்சந்திரன் அவர்களுக்கும் பெண்ணினத்தின் சார்பில் நன்றி கூறுகின்றேன். “கோவும் கோயிலும்”

என்ற சிறப்புமிகு நாவலை எழுதிய பாலேஸ் அக்காவின் புதிய ஆக்கத்திற்கு குருக்கள் ஐயா அவர்கள். ஊக்கங் கொடுப்பது மிகப் பொருத்தமானதே. சமயத் தொண்டை சாலச்சிறப்பாக நடத்திவரும் ரவிச்சந்திரன் ஐயா அவர்கள் நம் மண்ணிற் தோன்றிய முத்தமிழ் கலைஞர்களை ஊக்குவித்து அம்பாளின் அருளையும் சேர்த்தளிக்கும் பணிக்கு எப்போதுமே முன்நிற்பவர்.

ஆயிரமாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் நானிருந்த போதும் பாலேஸ்வரி அக்காவின் “மாது என்னை மன்னித்துவிடு” நாவல் வெளியீட்டு வைபவத்தை என் உள்ளம் வாழ்த்திக் கொண்டேயிருக்கும். “தமிழ்மணி” பாலேஸ்வரியின் கற்பனையில் தவழும் கருத்துமிகு நாவல்கள் மென்மேலும் மலர்ந்து மணம்வீசும் நாவல்களாகப் பல்கிப் பெருக வாழ்த்துகின்றேன். இலக்கியப் பூங்காவினுள் நம்மை இழுத்துச் செல்லும் தமிழ்மணி பாலேஸ்வரி அவர்களை மேலும் ஊக்குவித்து உரங்கொடுக்க வேண்டுமென எல்லோரையும் வேண்டி விடைபெறுகின்றேன்.

தமிழ் மணக்கும் “தமிழ்மணியே!”
 தாய்க் குலத்தின் பெருமணியே!
 தரமிகு எழுத்தில் எழில்மணியே!
 தாயகத்தின் புகழ்தந்த திருமணியே வாழ்க.

செல்வி செல்வமணி வாடிவேலு
 லண்டன்.

57, Kenwyn Drive,
 Neasden,
 London,
 N. W2. 7NX.

நெற்றியில் சந்தனமும் குங்குமமும் மிளிர கூந்தலில் அழகிய சிவப்பு ரோஜாமலர் சூடிக் கையில் அர்ச்சனைப் பொருட்களுடன் வீடு நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள் மாதுமை. செயற்கை அவங்காரம் எதுவுமின்றி குளித்து முடிந்த கூந்தலும் வெள்ளை “வோயில்” சேலையும் உடுத்தி இருந்தாளாயினும் அந்தக் கோலம்கூட அவள் அழகுக்கு மெருகூட்டியது என்றே கூறவேண்டும்.

அன்று புதன்கிழமை. ஆலயத்தில் அமைதியாக வணங்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அவள் அப்படியொரு இடைப்பட்ட நாளைத் தெரிந்தெடுத்திருந்தாள். அல்லது கோயிலில் கர்ப்பக்கிரகமே தெரியாத அளவுக்கு ஜனத்திரள் நிறைந்து வழியும். முன்னால் நிற்பவர்களுக்குப் பின்னே நிற்பவர்களைப்பற்றிய அக்கறையே இருக்காது. அந்தக் கூட்டத்தில் எழும் வீண் கதைகளும், ஊர்ப் புதினங்களும் அவளுக்குக் கட்டோடு பிடிக்காதவை.

கோயில் என்னும் புனித இடத்திற்கூடவா எமது வாயை அடக்க முடிவதில்லை என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்வாள். இந்த விடயத்தில் பிற சமயத்தவர்களை அவள் போற்றுவாள். அவர்களின் ஆலயங்களில் ஆராதனை முடியும்வரை என்ன அமைதி நிலவுகிறது. அதனால் எல்லோரும் ஒரு முகமாக இறைவனைப் பிரார்த்திக்கக்கூடியதாக உள்ளது. எம்மவர்களுக்கு அது கூறினாலும், புரியாது. பரந்த சமயம், பரந்த நோக்கம் என்பார்கள்.

போற்றப்பட வேண்டியதுதான். ஆயினும் ஏனையவர்களிடம் உள்ள நல்ல வழக்கங்களைப் பின்பற்றலாம் அல்லவா...? என்னவோ அவள் மிகவும் எளிய முறையில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவள். எளிமையான தோற்றத்தை விரும்புவள், உடை அலங்காரமோ, நடை அலங்காரமோ ஒருவரின் இயற்கையை மாற்ற முடியாதெனப் பிடிவாதமாக நம்புவள்.

பாடசாலையில் படிக்கும்போதுகூடத்தான் அவள் என்ன கொண்டாட்டமாக இருந்தாலும் மிகவும் எளிமையான தோற்றத்துடன் தான் செல்வாள். பணம் படைத்தவர்களானாலும், வறியவர்களானாலும் அவளுக்குச் சமன்தான். இத்தனைக்கும் அவளிடம் வசதியில்லாமல் இல்லை. அவளுடைய அம்மா அவளுக்குத் தினுசுதினுசாகப் புடவைகளை வாங்கி அலுமாரி நிறைய அடுக்கி வைத்திருந்தாள். ...வேண்டுமானால் அவளும் ஏனைய பெண்களைப்போல இக்காலக் கவர்ச்சி உடையில் கால் தெரியக் கை தெரிய ஏன் உடலில் பெண்களால் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய மர்மப் பகுதிகள்கூடத் தெரியும்படி உடையணிந்திருக்கலாம். அக்காலத்தில் அநாகரீகம் என்று ஒதுக்கப்பட்ட சில பழக்கவழக்கங்களை இக்காலத்தில் நாகரீகமாகக் கொள்கின்றனர். ஆயின் அதிலெல்லாம் அவள் தன் நேரத்தையும் காலத்தையும் அநியாயமாக விரயஞ்செய்ய விரும்புவதில்லை. அதனால் அவள் தாயாருக்கு அது ஒரு பெருங் குறை. மற்றப் பெண்களைப்போல் உடுப்பது இல்லை, அலங்காரம் செய்துகொள்வதில்லை என்று ஒரே முறைப்பாடு செய்வாள்.

“ஏன் பிள்ளை பெட்டியில் சேலைகளையெல்லாம் யாருக்குச் சேர்த்து வைக்கிறாய். உன்ர வயதுள்ள மற்றப் பெண்களைப் பார்...” என்று தன் ஆற்றாமையை வெளிக்காட்டுவாள். அது நிறைவேறாத பட்சத்தில் “நீ என்ன சாதிப் பெண்ணோ.. ஆண்டவன் நிறையத் தந்தும் அனுபவிக்க ஆற்றல் இல்லாத பிள்ளை” என்று அலுத்துக் கொள்வாள். அதைக் கேட்டு மாதுமை தனக்குள்ளாகவே

சிரித்துக்கொள்வாள். அது அவளுக்குப் பழக்கமாகிவிட்ட ஒன்று.

ஆயினும் அது தன் தாயின் அறியாமை என அவள் எப்போதும் கருதியது கிடையாது. தாய் தன்னைவிட முதியவள். அதனால் நிறைந்த அனுபவசர்லி என்பது அவள் அபிப்பிராயம். அறிவைப்போல் அனுபவமும் அவசியம் என்பது அவள் கருத்து. அதனால் தாயிடம் உள்ள குறைபாடு, பழக்கம் காரணமாக ஏற்பட்ட ஒன்று என நினைத்துத் தன் மனதைச் சாந்தப்படுத்திக்கொள்வாள்.

அன்றும் அப்படித்தான் ஆலயத்தில் இருந்து வீடு திரும்பிய மாதுமையைப் பார்த்த அவள் தாயார். “என்ன மாது இந்த வேயில் சேலையை விட்டால் உனக்கு வேறு சேலைக்கே வழியில்லை... உம்... என்ன பிள்ளையோ..... என்ன பிடிவாதமோ... என்ன சாதிப் பெண்ணோ...!” வழக்கமான அங்கலாய்ப்பு.

இன்று கோயிலில் வழக்கமான ஜனக்கூட்டம்கூட இல்லையம்மா... அதனால் அம்பாளை நன்றாகக் கும்பிட முடிந்தது.”

...மாதுமை பேச்சை வேறு திசையில் திருப்பினாள்.

“தினந்தினந்தான் கும்பிடுகிறாய். அந்த அம்பாள் தான் கண்ணைத் திறந்ததாகக் காணோம்... ம... அவள் எப்ப கண்ணைத் திறக்கப்போகிறாளோ” நீ எப்ப உன் வாயைத் திறக்கப்போகிறாயோ.”

தாயாரின் பேச்சுத் திரும்பவும் மாதுமைக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கியது.

“அவசரப்பட வேண்டாம் அம்மா. நான் ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்” என்று கூறிவிட வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. ஆனால் சொல்லவில்லை. அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தன் முடிவைக் கூறிவிட அவள் விரும்பவில்லை. அப்படிக்கூறின் அந்த வீட்டிலுள்ள கலகலப்புக்குறைந்துவிடும் என அவள் பயந்தாள். தன் தாயாரின்

வாயைக் கிளறி வேடிக்கை பார்ப்பதில் அவளுக்குத் தனி விருப்பம். அதனால்,

“நான் வாயைத் திறக்காவிட்டாலும்கூட அம்பாள் விரைவில் தன் கண்ணைத் திறக்கத்தான் போகிறாள் அம்மா...” என்று கூறிவிட்டு அவள் தன் அறைக்குள் சென்றாள்.

“உம் .. என்ன சாதிப் பெண்ணோ..... என்ன பிள்ளையோ.....”

வழக்கம்போலத் தாயின் அங்கலாய்ப்பு காற்றுடன் கலந்து வந்தது. மாதுமை சிரித்தாள். ஆனால் இம்முறை அவள் சிரிப்பில் வழக்கம்போல் விரக்தி தோன்றவில்லை! அந்தச் சிரிப்பினிடையே உயிர்க்களை மின்னியது.

“மாது” அவள் தங்கை அவளை அழைத்தாள். அந்த வீட்டில் சின்னவர்கள், பெரியவர்கள் எல்லோருக்குமே அவள் மாதுதான். அவளுக்கு ஏழு வயது சிறுவனான அவன் தம்பி. திருமால்கூட அவளை மாது என்றுதான் அழைப்பான். அவன் பிறந்து நான்கு வருடங்களுக்குப் பின்னர்தான் அவள் தங்கை பங்கஜவல்லி பிறந்தாள். அதனால் அந்த ஏழு வருடமும் அந்த வீட்டின் செல்லக் குழந்தையாக “மாது” என்று அழைக்கப்பட்டு வந்த மாதுமை இன்றுவரை மாதுவாகவே இருந்துவருகிறாள்.

அவளுடைய அம்மா அம்பிகை எவ்வளவு படபடப்பும் தொண்தொணப்புமாக இருப்பாளோ அதற்கு எதிர் மாறானவர் அவள் தந்தை பரமநாதன். அவரைத் திருகோணமலை முழுதும் நாதன் என்றே அழைத்து வந்தது. நாதன் அமைதியும் அடக்கமுமே உருவானவர். பேசுவதை, எப்போதும் அளந்து நிறுத்துத்தான் பேசுவார். எதைச் செய்தாலும் அதைத் தீர விசாரித்து ஒழுங்காகச் செய்து முடிப்பார். சுருங்கச் சொன்னால் அவருக்கும் அவள் அம்மாவுக்கும் எவ்வளவு பொருத்தம் குறைவோ, அதற்கு மாறாக அவள் அப்பாவுக்கும் அவளுக்கும் நிறைந்த மனப்பொருத்தமிருந்தது. அவர் கொழும்பில் நீர்ப்பாசன இலாகாவில்

முதலாந்தர எழுதுவினைஞராகக் கடமையாற்றி வந்தார். அவர் விடுதலைக்கு வரும்போதெல்லாம் அவரையும் மாது மையையும் சேர்த்துத்தான் அவள் அம்மா குறை கூறுவாள். அப்பாவும் மகளும் சேர்ந்து சிரிப்பார்கள்.

மாதுமையின் எண்ணம் திடீரெனத் தன் தந்தையிடம் தாவுகிறது. இந்நேரம் அவள் தந்தை மட்டும் பக்கத்தி விருந்தால், அவள் தன் முடிவை தங்குதடையின்றிக் கூறி முடித்திருப்பாள். அவரும் அதை மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொண்டிருப்பார்.

கடந்த சில வாரங்களாக ஈழத்தில் நடைபெற்றுவந்த பயங்கரவாத இயக்கம் முடிவடைந்து நாட்டில் அமைதியும், சுபீட்சமும் நிலவத் தொடங்கிய முதல்நாள் அது! எந் நேரம் என்ன நடக்குமோ என்ற பீதியும், திகிலும் கலந்த நிலையில் மக்கள் வாழ்ந்த காலம் மாறி, ஒரு சுதந்திர உணர்வும், மகிழ்ச்சியும் தாண்டவமாடியது. அதே போல் அன்று அவள் மனதிலும் ஒரு அமைதி மகிழ்ச்சி..... இனம் புரியாத இன்ப நுகர்ச்சி.

ஆமாம்.....! அன்று கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டு விட்டுத் திரும்பும்போது கோயில் முன்றிலில் வைத்தே அவள் தன் முடிவைக் கூறிவிட்டாள். கூறியேவிட்டாள். எந்த முடிவுக்காக அவள் இரவு பகல் ஏங்கித் தவித்தானோ அந்த முடிவை அவள் அவனுக்குத் துணிந்து சொல்லி விட்டாள். கோயிலுக்குப் போவதற்கு முன்பே அவள் எடுத்துக்கொண்ட தீர்மானந்தான் அது. ஆயினும் அவள் கையெடுத்து வணங்கும் பத்திரகாளி அம்மனிடம் சென்று வணங்கிய பின்பே அம்முடிவை அவனிடம் கூறுவது எனத் தீர்மானித்து இருந்தாள் அவள்.

கோயிலுக்குச் சென்று அவனிடம் கூறுவது என மாதுமை தீர்மானித்திருந்தாலும்—

கோயில் முன்றிலில் வைத்தே அந்தப் பத்திரகாளி முன்பாகத் தன் முடிவை அவனிடம் கூறிவிட முடியுமென அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பார்க்கவேயில்லை. கனவு

கூடக் கண்டிருக்க முடியாது. காரணம் அவனுக்கும் கோயிலுக்கும் உள்ள தொடர்பு மிகக் குறுகியது என்பது அவள் அறிந்ததே. அவன் கடவுளிலும் கோயிலிலும் வைத்திருந்த நம்பிக்கைக்கு எதிர்மாறாக அவன் எதிலும், தர்க்கம் செய்யும் இயல்புடையவன். குதர்க்கம் பேசுவது அவனுடன் கூடப் பிறந்தது. அப்படி இருந்தும் அவள் அம்பாளை மனப் பூர்வமாக வணங்கிவிட்டு வெளியே காலடி எடுத்துவைத்த போது அவனைத்தான் அவள் கண்கள் முதலில் சந்தித்தன. அதை அவள் நல்ல சகுனமாக நம்பினாள். அதனால் அவள் தயங்கவில்லை. "சேகர்" அவள் உதடுகள் அவளையும் அறியாமல் அவனைப் பெரிய சத்தமாக அழைத்து விடுகின்றன.

அந்தக் குரலின் இனிமை தெருவழியே எதேச்சையாகச் சென்றுகொண்டிருந்தவனைத் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்கின்றது. அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்புகிறான். அவனுக்குத் தன் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. ஒருகணம் தான் காண்பது உண்மைதானா என்று சிந்திக்கிறான். மறுகணம் அவன் கால்கள் அவனை அவள் நின்ற பக்கம் இழுத்துச் செல்கின்றன. அவன் வருவது கண்டு அவள் ஓர் ஓரமாக ஒதுங்கிக்கொள்கிறாள்.

அதுவரை தான் ஓர் கனவுலகில் சஞ்சரிப்பதுபோன்ற பிரமை தட்டியிருந்த சந்திரசேகரனுக்கு மாதுமை அசைந்த பின்னர்தான் தான் காண்பது உண்மை என்கிற உணர்வு தட்டியிருக்க வேண்டும். அதனால், அவன் தன் நடையைத் தூரிதப்படுத்தினான். அடுத்த நிமிடம் அவன் அவள் அருகில் நின்றான். அவள் தாழ்ந்திருந்த விழிகளை உயர்த்தி அவனை ஒரு முறை ஒரேயொரு முறை பார்த்தாள். அடுத்த நிமிடம் அவள் விழிகள் தரையில் பதிந்து கொண்டன. "என்னை அழைத்தாயா மாது...?"

அவன் சந்தேகமும் பயமும் கலந்த குரலில் கேட்டான். அவள் உண்மையாகவே தன்னை அழைத்தாளோ அல்லது அவள் தன்னை அழைப்பதுபோன்ற பிரமையில் தான் தவறுதலாக அங்கு வந்துவிட்டானோ என்ற அச்சம் அவனுக்கு.

“ஆமாம், உங்களைத்தான் அழைத்தேன்” - அதற்கு மேல் ஒரு வார்த்தைகூட அவளால் பேசமுடியவில்லை.

சந்திரசேகரன் ஒன்றும் புரியாமல் குழம்பிய மன நிலையில் நின்றான். அவள் தன்னை எதற்காக அழைத்திருப்பாள்...? ஒருவேளை ஏதாவது உதவி தேவைப்பட்டு இருக்கலாம். எதற்கும் ஒருவார்த்தை கேட்டுப் பார்ப்போம் என்ற எண்ணத்தில் “ஏன் ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டுமா? எதுவானாலும் தயங்காமல் கூறு. செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன்” என்றான் அவன்.

“இல்லை... நான் உங்களிடம் ஒரு விடயம் தனியாகப் பேசவிரும்பினேன். கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்த மாதிரி நீங்களே வந்துவிட்டீர்கள். அதுவும் நன்மைக்காக இருக்கலாம். நான் இப்போ கூறப்போகும் செய்தி உங்களுக்கு ஆச்சரியமாகவும், அதிசயமாகவும்கூட இருக்கலாம். ஆனால் என்னிடம் தயவுசெய்து அதுபற்றி ஒரு வார்த்தையும் கேட்கவேண்டாம். நான் உங்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்துவிட்டேன். என் முடிவைக் கூடிய விரைவில் என் பெற்றோரிடம் கூறிவைப்பேன். நீங்களும் வேண்டியவற்றைச் செய்யலாம்.”

கூறிவிட்டு வேகமாகச் செல்லும் மாதுமையை வியப்புடனும், அதிசயக்கூடனும் பார்த்து நின்றான், சந்திரசேகரன். மாதுமை கோயில் வீதியைக் கடந்து தெருவில் இறங்கி விசையாக நடந்தாள். அவளுக்கு உடலெல்லாம் வியர்த்துக்கொட்டியது! தான் செய்தது சரியா பிழையா என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்க்க அவள் விரும்பவில்லை. எதற்கும் அவள் துணிந்துவிட்டாள். அதனால் நடப்பது நடக்கட்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அவள் நடந்தாள். அந்த நடையில் வேகமிருந்தது. ஆனால் துடிப்பிருக்கவில்லை.

சந்திரசேகரன் அவளை வென்றுவிட்டான். அவள் அவனிடம் தோற்றுவிட்டாள். தோற்றேவிட்டாள் என்ற எண்ணத்தைத் தவிர வேறு எதுவுமே அவள் உள்ளத்தில் நிலைத்திருக்கவில்லை. அந்தத் தோல்வியில்தான் அவள் வாழ்க்கையே ஆரம்பிக்கப்போகிறது. அதனால் எழுந்த ஒரு நிம்மதியில் அவள் தன் வேகத்தைக் குறைத்து மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

அதிர்ஷ்டம் கூரையைப் பிய்த்துக்கொண்டு வரும் என்றுதான் சந்திரசேகரன் அறிந்திருந்தான். ஆனால் இப்படி வழியிலும்... தெருவிலும், கோயில் வீதியிலும் கூட எதிர்ப்படும் என்பதை அவன் இன்றுதான் நேரில் கண்டு கொண்டான். ஒரு இலட்சம் ரூபா சுவீப்பில் விழுந்திருந்தால்கூட அவன் இத்தனை தூரம் மகிழ்ந்திருக்க மாட்டான். அவனுடைய உள்ளம் களிபேருவகையினால் அலைமோதியது. கால்கள் நிலத்தில் பாவாத நிலையில் அவன் தெருவில் இறங்கி நடந்தான். வீட்டில் இருந்து புறப்படும் போது அவன் படம் பார்க்கச் செல்வதாகத்தான் கூறி வந்தான்.

“லேடி சாட்டலிஸ் லவ்” என்கிற ஆங்கிலப் படத்தைப் பார்க்கும் எண்ணத்தோடு புறப்பட்ட அவன் கடைசியில், கடற்கரையை நோக்கி நடந்தான்.

முற்றவெளியை ஊடறுத்துச் செல்லும் குறுக்குப் பாதையால் அவன் சென்று கடற்கரையில் ஓர் ஒதுக்குப் புறமாகப் பார்த்து அமர்ந்துகொண்டான். கடல் நீரின் குளிர்ச்சியை ஏந்தித் தவழ்ந்து சென்ற தென்றல் காற்று அவன் உடலை தடவிச் சென்றபோது அவனுக்கு மிகவும் இதமாக இருந்தது.

அந்தப் பரவைக் கடலில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை அவன் தன் பார்வையைச் செலுத்தினான். நீலத்திரை கடலின் மேலே பல வள்ளங்களும், மீன் பிடிக்கும்

இயந்திரப் படகுகளும் வேகமாக வீடு நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தன. அது பார்ப்பதற்குக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. அந்தப் பட்டுக் குருமணல்மேல் சிறுவர்கள் ஓடியாடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். கடற்கரையோரமாக அமர்ந்திருந்த அவன் மணலைக் கையில் அள்ளிக் குவித்துக்கொண்டிருந்தான். அதேபோல அவன் மனதிலும், எண்ணக் குவியல்கள், மணலை எண்ணுவது சிரமம். அதேபோல அவன் உள்ளத்தில் எழுந்த எண்ணக் குவியல்களையும் எண்ணுவது சிரமந்தான். ஆயினும் அவற்றில் ஓரி ரெண்டை மீட்க அவன் முயற்சித்தான்.

மாதுமை அவனுக்குத் தூரத்து உறவுமுறையான பெண்தான். இருவரும் சிறுவர்களாக இருக்கும்போது சேர்ந்து விளையாடுவார்கள். அந்தப் பழக்கத்தினால் அவன் மேல் ஏற்பட்ட அன்பு சந்திரசேகரனின் மனதில் மலர்ந்து காதலாகியது. ஆனால் மாதுமையின் மனதில் அது மண் விளையாட்டுடனேயே முடிந்த கதையாகிவிட்டது. ஆனால், சந்திரசேகரன் அவளும் தன்னைக் காதலிப்பான் என எதிர்பார்த்தான். அவன் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பி. ஏ. பட்டம் பெற்று தன் முதல் நியமனத்தைக் கொழும்பிலுள்ள ஒரு காரியாலயத்தில் பெற்றான். கொழும்பில் நியமனம் ஏற்குமுன் அவன் திருகோணமலைக்கு வந்திருந்தான். அதேவேளை அதுவரை கொழும்பில் தன் சிற்றன்னையோடு தங்கிப் படித்துப் பத்தாம் வகுப்புச் சித்தியடைந்து தன் சிற்றன்னை பதுளைக்கு மாற்றலாகிச் சென்றதால் மீண்டும் திருகோணமலைக்குத் தன் தாயாரிடம் திரும்பி வந்திருந்தான் மாதுமை.

கொழும்பில் தன் முதல் நியமனத்தைப் பெறுவதற்கு முன் மாதுமை வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தான் அவன். மாதுமை அவன் வரவில் அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் தாயார் அம்பிகை அவனை மனதார வரவேற்று உபசரித்தாள். அம்பிகை ஏதோ அலுவலாக உள்ளே போயிருந்த சமயம் சந்திரசேகரனுக்கு மாதுமையுடன் தனியாகப் பேசக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்

பட்டது. அப்போதுதான் அவன் தன் உள்ளக்கிடக்கையை, உணர்ச்சிக்குவியலை அவனிடம் எடுத்துச் சொன்னான். அதற்கு அவள் அளித்த விடை அவனை அதன்பின்னர் அந்தப் பக்கமே காலடி எடுத்துவைக்காமல் செய்துவிட்டது. தான் அப்படியான ஒரு எண்ணத்துடன் பழகவில்லை என்றும், அப்படியான எண்ணம் தனக்கு அடியோடு கிடையாது என்றும் அவள் அவனிடம் கூறிவிட்டாள்.

அந்தச் சம்பவம் நடந்து ஒரு வருடம் முடிந்துவிட்டது. இப்போது சந்திரசேகரன் தன் சொந்த இடமான திரு கோணமலைக்கே மாற்றம் எடுத்துக்கொண்டும் வந்துவிட்டான். எப்போதாவது மாதுமையைத் தெருவில் சந்திக்க நேர்ந்தால் ஒரு புன்னகையுடன் அவர்கள் உறவு முடிந்து விடும். ஆயினும் அவனால் அவளை மறக்கமுடியவில்லை. அதனால்தான் அவன் இன்னும் திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் இருந்தான்.

மாதுமையின் வீட்டுப் பக்கம் போகும்போது சில வேளைகளில் அவள் தாயாரைச் சந்திக்க நேர்ந்தால் சிறிது நேரம் வாசலிலேயே பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுச் சென்று விடுவான். அவள் அவனை உள்ளே வரும்படி வற்புறுத்தினால்கூட அவன் உள்ளே செல்வதில்லை.

எப்படியாவது மாதுமையை அடைந்தேதீருவது என அவன் அடி மனதில் எழுந்த ஆசை அணையவேயில்லை.

அணையாத நெருப்பாக அது அவன் இதயத்தின் உள்ளே கொழுந்துவிட்டெரிந்துகொண்டே இருந்தது. அந்தத் தீயின் வெப்பத்தைத் தணிப்பதற்காக அவன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் யாவும் வீணாயின. நேர் வழியில் முடியாவிட்டாலும்கூடக் குறுக்கு வழியிலாவது சென்று அவளை அடைந்தே தீருவது என்று அவன் முடிவு கட்டியிருந்தான். ஆனால் அவன் நினைத்ததற்கு மாறாக எது வித சிரமமுமின்றி எதிர்பார்க்காத நிலையில், எதிர்பார்க்காத இடத்தில் அவளாகவே அந்த முடிவை அவனுக்குக் கூறிவிட்டாள்.

இப்படித்தான் சிலவேளைகளில் காத்திருப்பது நடக்கத் தவறுவதும், கிஞ்சித்தும் நடக்குமென எதிர்பாராதவை நடைபெறுவதும் உலக இயற்கை என அவன் எண்ணிக் கொண்டானாயினும் அவனால் வாளாவிருக்க முடியவில்லை. மாதுமை எப்படித் தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள ஒத்துக்கொண்டாள் என்பது இன்னும் அவன் மனதில் கேள்விக்குறியாகவே இருந்தது. “திடீர்” என அவன் மேலுடம்பில் இரண்டு மூன்று நீர்த்துளிகள் பட்டுத் தெறித்தன. கடலலைகள் வாரியிறைத்த நீர்த்துளிகளாக இருக்குமோ என்று அவன் சிந்திப்பதற்கு முன்பே மீண்டும் இரண்டு மூன்று துளிகள் அவன்மேல் விழுந்தன. அப்போது தான் அவன் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். மெல்லிய கொடிபோன்ற நீர்த்தாரைகள் வானத்திலிருந்து பூமிக்கிறங்கிக்கொண்டிருந்தன.

அன்று அந்த நிமிடம்வரை மழை பெய்யுமென யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கமுடியாது. அவ்வளவு தூய்மையாக இருந்தது மேகம். அதையும் இயற்கையின் திடீர் மாறுதல் என நினைத்து மணல் பரப்பில் இருந்து எழுந்து தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். தன் தந்தையிடம் இந்த நல்ல செய்தியைச் சொல்வதா விடுவதா என்ற போராட்டம் அவன் மனதில் எழுந்தது. அவனைப் பொறுத்தவரை அவனுக்குத் தன் தாயைப்பற்றிய அக்கறையே இல்லை. தாயாருக்கும் தனக்கு ஒரு வளர்ந்த மகன் இருக்கிறான்; அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கவேண்டும் என்கிற கவலை கிடையாது. அவனது தாயார் மஞ்சளா எந்நேரமும் “கிளப்” என்றும், “பாட்டி” என்றும், “டினர்” என்றும் திரிந்து கொண்டிருப்பவள். மேல்நாட்டு நாகரீகத்தில் மூழ்கியிருப்பவள். சந்திரசேகரனின் தந்தை வேலாயுதம் அவளை ஒரு “பார்ட்டியில்” கண்டு காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டார். கடைசிவரை அவள் அந்தப் பார்ட்டியை விடவே இல்லை. அவரும் விட்டுக்கொடுத்து நடந்துவிட்டார். அதனால் இப்போது ஈனவும் மாட்டாமல் நக்கவும் மாட்டாமல் நின்று தத்தளிக்கிறார்.

அவர் செய்த சிறு புண்ணியம் தங்கம் அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரியாக வந்து அமைந்துவிட்டாள். அல்லது சந்திரசேகரன் இறந்துபோய் ஆண்டுகள் பலவாகி இருக்கும். அவள் பெயருக்கேற்றபடி தங்கமான குணம்படைத்தவள். வேலாயுதத்தின் தாயார் வளர்த்த பெண். திருமணம் செய்துகொடுத்த அடுத்த ஆண்டே அவள் கணவன் ஒரு விபத்தில் இறந்துபோக அவள் திரும்பவும் அவர்களுடன் வந்து அண்டிக்கொண்டாள். வேலாயுதத்தின் தாயார் இறந்தபின் அவளை வேலாயுதம் தன் குடும்பத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டார். அவள் அவருக்கு ஒரு தங்கையாகவும், சமையற்காரியாகவும், தாயாகவும் சேவை செய்து வந்தாள். சந்திரசேகரனைப் பெற்றுவிட்டது மட்டும்தான் மஞ்சளா: மற்றப்படி அவளை வளர்த்து ஆளாக்கியதெல்லாம் தங்கந்தான். “தம்பி, நீ ஒரு நல்ல பெண்ணாகப் பார்த்துத் திருமணம் செய்துகொண்டு என்னை ஓய்வெடுக்க விடு” என்று அவனை சதா நச்சரித்துக்கொண்டேயிருப்பாள் தங்கம்.

தன் தந்தைக்குத் தன் எதிர்காலத்தைப்பற்றி நிறையக் கவலையுண்டு என்பது அவனுக்குத் தெரியும். தன் தாயாரைப்போன்ற பெண் அவனுக்குக் கிடைத்துவிடக்கூடாது என அவர் அடிக்கடி பகிடியாகச் சொல்வார். சந்திரசேகரன் குடும்பத்துக்கு ஒரே பிள்ளையாக இருந்ததால் பிடிவாதமும் அவனுடன் சேர்ந்து வளர்ந்தது. அந்தப் பிடிவாதம்தான் அவனை மாதுமை விடயத்திலும் சிறிது சுயநலக்காரனாக மாற்றிவிட்டிருந்தது.

“என்ன தம்பி படத்துக்குப் போகவில்லையா? அல்லது படம் சீக்கிரமே முடிந்துவிட்டதா...” என்று தங்கந்தான் அவனைக் கேட்டாள் “நான் போகவில்லை தங்கம். இடையில் என் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு கடற்கரைக்குச் சென்றேன். அங்கும் மழை வந்து பிடித்துவிட்டது. பின் நேராக வீட்டுக்கே வந்துவிட்டன். சரி அம்மா வந்தாச்சா...? அப்பா எங்கே?” என்று அவன் தங்கத்தை விசாரித்தான். “அம்மா இன்றைக்கு ஒன்பது மணிக்குத்தான் வருவதாகக்

கூறிச் சென்றா. அப்பா தன் அறைக்குள் இருக்கிறார்” எனத் தங்கம் அவன் வினாவுக்குப் பதிலளித்தாள்.

“யார் சேகரா...? என்னப்பா இன்று நேரத்தோடேயே வீடு திரும்பிவிட்டாய்? படத்திற்குப் போவதாக அல்லவா கூறிச் சென்றாய்... உடம்புக்கு ஏதாவது சுகமில்லையா?” என்று தன் பாசத்தை அடக்கமுடியாமல் வினவினார் வேலாயுதம். “உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லையப்பா. இன்று நேரத்தோட வீட்டுக்கு வரவேண்டும்போலிருந்தது. வந்து விட்டேன். சாப்பிடலாமா அப்பா...?” என்று கேட்டான் சந்திரசேகரன்.

தங்கம் இருவருக்கும் உணவு பரிமாறினாள். சந்திர சேகரன் அன்று வயிறார உண்டான். சாப்பிடும்போது மெளனமாகவே உண்டனர். அவனுக்குத் தன் தந்தையைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. பாவம்! இந்த வயது சென்ற காலத்திலாவது அம்மா பக்கத்திலிருந்து அப்பா வைக் கவனிக்கவேண்டாமா?

அவர் வெளியில் சொல்லாவிட்டாலும் அவர் மனதில் அந்தக் குறை இருந்துகொண்டே இருக்கும். எல்லாம் அப்பாவால் வந்த வினைதான். ஆரம்பத்திலேயே இறுக்கிப் பிடித்திருந்தால் இன்று அம்மா இப்படி வீட்டுக் கவலையே இல்லாமல் திரிவாளா? நான் மட்டும் திருமணம் செய்து கொண்டால் ஆரம்பத்திலேயே மிகவும் அவதானமாக நடந்துகொள்ளவேண்டும். அம்மாவைப்போல் எனக்கு ஒரு மனைவி வாய்த்தால் நான் கூறாமல் சந்நியாசம் கொள் வேன்.

மாதுமையின் அம்மா ஒரு பொறுப்புவாய்ந்த குடும்பப் பெண்ணாகத் திகழ்பவள். அதனால், அவள் மகளை நன்றாகத்தான் வளர்த்திருப்பாள். எனக்கு அந்தப் பயமே இருக்கவேண்டியதில்லை. நான்மட்டும் திருமணம் செய்து கொண்டால் இந்த வீட்டில் என் மனைவியை வைத்துக் கொண்டு ஒரு நிமிடமும் தங்கியிருக்கக்கூடாது. அம்மாவைப் பார்த்து என் மனைவியும் பழகிவிடுவாள். அப்புறம்

அப்பாவின் கெதிதான் எனக்கும். அப்பாவுக்காவது தங்கம் இருக்கிறாள்... எனக்கு.....?

அவன் சிந்திக்கிறான்.

பெண்கள் குடும்பத்தோடு மட்டும் ஐக்கியமாகிவிடக் கூடாது. பொதுச் சேவையிலும் பங்கு கொள்ளத் தான் வேண்டும். ஆனால் அதற்கும் ஓர் அளவு இருக்கவேண்டும். மத்தியானம் சமைத்து முடிந்ததும் தங்களைச் சிங்காரித்துக்கொண்டு தெருப்படலையில் தவமிருக்கிறார்களே சில பெண்கள். அவர்கள் இப்படியான தொண்டுகளில் ஈடுபட்டால் பிரயோசனமாகவும் இருக்கும். தங்கள் பொழுதை நல்ல முறையில் கழித்ததாகவும் போகும். தெருவளக்கும் வாரிபர்களை வீட்டோடு வைக்கவும் உதவும். இன்னும் சிலர் ஓய்வுநேரங்களில் கூடி வம்பளக்கும் நேரத்திலும் இப்படியான தொண்டு செய்யலாம். ஆனால் வீடு, வாசல், கணவன், குழந்தை இவற்றை எல்லாம் மறந்து செய்யும் சேவை உண்மையில் சேவையாகாது. அது புகழுக்காகச் செய்யும் ஒருவிதமான சுயநலமான வேலை என்பது அவன் அபிப்பிராயம்.

சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடியே உணவருந்தி முடித்துவிட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்றான் சந்திரசேகரன்.

அவன் ஒரு சாமம் தூங்கிக் கண் விழித்தபோது வெளியே வெளிச்சமாக இருந்தது. அத்துடன் பேச்சரவம் கேட்டது. அவன் தன் காதைக் கொடுத்துக் கேட்டான். அது அவனுடைய அம்மாவினுடையதுதான்.

“ஈ... இந்த நேரத்தோடு எல்லோரும் படுத்துத் தூங்கி விட்டார்கள். நான் ஒருவள் வெளியே போயிருக்கிறேன் என்கிற எண்ணமே ஒருவருக்கும் கிடையாது. தங்கம் வர வர் மோசமாகப் போகிறது. நான் எப்போதும் தனியத்தான் இருந்து சாப்பிடவேண்டுமென்பது என் தலைவிதி. மற்றக் கணவன்மார்கள் என்றால் மனைவி இப்படியான ஒரு சமூகசேவகியாக இருக்கிறாளே என்று பெருமைப்படுவார்கள். நம்ம வீட்டில் அது கிடையாது. எனக்கொரு

மகன் இருக்கிறான் மகன். சரியான சுயநலக்காரன். அம்மா எப்போதும் வீட்டில் அடங்கிக் கிடக்கவேண்டும் என்று நினைப்பவன். “அம்மா” என்கிற மரியாதையே அவனுக்குக் கிடையாது. உம்... அவனுக்கு ஒரு மனைவி வரத்தானே போகிறாள். அப்போது பார்த்துக்கொள்வேன். நிச்சயமாக அவளுடைய காலையும் கையையும் பிடித்து விடத்தான் போகிறான்.”

அவனுடைய தாயார் தன்பாட்டுக்கே பேசிக்கொண்டு உணவருந்திக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பது அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவளுடைய பேச்சைக் கேட்க அவனுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. அதேநேரம் அவளுக்காக அவனால் அனுதாபப்படாமலும் இருக்கமுடியவில்லை. அவன் மெதுவாக எழுந்து வெளியே சென்று “யாரோடு இந்த நேரத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் அம்மா?” என்று கேட்டான்.

“பேச எனக்கு யார் இருக்கிறார்கள்... என்ற தலைவிதி. என்னோடு நானே பேசிக்கொள்கிறேன்.”

“வீட்டில் ஒரு கணவன், ஒரு மகன், போதாததற்கு இரவுபகலாக உழைக்கும் ஒரு உத்தமப் பெண் என்பவர்கள் எல்லாம் இருக்கும்போது நீங்களாகவே உங்கள் தலைவிதியை நிர்ணயித்துக்கொள்வது பெரிய தவறம்மா. இனிமேல் இந்தப் “பார்டி”, “டினனர்”, “கிளப்” எல்லாவற்றையும் குறைத்துக்கொண்டால் உங்களுக்கும் நல்லம், எங்களுக்கும் நல்லம்” என்று கூறிவிட்டுச் சந்திரசேகரன் திரும்பிச் சென்று படுத்துக்கொண்டான்.

“உங்களெல்லோருக்கும் அதுதான் எரிச்சல்... உம்...” என்று அலுத்துக்கொண்டாள் அவன் தாய். அதைத் தொடர்ந்து அங்கு இருள் பரவியது.

அதிக ஆடம்பரமின்றி சுமாரான முறையில் சந்திர சேகரன் - மாதுமை திருமணம் முடிவுற்றது. அதிகாலை எட்டு மணியளவில் திருமணம் முடிவுற்றது. மதியபோசனம் முடிந்து அந்திமாலைப் பொழுதாகியது. அன்று பெளர்ணமியாக இருந்ததால் சந்திரோதயக் காட்சி பார்ப்பதற்குக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. இருண்ட மேகத்தினிடையே சந்திரன் மறைவதும் வெளிப்படுவது மாகக் கண்ணாமூச்சி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஒளி நிலத்தில் பரந்து பூமியைப் பட்டப்பகல்போல் காட்சியளிக்கச் செய்துகொண்டு இருந்தது.

திருகோணமலை ஒளவையார் வீதியில் அமைந்திருந்த வீடு ஒன்று அன்று மணக்கோலம் பூண்டிருந்தது. வாழை மரங்களும் தோரணமுமாக கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாகத் தோன்றிய அந்த வீட்டு வாயிலில் இருந்து தெருச் சந்திவரை பல நிறப் பட்டுக் கடதாசிகளின் ஜோடனைகளும் மின்சார விளக்குகள் சிறிதும் பெரிதுமாக அந்த வீதியை விழாக்கோலம் பூண வைத்திருந்தன.

வீட்டினுள்ளும் பல அலங்காரங்களுடன் கூடிய பல்வகையான ஜோடனைகள் - "கம்" என பல காததூரம் மூக்கைத் துளைக்கும் புத்தம் புது நறுமலர்களின் வாசனைத் திரவியங்களின் சுகந்தம். இப்படியாக அந்த வீட்டில் புது மணத்துடன் பொலிந்த நறுமணத்தில் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இன்னும்

சிலர் தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தனர். வேறு சிலர் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் அமிழ்ந்திப்போயிருந்தனர். சற்று முன் அந்த வீட்டில் நிலவிய ஆரவாரமும் ஆர்ப்பாட்டமும் குறைந்து விட்டதில் இருந்து இரவு விருந்துபசாரம் முடிவடைந்து விட்டது என்பது தெளிவாகப் புலனாகியது.

அந்த வீட்டின் இடதுபுறத்தில் உட்பக்கமாக அமைந்த அறை மணமகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அறைக்குள் இன்னும் வெளிச்சம் எரிந்துகொண்டு இருந்தது. அறைக்குள் இருந்து எரிந்த சந்தனக் குச்சியின் நறுமணம் காற்றுடன் கலந்து வெளியேறிக்கொண்டிருந்தது. அறையின் இடதுகோடியில் அழகான புதிய படுக்கை விரிப்புடன் கூடிய பஞ்சணை மெத்தை. அதற்கேற்ப வர்ணத்தில் அவங்காரத் தையலுடன் கூடிய தலையணைகள் இரண்டு. ஆங்காங்கே மல்லிகை அரும்புகள் தூவப்பட்டிருந்தன. கட்டிலின் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு சிறு மேசை. அதன்மேல் பால், பழம், முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி எல்லாம் வைக்கப்பட்டு இருந்தன. கட்டிலோரமாக இருந்த சுவரில் இரண்டு புத்தம் புதிய பூமாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. இத்தனைக்கும் இடையில் தவிக்கும் உள்ளத்துடனும், துடிக்கும் இதயத்துடனும், பரபரக்கும் தன்விழிகளை வழிமேல் வைத்துப் படுக்கையில் ஓய்ந்தபடி மாதாமையின் வரவை ஆவலோடு ஒய்வொரு விநாடியும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் சந்திரசேகரன்.

அவன் அவளுடைய வரவைக் கடந்த ஒருமணி நேரமாகத்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அவன் தான் வந்தபாடாக இல்லை. அவன் பொறுமை எல்லை கடந்துகொண்டிருந்தது. அவனுக்கு மனதில் எரிச்சலும் புகைச்சலுமாக இருந்தது.

திடீரென அவன் சோதனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதுபோல் அறைக்கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்கிறது. அவன் ஆவலுடன் சத்தம் வந்த திசையை நோக்குகிறான். அங்கே கடைந்தெடுத்த தங்கப் பதுமைபோல் அடிமேல்

அடி வைத்து மாதுமை வந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் விழிகளில் அன்பும், மருட்சியும் சேர்ந்திருந்தன.

மாதுமையைக் கண்டதும் அவனுடைய கோபம் எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்துவிட்டது. அவன் முகம் மலர்ச்சி அடைந்து இதயத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டவ மாடியது. தேவலோகப் பெண்களில் ஒருத்தி உள்ளே நுழைவதுபோன்ற உணர்ச்சியில் அவன் கண் இமைக்காமல் அவளையே பார்த்து நின்றான்! அவனுடைய விழிகளின் தாக்கத்தைத் தாங்கமுடியாதவளாய் அவள் தன் பார்வையைக் கீழே தாழ்த்திக் கொண்டாள். அவள் நடையின் வேகம் குறைந்தது. பெண்களுக்கே உரிந்தான பயமும் நாணமும் அவளை முற்றுகையிட்டன. தன் வாழ்வின் முதலிரவு என்ற எண்ணம் அவள் உடலெல்லாம் ஓர் இன்பக்கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தது. முகலிரவைப்பற்றி அவள் ஆயிரமாயிரம் கனவுகளும் மனக்கோட்டைகளும் கட்டிவைத்திருந்தாள். அவை உருப்பெற்றுத் தன் முன்னரல் வந்து நிற்பதுபோன்ற பிரமையில் அவளுக்கு உடலெல்லாம் வியர்த்தது. அதற்குமேல் ஓரடிகூடப் பெயர்த்து வைக்கமுடியாத நிலையில் அவள் நின்ற இடத்திலேயே ஸ்தம்பித்து நின்றாள்.

அவளுடைய தடுமாற்றத்தை உணர்ந்தவன்போல் சந்திரசேகரன் எழுந்துசென்று அவளை, எதிர்கொண்டழைத்தான். அவனுடைய கரங்கள் அவள் கரங்களைப் பற்றியபோது அந்த மென் கரங்களிலே சாடையான நடுக்கம் இழையோடுவதை அவன் அவதானித்தான். அவன் ஸ்பரிசும், அவள் உடலில் மின்சாரம் பாய்ச்சியதுபோன்ற தோர் அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியது. அவளுடைய நிலையை அறிந்து அவன் தன் பிடியை சிறிது தளர்த்தினான். அவனுடைய மறுகரம், அவள் முதுகுப்புறமாக வளைந்து, அவளைத் தன் உடலுடன் ஒட்டவைத்து அணைத்துக் கொண்டது. அவளை அப்படியே அணைத்தபடி படுக்கைக்கு அழைத்துச் சென்றான் அவன். அவள் வெட்கம் மேலிட மெல்ல மெல்ல அடியெடுத்துவைத்து அவனுடன் நடந்தாள்.

அந்த மலர்ப் படுக்கையைக் கண்டதும் அவள் உள்ளத்தில் எத்தனையோ எண்ணங்கள் சுடர்விட்டன.

அவனுடைய அன்புப் பிடிக்குள் அகப்பட்டுத் தத்தளித்த அவள் தன்னை மீறிவந்த உணர்ச்சியை அடக்க முடியாமற் திண்டாடினாள். மல்லிகை மலர்களில் இருந்து எழுந்த நறுமணம் வேறு அவள் உடலைக் கிறுகிறுக்கச் செய்தது. அவள் தன்னைச் சமாளித்துக்கொள்வதற்காக அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து அவன்மேற் சட்டையைக் கையால் பிசைந்தாள். அதில் ஒரு ஆதங்கம் அவளுக்கு. அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தபோது அவளுக்குத்தான் இந்த உலகத்தைவிட்டு புத்தம் புதியதோர் உலகத்தை நாடிச் செல்வதுபோலிருந்தது... அவள் தன்னை மறந்து சூழலை மறந்து தனக்கே சொந்தமான புத்தம் புதிய தோர் உலகத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தபோதுதான் அவன் அவன் மோன நிலையைக் கலைத்தான்.

ஆமாம்! அவன் மெதுவாக அவள் தலையைத் தன் மார்பிலிருந்து அகற்றித் தூக்கியெடுத்தபோது அவள் தன்னை வெட்டுவதுடன் தலை குனிந்துகொண்டாள் ஆயினும் அவள் புதுமணப் பெண்ணல்லவா? அவள் மனதில் ஒரு தடிப்பு. எதையோ தாவிப் பிடிக்க எத்தனிக்கும் பூங்கொடிபோல் அவளும் தன் கொழுநன் மார்பில் முகம் புதைத்திருப்பதையே மிகவும் விரும்பினாள். அவள் உள்ளத்திற் புத்தம் புதிய உணர்ச்சிகள் ஊற்றெடுத்தன. அவள் மெதுவாகத் தன் முகத்தை அவன் மார்பில் புதைத்து ஒரு கரத்தை அவன் பின்புறமாக வளைத்துத் தன்னை அவனுடன் ஐக்கியமாக்கிக்கொள்ள இருந்த சமயம் அவன் திரும்பவும் அவளை மெதுவாக விலக்கிவிட்டுத் தன் மேற் சட்டையை இழுத்துவிட்டு அதில் இருந்த சுருக்கங்களைச் சரிசெய்துகொண்டான். “இந்தச் சட்டை கசங்கினால் அப்புறம் சுருக்கங்கள் நிலைத்துவிடும் மாது” என்று அவன் பட்டும் படாமலும் கூறி மீண்டுந் தன் சட்டையைச் சரி செய்தபோது மாதுமை திடுக்கிட்டாள்.

அவளுக்குத் தன் கனவுகள் எல்லாம் கலைந்துவிட்டனபோன்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. அவளுக்குத் தலை சுற்றியது. கூடவே பஞ்சணை மெத்தைப் படுக்கையுடன் கூடிய அந்த அறையே சுழல்வதுபோற் தோற்றியது. அவள் கரங்கள் அவன் கட்டளையின்றியே அவன் மார்பகத்தை விட்டகன்றன. அவளுக்கு எங்காவது ஓடி "ஹோ..." என வாய் விட்டு அலறி அழ வேண்டும் போலிருந்தது. ஆயினும் அவள் தன் அழகையை மிகுந்த சிரமத்துடன் அடக்கிக்கொண்டாள். தன் மனக் குழப்பத்தை அவன் அறிந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக அவன் சட்டையைத் தானே சரி செய்வதுபோற் செய்துவிட்டு வலிந்து ஓர் புன்னகையை வரவழைத்து படுக்கை ஓரத்திற் சென்றமர்ந்துகொண்டாள். முதற் கோணினால் முற்றும் கோணும் என்கிற பழமொழியை அவள் அம்மா அடிக்கடி கூறுவதை அவள் கேட்டிருக்கிறாள் அதனால் அந்த முதலிரவைக் குழப்பித் தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் சோகக் கதையாக மாற்றிக்கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை.

முதலிரவின் மகத்துவத்தைப்பற்றி அவள் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். படங்களில் அரைகுறையாகக் காட்டப்படுவதைப் பார்த்திருக்கிறாள். புத்தகங்களிற் படித்திருக்கிறாள். தன் ஓட்டச் சினேகிதிகளுக்குத் திருமணமாகியபோது பெரிய அநுபவம் பெற்றவள்போல் அவர்களைச் சீண்டி வேடிக்கை பார்த்திருக்கிறாள். ஏன் தான் கூடப் பல கற்பனைக் கனவுகள் கண்டிருந்தாள். முதலிரவின் அநுபவங்கள் நிறைந்த ஒரு சிறுகதைப் புத்தகம் பல நாட்களுக்கு முன்னர் அவன் கையிற் சிக்கியபோது அது அவள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்ததால் அவள் அதைப் பத்திரப் படுத்திவைத்திருந்தாள். அந்தக் கதையில் வரும் கதாநாயகனும் நாயகியும் கழித்த முதலிரவின் இன்பமயமான அநுபவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தத்ரூபமாகப் பாத்திரங்களின் வாயிலாகவே எடுத்துக் கூறியிருந்தார் கதாசிரியர். அந்தப் புத்தகம் இன்னும் அவளிடத்திலேயே இருக்கிறது. அதிற் காணப்படும் புத்தம் புதிய இன்ப நுகர்வுகள் ஒவ்வொன்றும் அவளைப் பரவசப்படுத்தியதால் தனக்குக் கணவனாக

வரப்போகிறவனிடம் திருமணத்திற்கு முன்பாகவே அதை கொடுத்துப் படிக்கச் சொல்லவேண்டும் என்றெல்லாம் நினைத்திருந்தாள். ஆனால் அவள் நினைத்தது ஒன்றும் நடக்கவில்லை! நடக்கவேயில்லை.

அவளுக்கு அன்றைய இரவு பெரிய ஏமாற்றத்திற்குரியதாக இருந்தது. முதலிரவில் குழம்பிப்போன எத்தனையோ திருமணங்களைப்பற்றியும் அவள் அறிந்திருந்தாள். அதை எண்ணிப்பார்க்கவே அவள் நெஞ்சங் குமுறியது. அவளுக்குச் சந்திரசேகரனை இப்போது மனதுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆனால் அவனுடைய போக்குத்தான் அவளுக்கு அச்சமூட்டுவதாக இருந்தது. அவளுக்கு உடல், உள்ளம் எல்லாமே சோர்ந்துவிட்டன. தன் ஆசைகளை நிறைவேற்றக்கூடிய துணைவனாகச் சந்திரசேகரன் அமைவானா என்கிற ஐயங்கூட எழுந்தது.

முதலிரவில் காதல் ரஸம் பிழிந்தோட வேண்டிய அந்த வேளையில் அவள் நினைவலைகள் பின்னோக்கி ஓடின. அன்று காலையில் அவள் கழுத்தில் மாங்கல்யம் ஏறியபோது தெய்வத்தின் சாட்சியாக அவள் எந்த நினைவைத் தன் இதயம் என்னும் மென் தரையில் இருந்து வேரோடு களைந்து எறிந்தாளோ அந்த நினைவு இப்போது அவள் இதயத்தில் நிழலாடியது. பெண்களின் வாழ்க்கையில் மாங்கல்ய பாக்கியம் பெரும் பேறாகக் கருதப்படுகின்றது. மாங்கல்யம் ஏறுவதற்கு முன் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும் மாங்கல்யம் பெற்றதன் பின் அவள் மிகவும் புனிதமாக வாழ வேண்டியவளாகிறாள். அதுதான் மாங்கல்யத்தின் மகிமை.

தமிழ்ப் பெண்களுக்கும் மற்றப் பெண்களுக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடும் அதுதான். ஒரு பெண் வேறு எதற்கும் கொடுக்காத மதிப்பைத் தன் மாங்கல்யத்துக்குக் கொடுக்கிறாள். அதுதான் அவள் உயிர்நாடி. அதைப் பிரிந்தால் அவள் சிறப்பும் மதிப்பும் அதனுடனேயே போய் விடுகிறது. அந்த மாங்கல்யத்தை, புனிதமான ஒரு சின்னத்தை ஏந்திக்கொண்டு ஒரு பெண் மாற்றானை மன

தாலும் நினைக்கக் கூடாது. நினைப்பது தவறு. தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு ஒவ்வாதது. மன்னிக்க முடியாத மாபெருந்தவறாகும். சில தமிழ்ப் பெண்கள் உமது கலாசாரம், பண்பாடு, பழக்க வழக்கம் யாவற்றையும் மாற்றி நாகரீகம் என்ற போர்வைக்குள் எல்லாவற்றையுமே மறைத்து விடுகின்றனர். அவர்கள் கூடத்தான் இந்த மாங்கல்யத்தை மறைப்பதில்லை. பண்டைக் காலத்தில் சாவித்திரி, சந்திரமதி போன்ற கற்புடைய பெண்களெல்லாம் பிறர் கண்ணுக்குப் புலனாகாத மாங்கல்யத்தை அணிந்திருந்ததாகக் கதைகள் கூறுகின்றன. "யாருக்கும் புலப்படாமல் என்கணவனுக்கு மட்டும் புலனாகக் கூடிய மாங்கல்யம் எப்படி இந்தப் புலையனுக்குத் தெரிந்தது" என்று சந்திரமதியே கேட்கிறாள். அந்தக் கதையைப் படிக்கிறோம், நடிக்கிறோம் ஆனால் இன்றைய நாகரீகம் மாங்கல்யத்தை காட்சிப்பொருளாக்கி வைத்துள்ளது. அதைக்கூடக் கௌரவமாக நினைக்கும் அளவுக்கு நாகரீகம் அவர்களை விட்டு வைத்திருக்கிறதே என்பது மனதுக்குச் சிறிது ஆறுதலாக உள்ளது. அப்படியான விலைமதிப்பற்ற மாங்கல்யத்தை யணிந்த பின் மாதுமையின் மனதில் ஒரு சபலம் ஏற்படுகிறது. தன் கணவன் எவ்வளவு கொடியவனாக இருந்தாலும் அவனுக்குத் துரோகஞ் செய்வதை தமிழ்ச் சமூகம் ஒருபோதும் அனுமதிப்பதில்லை.

மாதுமைக்கு அது புரிகிறது. மேல் நாட்டுப் பெண்களுக்கும் நம் நாட்டுப் பெண்களுக்கும் இடையில் உள்ள ஒரேயொரு வேற்றுமை இந்தக் கற்புத்தான். அவள்கூடப் பல கற்புடைப் பெண்டிரின் சரித்திரங்களைப் படித்திருக்கிறாள். கேட்டிருக்கிறாள். தானும் அப்படி வாழவேண்டும் என விரும்பியிருக்கிறாள். அந்தக் கற்பு நெறியிலிருந்து ஓரணுவளவு கூட அவள் பிசக விரும்பவில்லை. ஆயினும் சந்தர்ப்பம் அவளை வாழ்க்கைப் பாதையில் பின்னோக்கி ஓட வைக்கிறது. அவள் உள்ளத்திற் பெரியதோர் போராட்டம். தன் மனதைக் கட்டுப்படுத்த அவள் மிகுந்த பிரயாசைப்படுகிறாள். ஆயினும் அவள் மனக் குரங்கு அவளை

விட்டு வைக்கவில்லை. அவள் அறிவைச் சாகடித்துவிட்டு அந்த இடத்தில் அது ஏறிக்கொள்கிறது. தோல்வியற்ற நிலையில் எதுவும் செய்யத் திராணியற்று மாதுமை பொம்மைபோல் அமர்ந்திருக்கிறாள். அவள் சிந்தனை பின்னோக்கி ஓடுகிறது.

ஆமாம்! அவள் எந்த நினைவைத் தன் உள்ளத்திலிருந்து அகற்றிவிடத் தீர்மானித்தாளோ, எந்த நினைவு தன் பெண்மைக்குப் பங்கம் விளைவித்துவிடுமெனப் பயந்தாளோ அந்த நினைவே திரும்பத் திரும்ப தன் சிந்தனையில் சிக்குவதற்குச் சந்தர்ப்பம் சதிசெய்து கொண்டே இருக்குமென அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. முதலிரவன்று தன் கணவன் இழைத்த அந்தச் சாதாரணத் தவறு அவள் எண்ணக் குவியலின் உச்சியில் பார்த்தீபனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டது. அவனை இனிப் பிடித்துத்தள்ளினால் கூட அந்த இடத்திலிருந்து அவன் விலகப் போவதில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அன்றொருநாள் அவள் பார்த்தீபன் எதிரில் அமர்ந்து ஏதோ சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது தன் திறவுகோலைக் கைவிரல்களிலே இட்டுச் சுற்றி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அது தவறிச் சுற்றிய விசையினால் எதிர் புறமிருந்த அலுமாரியின் கீழ்ச்சென்று வீழ்ந்தது. அடுத்த விநாடி அவள் எதிரில் தூய வெள்ளை உடையுடன் அமர்ந்திருந்த பார்த்தீபன் எழுந்து அதை எடுப்பதற்காக நிலத்தில் மண்டியிட்டு மேல்சட்டை நிலத்தில் படியும்படி குனிந்தான். அதைக் கையில் எடுத்து அவளிடம் நீட்டியபோது அவன் அதரங்களில் வெற்றிப் புன்னகை தாண்டவமாடியது. அவன் குனியும்போது அவள் தடுத்தும் அவன் செவிசாய்க்கவில்லை. அவன் எழுந்தபோது நிலத்தில் படந்திருந்த தூசி முழுவதும் அவனது "ரெட்ரோன்" சட்டையில் அப்பிப்

போயிருந்தது. அதை அவள் பார்த்துவிட்டு, “உங்கள் சட்டை அநியாயமாகப் போய்விட்டது” என்று கூறிய போது, “இது வெறுஞ் சட்டைதானே. கழுவி விட்டால் போகிறது. உன் திறவுகோலை எடுத்துக் கொடுக்க முடிந்த தல்லவா? அதுவே போதும். அர்ச்சுனன் திரௌபதிக்காகப் பாரிஜாத மலர் எடுக்கத் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல், சென்றிருக்கும்போது இது என்ன பிரமாதம்” என்று கூறிச் சிரித்த காட்சி அவள் மனதை விட்டு அகலவே யில்லை.

அன்று அவன் தன் சட்டையையும் பொருட்படுத்தாமல் அவளுக்கு, அந்தத் திறவுகோலை எடுத்துக் கொடுப்பதில் இன்பம் கண்டான். அதில் அவனுக்கு ஒரு திருப்தி. அதனால் அவன் எந்த விதத்திலும் தன் கணவனைவிட உயந்தவன் என்று அவள் கூறவில்லை. ஆயின் அந்தச் செய்கை அவள் உள்ளத்தில் ஒரு தாக்கத்தை உண்டாக்கி விட்டது! எந்த ஒரு கணவனும் இப்படியான ஒரு தவறை முதலிரவன்று செய்திருக்கவே மாட்டான். ஆனால் சந்திர சேகரன் ...செய்துவிட்டான். அதுதான் அவளுக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது.

“என்ன மாது...? முதலிரவில் என்ன கனவு காண்கிறாய்? என் புதிய உடைகளை மாற்றிவிட்டேன். அதோ அவற்றைத் தயவுசெய்து மடித்து வைக்கிறாயா? வீட்டில் நான் எந்த வேலையுமே செய்வதில்லை. அம்மா அல்லது தங்கம்தான் எனக்கு எல்லாவற்றையும் செய்வார்கள். உடுப்பு எடுத்து வைப்பது முதல் கழுவி மடித்து வைப்பது வரை அவர்கள் பொறுப்புத்தான். இதையெல்லாம் ஏன் இப்போது கூற வந்தேன் என்றால் இனி நீ என் மனைவி. அதனால் இவற்றையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டியது இனி உன் பொறுப்புத்தான். எனக்கு எந்த வேலையுமே செய்யத் தெரியாது. அப்படி என்னை வளர்த்துவிட்டார்கள்...”

மறுபடியும் மௌனத்தைக் கலைத்தவன் அவன்தான் தன் நல்ல உடைகளைக் களைந்து... அவற்றை இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகப் பரப்பி வைத்திருந்தான் அவன்.

அவன் செய்ததை அவள் பொருட்படுத்தவில்லை. அவள் அதில் குறை காணவும் இல்லை.

திருமணம் என்கிற புனிதமான ஒப்பந்தத்தால் இருவர் சேரும்போது இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருந்து கருமங்கள் ஆற்றுவதுதான் வாழ்க்கை. அதுவும் பெண் என்ற முறையில் கணவன் குறிப்பறிந்து ஒழுக வேண்டியது அவள் கடமை. இந்த வகையில் மாதுமையும் கணவனுக்கு உரிய பணிவிடைகளைச் செய்யத் தயாராக இருந்தாள். ஆனால் மண வாழ்வின் முதலிரவன்றே இப்படியான ஒரு கட்டளையை - அது அன்புக் கட்டளையாக இருந்தால்கூட அதை வரவேற்க அவள் ஆயத்தமாக இல்லை. அப்படியிருந்தும் அவள் தன் மனக் குறையை வெளிக்காட்டவில்லை. முதலிரவன்று தன் மனதில் பதிந்து விட்ட கீறல்களைப்போல் தன் கணவன் மனதிலும் பதிந்து விடக்கூடாதே என்று அவள் அவன் இட்ட கட்டளைகளை எல்லாம் புன்சிரிப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டாள். அவனுடைய உடைகளை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி எடுத்து அவற்றை மடித்து உரிய இடத்தில் வைத்தாள்.

அதன்பின் அவள் அறையின் ஒருபுறம் சென்று தானும் உடை மாற்றிக்கொண்டு படுக்கை ஓரத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். அப்போது அவன் அவளை "மாது" என்று அன்பாக அழைத்தான். அந்த அழைப்பு அவள் நொந்த உள்ளத்திற்கு ஒத்தடம் போடுவதுபோலிருக்கவே அவள் ஆதரத்துடன் திரும்பினாள். "குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணீர் தருகிறாயா...?" என்று அவன் திரும்பவும் கேட்டபோது அவளுக்குப் பெரிய சத்தமிட்டு அழவேண்டும்போலிருந்தது. அவள் தன்னை மீறிப் பிட்டுப் பிய்த்துக்கொண்டு வந்த கண்ணீரை மிகுந்த சிரமத்துடன் அடக்கிவிட்டு மேஜை மேல் கண்ணாடி கூஜாவிலிருந்த நீரை அருகேயிருந்த கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் ஊற்றிக் கொடுத்தாள். அவன் கண்ணாடிப் பாத்திரத்துடன் அவள் கரத்தையும் சேர்த்து இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள்.

இதுவரை அவள் எந்தப் பிடிக்கு ஏங்கினாளோ அது அவள் உடலிற் பட்டுவிட்டது. ஆயினும் அந்தப் பிடியில் அவள் இப்போது எந்தவித உணர்ச்சியையும் காணவில்லை. ஆற்ப்போன பசும்பால்போல் அவள் உணர்ச்சிகளும் உறங்கிப்போய்விட்டன.

அவள் ஆசைகள், அபிலாஷைகள் எல்லாமே மரத்து விட்ட நிலையில் அவன் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவிக்கவும் எந்தவித முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ளாமல் அதிகம் முறுக்கிவிடப்பட்டதால் பழுதடைந்த விசையை உடைய கண்ணாடிப் பாவைபோல் அமர்ந்திருந்தாள். அவன் மகிழ்ச்சியில் தன் விருப்பு வெறுப்புக்கு இடமளிக்காமற் கட்டுப்படவேண்டியது தன் தலையாய கடமை என்பதை மட்டும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டாள். அவள் கரத்தை ஒரு கையாற் பற்றியபடி மறு கரத்தால் நீரைக் குடித்து விட்டுப் பாத்திரத்தைத் திருமபவும் அவளிடம் நீட்டினான். அவள் அதைப் பெற்றுப் பக்கத்து மேசையில் வைத்து விட்டு மீண்டும் அங்கே வந்து அமர்ந்துகொண்டபோது அவள் கண்கள் இரண்டிலும் நீர் முட்டி நின்றது. அவன் அவளைப் பலவந்தமாக இழுத்துத் தன் மார்பின்மீது போட்டு இறுக்கி அணைத்துக்கொண்டபோது அவள் கண்கள் “பொல பொல” என நீரை உகுத்தன. அவள் பெண்மையின் பலவீனத்தை வெளிக்காட்டிவிட்டாள்.

அவளது பூப்போன்ற மென்மையான உடல் தன்மீது பட்டதால் ஏற்பட்ட இன்பக் கதகதப்பின் நடுவே சூடான நீர்த் துளிகள் இரண்டு மூன்று அவன் மார்புகத்திற் பட்டுத் தெறித்தபோது அவன் துடுக்கிட்டவனாய் அவள் முகத்தை மெதுவாக நிமிர்த்தினான். அவள் கண்கள் இரண்டும் கோவைப் பழம்போற் சிவந்திருக்கக் கன்னத்தின் வழியே வழிந்ததாடிய நீர் முகத்திற் பூசப்பட்டிருந்த பவுடரிடையே திட்டுத் திட்டான கறையை உண்டாக்கியிருந்தது.

“என்ன மாது அழுகிறாயா...?” அவன் அன்பும் ஆதரவும் சேரத்தான் கேட்டான். ஆனால் அந்தக் குரலில்

அவள் எந்தக் குழைவையும் காணவில்லை. அவள் தன் உணர்ச்சியை வெளிக்காட்டிவிட்டதற்காக மிகவும் வருந்தினாள். தான் அழுததை அவன் அறிந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக “உரமாகத் தலையிடிக்கிறது. அதுதான் கண்ணால் நீர் வருகிறது” என்று மழுப்பினாள்.

“த்...த்...ச்...சொ...” அவன் தன் மனக்கிலேசத்தை வெளிக்காட்டினான். “தலையிடி பொல்லாத வியாதியாச்சே. எதற்கும் நீ சிறிதுநேரம் படுத்து ஓய்வெடுத்துக் கொள் மாது. “விக்ஸ்” இருக்கிறது. பூசிக்கொள்கிறாயா?”

அவனது பேச்சு அவளுக்கு நிஜமாகவே தலையிடையைக் கொண்டுவந்துவிடும்போலிருந்தது. “விக்ஸ்” பூசிவிட்டுமா மாது...? என்று கேட்பதற்குப் பதிலாக “விக்ஸ்” பூசிக்கொள்கிறாயா என்று அவன் கேட்ட வினா அவளை என்னவோ செய்தது. பார்த்திபனாக இருந்தால் அவள் தலையிடி என்றுகூடக் கூறத்தேவையில்லை. அவள் முகக் குறிப்பில் இருந்தே அவன் அறிந்துகொள்வான்.

“என்ன மாது... உனக்கு இன்றைக்குத் தலையிடிக்கிறது... சரிதானே என் பூகம்...? இதோ பார் ஐந்து நிமிடத்தில் உன் தலையிடையைப் போக்கிவிடுகிறேன்”

அவன் அவள் இருக்குமிடத்திற்கே “விக்ஸ்” போத்தலுடன் வந்துவிடுவான். அவன் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று கத்தினாலும்கூடக் கேட்காமல் “விக்ஸை” அள்ளி அவள் இரு கன்னங்களிலும் தேய்த்துவிடுவான். அவன் கரம் பட்டவுடன் அவள் தலையிடையும் பறந்துவிடும்.

அவள் சிந்தனை திரும்பத் திரும்ப அவளை வஞ்சனை செய்தது. தான் நினைப்பது தன் மனச்சாட்சிக்கு முற்றிலும் விரோதமான காரியம் என்பதை அவள் உணர்கிறாள். அக்கினி சாட்சியாகத் தெய்வத்தின் முன்னிலையில் மணஞ்செய்துகொண்டவள், திருமணச் சடங்கின்போது பலர் முன்னிலையில் தான் அவளை மணப்பூர்வமாகத் திருமணம் செய்துகொள்வதாக வாய்விட்டுக் கூறியவள், மாற்றாணை

மனதாலும் நினைக்கக்கூடாது என்பதை அறிந்தவள், தாலிகட்டும்வரை கடந்த காலத்தை முற்றாக மறந்துவிடவேண்டும் என்று திடசங்கற்பம் செய்திருந்தாள். நடந்தவை நடந்தவையாக இருக்க நடக்கவேண்டியவை நல்லவையாக இருக்கவேண்டும் என நம்பியிருந்தவள். அந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்ட பின்னர்தான் சந்திரசேகரனைத் திருமணம் செய்துகொள்வதெனத் தீர்மானித்தவள்.

பார்த்திபன் சந்திரசேகரனைவிட எந்த விதத்திலும் சிறந்தவன் என்று கூறிவிட முடியாது. அவனிடம் பெண்களைப் பார்த்தமாதிரத்தில் கவரக்கூடிய ஏதோ ஒருவித கவர்ச்சி இருந்தது என்பதை மட்டும் அவள் மறுக்கமுடியாது. பெண்களைத் தன்வசப்படுத்துவதில் அவன் தலை சிறந்தவன் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் அவனிடம் நேர்மையிருந்ததோ என்னவோ அவளுக்கு அது இன்னும் சந்தேகமாகவே இருந்தது. அல்லது அவன் அவனைத் திருமணம் செய்துகொள்ளப் பின்வாங்கியிருக்கமாட்டான். உன்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியாது என்று நேரடியாகவும் அவன் கூறவில்லை. திருமணம் செய்துகொள்கிறேன், ஆனால் சிறிதுகாலம் செல்லும் என காலவரையறையின்றிப் பின்போட்டு வந்ததால் மாதுமைக்கு அவனிடம் இருந்த நம்பிக்கை குறைந்தது. அதனால் அவள் அவனைத் தன் உள்ளத்தில் இருந்து அகற்றிவிட முயன்றாள்.

அவள்கூட அவன் இசைக்குத்தான் அடிமையானாள். அவன் நன்றாகப் பாடுவான். கணீரென்ற குரல். அதனால் மாதுமை அவன் இசையில் மயங்கினாள். பாட்டென்றால் அவளுக்கு உயிர். இசைதான் அவர்களை ஒன்றாக்கியது. அவனது பாடல் எவ்வளவு இனிமையானதோ அப்படியான இனிமையான உள்ளமும் அவனிடம் இருக்கும் என அவள் எதிர்பார்த்தாள். அவனுக்காக ஒரு வருடம் காத்தும் இருந்தாள். ஆனால் எந்த வித மாறுதலும் ஏற்படவில்லை. அவன் அவளைக் காத்திருக்கும்படி கூறினான். ஆனால் அவள் பெற்றோர் அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும்

படி வற்பறுத்தினார்கள். இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்த பின்புதான் அவளுக்குச் சந்திரசேகரன்மேல் ஒரு கருணை ஏற்பட்டது. அவன் தன்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும்படி அவனிடம் கேட்டதும் நினைவுக்கு வந்தது. தன் பெற்றோருக்கும் அது விருப்பம் என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். தூரத்துப் பச்சையை நம்பிக் கையில் இருந்ததை அவள் விட்டுவிட விரும்பவில்லை. அதனால் அவள் மனதில் ஒரு போராட்டமே எழுந்தது. அவளாகவே பல வினாக்களை எழுப்பி அவற்றிற்கு விடையும் கண்டாள். சந்திரசேகரனைத் திருமணம் செய்துகொள்வதால் ஏற்படப் போகும் நன்மை தீமைகளைத் தனித் தனியாகத் தரம் பிரித்துப்போட்டுக் கணக்குப் பார்த்தாள். முடிவு அவள் பக்கம் சாதகமாகவேயிருந்தது. அவனை ஏற்றுக்கொள்வது என்று அவள் மனந் தீர்மானித்ததும் அவன் செல்லும் போது மறைவாக நின்று அவன் அறியாமல் அவனைக் கவனிக்கத்தொடங்கினாள். நாளாவட்டத்தில் அவனைப் பார்க்காவிட்டால் மன நிம்மதி குறைந்துவிடும் போன்ற தோர் நிலை ஏற்பட்டது.

இப்படியான பலப்பரீட்சைகளின் பின்னர்தான் அவள் அவனிடம் தன் முடிவைக் கூறுவதெனத் தீர்மானித்தாள். மனதில் எண்ணமாக எழுந்த ஒன்று ஈற்றில் செயல்வடிவம் பெற்றது. அவள் அவனைத் தனிமையிற் சந்தித்து அவனிடம் தானாகவே தன் முடிவைக் கூறும் அளவுக்குப் பணிந்துவிட்டாள். கடைசியில் எல்லாவற்றையும் மறந்து தன்னை முற்றாக அவனிடம் ஒப்படைத்தும்விட்டாள். அத்தனையும் நடந்து முடிந்துவிட்டபின் இன்று அவள் மனதில் இப்படியான ஒரு கீழ்த்தரமான எண்ணம் தோன்றுவது மகா தவறு. அதற்கு அவள் இடமளிக்கவும் விரும்பவில்லைதான். அதனால் அவன் நீட்டிய மருந்தை வாங்கி இரு கன்னத்திலும் தடவிக்கொண்டு குப்புறப் படுத்தாள்.

அவளுக்கு நித்திரை வரவில்லை. ஆயினும் நித்திரை கொள்வதுபோல் பாவனை செய்தாள். பத்து நிமிடங்களின்

அது கார்த்திகை மாதம். மழை இடைவிடாமல் தூறிக்கொண்டேயிருந்தது. அதிகாலை மிகவும் சூளிராக இருந்ததால் படுக்கைவிட்டு எவருக்குமே எழுந்திருக்க விருப்பம் இல்லாதிருந்தது. மழைகாலத்திற்கே உரிய ஒரு மென்மையான அமைதி நிலவிக்கொண்டிருந்தது. மாதுமை கண் விழித்துப் பார்த்தபோது அறைக்குள் இருள் பூரணமாக அகலாத ஒரு மந்த நிலை ஏற்பட்டிருந்தது! அவள் உள்ளத்திலும் அப்படியான ஒரு மந்த நிலைதான். அவள் மெதுவாக இடது புறந்திரும்பிப் படுத்தாள். அங்கே சந்திர சேகரன் படுத்திருந்த இடம் காலியாக இருந்தது. தூக்கத்தில் மறந்திருந்தவை விழித்தவுடன் நினைவுக்கு வந்து அவளைப் பாடாய்ப் படுத்தின. அவளுக்கு... அழவேண்டும் போலிருந்தது. அது அவள் எதிர்பார்த்த முதலிரவாக இருக்கவில்லை. வாழ்க்கையில் முதலிரவு ஒரு முறை ஒரேயொரு முறைதான் வரும் என அவள் கேள்விப்பட்டு இருந்தாள். ஆண்களின் வாழ்க்கையில் அதற்கும் விதி விலக்குண்டு என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் அவள் பெண் தானே அவளைப் பொறுத்தவரை அவளுக்கு அந்த இரவு ஒருமுறைதான் வரமுடியும். அது வந்தும் முடிந்து விட்டது. ஆனால் அதன் சுவடுதான் தெரியவில்லை. முதல் நாள் காலை அவளுக்குத் திருமணம் நடந்த கையுடன் அவள் தனக்கு வரவிருந்த முதலிரவைப்பற்றி எத்தனையோ கனவுகள் கண்டாள். அவள் உள்ளத்தில் ஓராயிரம்

இன்ப நினைவுகள், பற்பல கற்பனைகள். ஆயினும், அவற்றில் ஒன்றுகூட நிறைவேறாத சூனிய நிலை. அவள் மனதில் இப்போது எந்த நினைவுமே இல்லை. அவள் மெதுவாகத் திரும்பி சந்திரசேகரன் படுத்திருந்த இடத்திற்கு நகர்ந்துகொண்டாள். அவன், படுத்த தலையணையில் தன் முகத்தைப் புதைத்தபடி சிறிதுநேரம் அங்குமிங்கும் புரண்டாள். அவன் இரவு படுக்கைக்குச் செல்லும்போது போட்டுக்கொண்ட சட்டை கட்டில் சட்டத்தில் கிடக்கவே அதை எடுத்துத் தன் கன்னத்தில் பதித்து முத்திக்கொண்டாள்.

இரவு படுக்கையில் அவள் கூந்தலில் இருந்த மல்லிகைச் சரத்தில் இருந்து உதிர்ந்த மலர்கள் எங்கும் பரவிக் கிடந்தன. அவற்றைத் தன் கரத்தினால் கோலி அள்ளி அவற்றை உற்றுப் பார்த்தாள். அவை யாருடைய கரத்திலும் அடிந்திக் கசங்காமல் வெறுமனே தம் இஷ்டத்திற்கே உதிர்ந்த மலர்கள் என்ற நினைவு வந்ததும் அவற்றை அவள் கைநெகிழ விட்டாள். அவனது மேற் சட்டை இப்போது அவள் மார்பின்மேல் இரு கரங்களுக்கிடையிலும் புதையுண்டுகிடந்தது. “திடீர்” என அவளுக்கு முதல் நாளிரவு நடந்த சம்பவம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. சட்டையை இப்படி கசக்கியதற்காக, அவன் தன் மீது கோபித்துக்கொள்ளப் போகிறானே என்கிற பயத்தில் அதை எடுத்த சுவடுதெரியாமல் கட்டில் சட்டத்தின் மேலேயே போட்டுவிட்டாள்.

அப்போது கதவு திறபடும் சத்தம் கேட்டது.

அவள் மெதுவாகத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள். சந்திரசேகரன் உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தான். அவள் திரும்பித் தூங்குவதுபோல் படுத்துக்கொண்டாள். அவள் அருகில் அவன் அமர்வதை அவள் உணர்ந்தாள். அவள் இதயத்தில் ஒரு துடிப்பு, அந்தத் துடிப்பு பெருமூச்சாகப் பெண்மையின் பலவீனத்தை வெளிக்காட்டுவதுபோல் வந்துகொண்டிருந்தது. இப்போதாவது அவன் தன்னை அணைத்துக்கொள்ளமாட்டானா என்ற சபலம். அப்போதுதான் அவன் கரம் அவள் மேனியில் பட்டது.

அவள் உடலெங்கும் ஒரு இன்பக் கிளுகிளுப்பு. இனம்புரிய முடியாத ஒரு இன்ப வேதனை.

“மாது இப்போது உன் தலையிடி எப்படி இருக்கிறது?” அவளை ஒரு கையால் அணைத்தபடி அவன் கேட்டான். அவள் அப்போதுதான் தூக்கத்திலிருந்து விழிப்பதுபோல், மெதுவாக அவனிருந்த பக்கம் திரும்பி அவன் மடியுடன் தன் தலை படக்கூடியதாகப் படுத்தாள். அவன் மெதுவாக அவள் தலையை எடுத்துத் தன்மடிமீது வைத்து அவள் கேசத்தைக் கோதிவிட்டபோது அவளுக்குத் தான் இந்த உலகத்திலிருப்பதாகவே படவில்லை. இரவு தன் பக்கத்திலிருந்தவனும், இவனும் ஒன்றுதானா என்கிற ஐயம் கூட எழுந்தது. அவன் திரும்பவும் அதே வினாவைக் கேட்டான்.

“இப்போது தேவலை” என்று கூறிவிட்டு அவள் அவன் மார்பின் மீது தன் முகத்தை அழுத்தினாள். அவன் மேல் சட்டையில்லாமல் வெறும் மேனியோடு இருந்ததால் அவளுக்கும் பழைய பயமிருக்கவில்லை. சில நிமிட நேரம் அங்கே மௌனம் நிலவியது சந்திரசேகரன் அவளைத் தன் மார்புடன் இறுக்கமாக அழுத்திப் பிடித்திருந்தான். அவனது பிடி வரவர இறுகுவது போலிருந்தது அவளுக்கு அதனால் அவளுக்கு மூச்சுத் திணறியது. ஆயினும் அதில்கூட அவள் ஒரு இன்ப வேதனையைத்தான் அனுபவித்தாள். இருவரும் சிறிது நேரம் பேசும் சக்தியற்று உணர்ச்சிவசப் பட்டிருந்த பின் “இரவு நன்றாகத் தூங்கினாயா மாது?” என்று அவனே அங்கு நிலவிய மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

“உம்” அவள் வெறுமனே “உம்” கொட்டினாள். இப்போது காட்டும் அன்பையும் ஆதரவையும் இரவு காட்டியிருந்தால் என்னவாம்? இந்த ஆண்களே இப்படித்தான். சற்றும் இங்கிதம் தெரியாதவர்கள். கெஞ்சினால் மிஞ்சுவார்கள். மிஞ்சினால் கெஞ்சுவார்கள். இரவு... எப்படியெல்லாம் நான் பயந்து போயிருந்தேன். இரவு நடந்தவற்றிற்கு யார் குற்றவாளி...? நானா...? அவரா...? அல்

லது இருவருமே ஒருவரையொருவர் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளாததால் ஏற்பட்ட பித்தலாட்டமா? இரவு ஒரு கணப்பொழுது நேரத்தில் என் உள்ளந்தான் எவ்வளவு சலனப்பட்டுவிட்டது. என் மனதை அடக்கும் சக்தியை நான் இழந்துவிட்டேன். இப்போது ஊன்றிக் கவனிக்கும்போது நான்தான் அவசரப்பட்டுவிட்டேன் என்று தோன்றுகிறது. இவருடைய தூய்மையான உள்ளத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போனது என்னுடைய தவறுதான். அவள் தனக்குள்ளேயே நினைத்து வருத்தப்பட்டாள்.

“மாது நீ நேற்று மணக்கோலத்தில் இருந்தபோது உன் அழகு என்னை மயக்கியது. நீ கண்கொள்ளாக் காட்சிப் பொருளாக இருந்தாய். அப்சரஸ், ஊர்வசி, அரம்பை என்றெல்லாம் நாம காணாத பெண்களின் அழகைப்பற்றியெல்லாம் நிறையப் பேசுவார்கள், வர்ணிப்பார்கள். நான் என்ன நினைக்கிறேன் தெரியுமா...? அவர்களை எல்லாம் உன்னுடன் சேர்த்து ஒரு அழகுராணிப் போட்டி வைத்திருந்தால் அதில் நிச்சயம் அவர்கள் தோல்விதான் அடைந்திருப்பார்கள். எத்தனையோ ஆசைகளுடன் என் முதலிரவைக் கழிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தேன். ஆனால் உனக்குத் தலைவலி என்றதும் எனக்கு எல்லாம் மறந்து விட்டது. உனக்குத் திருஷ்டிப்பட்டுவிட்டதோ என்கூடப் பயந்தேன். எனக்கு உன் சுகந்தான் முக்கியமானதாக இருந்தது. அதனால் உனக்குப் பூரண ஓய்வு தரவேண்டும் எனத் தீர்மானித்தேன். அத்துடன் ஏற்கனவே நீ களைத்துப் போயிருந்தாய். அதை உன் பிஞ்சு முகம் எனக்கு எடுத்துக் கூறியது. அதனால்தான் நீ என் ஸ்பரிசம் பட்டதும் என் மார்பகத்தில் துயில் கொள்ள நினைத்தாயோ என்று கூடச் சந்தேகப்பட்டேன். ஆனால் உண்மையைச் சொல்லப் போனால், உன்னை என் மார்பகத்தில் தாங்கிக்கொண்டு வெறுமனே உட்கார்ந்திருக்க நான் வெறும் சிலையாகவோ கல்லாகவோ இருக்கவில்லை. உன்னை அணைத்துக்கொள்ள நான் எவ்வளவு காலம் காத்திருந்தேன் என்பதை நீ அறிவாய். அந்த நிலையில் நீ இரவு என்மேல் சாய்ந்து என்

மேற் சட்டையை மார்புடன் சேர்த்து அழுத்தியபோது நான் எங்கே என் சுயநினைவை இழந்துவிடுவேனோ என்ற பயம் ஏற்பட்டது. முதலிரவல்லவா...? ஒரு கணவனும் மனைவியும் ஒருவரையொருவர் நன்றாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு அந்த இரவு சந்தர்ப்பம் அளிக்கிறது. என் வாழ்நாள் முழுதும் நீ என்னோடு இருக்கவேண்டும் என்பதைப் பெரிதாக மதிப்பவன் நான். அதனால் நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு உன்னைக் களைக்க வைத்து அதனால் உன் வெறுப்புக்கு ஆளாகி விடுவேனோ என்கிற பயம் என்னை ஆட்கொண்டது. அதனால்தான் நீ என் உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடாமலிருப்பதற்காகத்தான் என் சட்டை கசங்கி விடும் என்று என் குரவைச் சற்றுக் கடுமையாக்கிக் கூறினேன்.”

அவன் இவ்வளவையும் மிகவும் ஆறுதலாகக் கூறி முடித்த போது மாதாமையாற் தன் காதுகளையே நம்பமுடியவில்லை. இவ்வளவு பரந்த உள்ளம் படைத்த ஒருவரை நான் எவ்வளவு குறைவாக மதிப்பிட்டுவிட்டேன் என நினைத்து மனம் வருந்தினாள். அவனது உண்மையான உள்ளத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் ஒருசில நிமிடங்களுக்குள் தான் நிலை தவறிவிட்டதை நினைத்தபோது அவளுக்கு வெட்கமாகவும் இருந்தது. அவனுடைய சுயநலமற்ற அன்பு அவளை என்னவோ செய்தது. அவள் தன் இரு கைகளாலும் அவளை இறுகப் பற்றினாள். அப்போது சந்திரசேகரன் தன் பிடிமைத் தளர்த்தி அவள் முகத்தை எடுத்து தன் இதழ்களை அவள் கன்னத்திற் பதித்தான். அந்த ஒரு கணம் மாதாமை இந்த உலகத்தையே மறந்து புதியதோர் உலகில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்போது அவள் உள்ளந் தெளிவாக இருந்தது. இரவு நடந்தவற்றையெல்லாம் அவள் மறந்துவிட்டாள். பார்த்திபன் அவள் உள்ளத்தைவிட்டுப் பல காத தூரம் போய் விட்டான். அவனுக்கு இனி அவள் மனதில் ஒரு துளி இடம் கூடக் கிடைக்காது. அவள் தன் கணவன்மீதானையாகத் தன் மனச்சாட்சிக்குச் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்துவிட்

டாள். ஆயினும் அவள் உள்ளத்தில் ஒரு சர்ச்சை, இப்படியெல்லாம் அன்பு காட்டும் ஒரு கணவனிடம் தன் கடந்த கால வாழ்க்கையில் தான் விட்ட அந்தச் சிறிய தவற்றைக் கூறாது விடுவது சரியா? அவனிடம் அதைக் கூறிவிடவே அவள் உள்ளந் துடித்தது. எத்தனையோ முறை அதைக் கூற அவள் உதடுகள் முனைந்தன. ஆனால் ஏதோ ஓர்வித அச்சம் அவளைத் தடுத்தது. அவள் கூறிவிடலாம். ஆனால் அதைக்கொண்டு அவன் அவளைத் தவறாக நினைத்து ஒதுக்கிவிட்டால்...? அதன் பின் அவள் வாழ்க்கை... ஏன் அவனுடைய வாழ்க்கையுந்தான் என்னாவது? இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்தபோது அவளுக்கு ஒரே பயமார்க இருந்தது. அதனூற் சொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவள் கைவிட்டாள்.

இருவரும் தம் உள்ளங்களைப் புரிந்துகொண்ட பின் மாதுமை அவன் அன்புச் சிறைக்குள் இருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டாள். அவள் தலை சீவி மாற்றுடை அணிந்துகொண்டு வெளியே செல்ல ஆயத்தமானாள். ஆனால் அவள் நடையில் ஒரு தயக்கம். அவளுக்கு வெளியே செல்லக் கூச்சமாக இருந்தது. அவளுடைய வெட்கத்தை உணர்ந்தவன்போல் என்ன மாது ஏன் தயக்கம் என்று கேட்டபோது மாதுமையின் முகம் வெட்கத்தாற் சிவந்தது. அவன் அவள் அருகில் எழுந்துவந்தபோது “எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது” என்று அவன் காதோடு காதாகக் கூறினாள். அவள் பேச்சைக் கேட்டுச் சந்திரசேகரன் சிரித்தான். “ஏன் வெட்கப்படுகிறாய்? மற்றவர்கள் கேலி செய்வார்கள் என்றா, நான் கூட வரட்டுமா...?” என்று கேட்டான் அவன்.

“வேண்டாம் .. நானாகவே போய்க்கொள்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு அவள் அடிமேல் அடிவைத்து மெதுவாக வெளியேறினாள். அவள் போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த சந்திரசேகரன் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டான். இதனாற்தான் மேல்நாட்டவர்கள் “ஹனிமுன்” தேன் நிலவு என்ற ஒன்றை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று

நினைத்துக்கொண்டது அவன் உள்ளம். அவனைப் பொறுத்த வரையில் திருமணச் சடங்குகளெல்லாம் அர்த்தமற்றவை. திருமணத்திற்காகச் செலவிடும் பணத்தை மணமக்களுக்குக் கொடுத்து இரண்டு மாலைகளுடன் திருமணத்தை முடித்து தேன் நிலவு போய் வாருங்கள் என்று அனுப்பிவைத்தால் எவ்வளவு நலம்.

அதற்குள் மாதுமை திரும்பிவந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் கையில் ஆவி பறக்கும் காப்பி “டம்ளர்” இருந்தது. அதற்காகவே காத்திருந்தவன்போல் சந்திரசேகரன் எழுந்து சென்று அதை வேண்டிக்கொண்டான். அதைச் சுவைத்துக்கொண்டே “என்ன மாது ஏதாவது குறும்பு செய்தார்களா?” என்று கேட்டான்.

“அதற்கென்றே ஒரு கும்பல் வெளியே காத்திருக்கும் போது என்னைச் சும்மா விட்டுவைப்பார்களா...?”

“அப்படியா சங்கதி... ஆமாம் அந்தக் கும்பல் உன்னிடம் என்ன கேட்டது...?”

“எத்தனையோ கேட்டார்கள்...”

“அத்தனையிலும் நீ ஒன்றை எனக்குச் சொல்லேன்...”

“வெட்கமாயிருக்கு...”

என்ன வெட்கம் மாது... நாம்தான் இப்போ கணவன் - மனைவி ஆகிவிட்டோமே. இனி வெட்கப்பட்டாற்கட்டாது... இப்போது சொல் அவர்கள் என்ன கேட்டார்கள்... நீ சொல்லாவிட்டால் நானே உன்னைச் சொல்லவைக்கிறேன்... என்று கூறி சந்திரசேகரன் டம்ளரை மேசைமேல் வைத்துவிட்டு அவளைப் பற்றினான்.

“இரவு யார் முதலிற் பேசியது என்று கேட்டார்கள்.”

மாதுமை அவன் பிடியில் இருந்து நழுவிப்படி கூறினாள்.

“அதற்கு நீ என்ன சொன்னாய்?”

“உண்மையைத்தான் சொன்னேன்...”

“அதாவது நீதான் முதலில் என்னுடன் பேசியதாக.”

“அது எப்படி உண்மையாகும். நீங்கள் தானே முதலில் என்னுடன் பேசினீர்கள்.”

“நானா பேசினேன்...? நீதானே என்னைப் பேசவைத் தாய்” என்று கூறிக்கொண்டே அவன் அவளை அணைத்துக்கொண்டான். இம்முறை அவள் நழுவிக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

கல்யாண வீட்டுச் சந்தடி எல்லாம் ஒருபடியாக ஒய்ந்தன. சந்திரசேகரன் மாதுமையின் பெற்றோர் வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்க அங்கேயே தங்கிக்கொண்டான். சந்திரசேகரனுக்கு அவர்களை முன்பே தெரியும். ஆயினும் இந்தத் திருமணத்தின்மூலம் அவனுக்கு அவர்கள்மேலிருந்த அன்பும் அபிமானமும் இரட்டித்ததென்றே கூறவேண்டும். அவர்களும் அவனை மிகுந்த அன்புடனும் மரியாதையுடனும் கவனித்துக்கொண்டனர்.

திருமணம் முடிந்த நான்காம் நாள்து அன்று சந்திரசேகரன் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குப் போக இருந்தான். அவன் தந்தை வேலாயுதத்திற்கு மகனையும் மருமகளையும் தன்னுடன் வைத்திருக்கத்தான் இஷ்டம். ஆனால் மாதுமை அதை அவ்வளவாக வரவேற்கவில்லை. சந்திரசேகரனுக்கும் அதிற் பிரியமில்லைத்தான். அவனுடைய தாய்சிறிது ஆடம்பரப் பிரியை. தற்கால நாகரீகத்தில் மூழ்கித் தனிப்பவள். சமூகசேவை என்ற போர்வையின்கீழ் இயங்கும் பல சங்கங்களில் அவள் பங்கு பற்றுவாள். தங்கம்தான் வீட்டுப் பொறுப்பைக் கவனிப்பாள். தன் தாயார் இப்படிக்குடும்பப் பொறுப்பு இல்லாமற் திரிகிறாளே என்பது அவனுக்கு பெரிய மனக்குறை. அவன் தன் தந்தைக்காக வருந்துவான். தாயாரின் இந்தப் போக்கைக் கவனித்த அவனுக்குச் சிறு வயதிலிருந்தே தனக்கு இப்படியான ஒரு மனைவி வந்துவிடக்கூடாதே என்பது பெரிய கவலையாக இருந்தது. அதனாற்தான் அவன் மாதுமையை விரும்பினான்.

கிரிய முட்போன்றிருந்த வாழ்க்கை மாதுமைக்கு இப் போது மலர்ப் பஞ்சணைபோல் மாறியிருந்தது. தனது முதலிரவிற்போது எதை எதையெல்லாம் இழந்துவிட்டதாக ஏங்கித் தவித்தாளோ அவற்றையெல்லாம் வட்டியுடன் திரும்பப்பெற்ற பூரிப்பில் அவள் திளைத்துப் போயிருந்தாள். அதனால் அவள் ஒரு சுற்றுப் பருத்தும் விட்டாள். முதலிரவு நிகழ்ச்சிகளை அவள் திரும்பவும் மீட்டுப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அது அத்தனை கசப்பாகத் தோன்றியது. அவளுக்கு எப்போதோ தன் வாழ்விற்கு குறுக்கிட்டு மறைந்த பார்த்திபனைத் தன் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்ததற்காக அவள் மிகவும் மனம் வருந்தினாள். அது தான் இழைத்த - மன்னிக்கமுடியாத துரோகம் எனத் தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டாள்.

சந்திரசேகரன் அவளைத் தன் உயிரிலும் மேலாக நேசித்தான். அதை அவள் உணரத் தொடங்கிவிட்டாள். தன்மீது அளவற்ற அன்பை அள்ளிச் சொரியும் கணவனிடம் தான் ஒரு பெரிய இரகசியத்தை மறைத்துவிட்டதற்காகவும் அவள் வருந்தினாள். வேதனைப்பட்டாள். அவள் பெரிய தவறு செய்வதாக அவள் மனச்சாட்சி அவளைக் குத்திக்கொண்டேயிருந்தது. நடந்ததைக் கூறிவிட வேண்டும் என ஒரொரு சமயம் நினைப்பாள். ஆயினும் அவள் மனதில் ஒரு அச்சம் குடிகொண்டிருந்தது. எந்த ஒரு ஆண்மகனும் தன் மனைவி மாற்றாளொருவனின் அன்

புக்குப் பாத்திரமாயிருந்தவள் என்கிற உண்மையை அறிந்தால் அவளைச் சும்மாவிட்டுவைக்க மாட்டான். அவளை அவன் மன்னிக்கவே மாட்டான். மன்னிக்கவும் முடியாது. ஆகவே நடந்ததை பிரஸ்தாபிக்க விரும்பவில்லை என்பதில் நியாயமிருப்பதாக அவள் நம்பினாள். அவள் தன் வாழ்க்கையில் உள்ளத்தால் ஒரு சிறு தவறு ஏற்பட நடந்துவிட்டாள். அது இப்போது அவள் வாழ்க்கையை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கின்றது என்பதையும் அவள் உணர்கிறாள். கடந்த காலம் எப்படியாவது போகட்டும். வருங்காலத்தில் நான் உண்மை உள்ளவளாக உத்தமியாகக் கற்பு நெறி தவறாதவளாக வாழ்ந்துவிட வேண்டுமென அவள் தன்னைத்தானே சமாதானஞ் செய்துகொண்டாள்.

இன்பமயமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கும் தன் வாழ்க்கையில் ஒரு கசப்பான உண்மையைக் கூறி அதை நாசப்படுத்த அவள் விரும்பவில்லை, அதனால் அந்த எண்ணத்திற்கே முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள். சந்திரசேகரனின் வீட்டுச் சூழ்நிலை அவளுக்கு முற்றிலும் புதியதாக இருந்தது. அவளுடைய தாயார் எப்படி ஓடியோடி குடும்பப் பொறுப்பைக் கவனித்துக்கொண்டாளோ அதற்கு நேர்மாறாக இருந்தது அவளுடைய மாமியார் வீடு. சுருக்கமாகச் சொன்னால் சந்திரசேகரன் அவளைவிட எல்லா வசதிகளும் உள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதை அவளால் உணர முடிந்தது. இருந்தும் வீட்டில் அவளுக்கிருந்த வசதியும் நிம்மதியும் அவளுக்கிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. "இல்லதென் இல்லவன் மாண்பானால் உள்ளதென் இல்லவன் மாணாக் கடை" என்ற வள்ளுவர் வாசகத்துக்கிணங்க அவள் தாயார் வீட்டில் இருந்து சகல குடும்பப் பொறுப்பையும் கவனித்து வந்ததால் அவள் வீட்டிலும் அமைதியும் ஆறுதலும் நிலவியது.

சந்திரசேகரன் வீட்டில் அவன் தாயார் சமூகசேவை என்று எந்நேரமும் வெளியே சென்று வந்ததால் வீட்டுச் சூழ்நிலை எதிர்மாறான நிலையில் சீர்கெட்டு இருந்தது. தங்கத்தின் கையிற்றான் வீட்டு நிர்வாகம் முழுதும் இருந்

தது. அவள் நேர்மையுள்ளவளாக இருந்ததால் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றுக் குறையின்றி நடத்தி வந்தாள். சந்திரசேகரனை தூக்கி வளர்த்தவளே அவள்தான். அவனுக்காக அவள் எதையும் செய்யத் சித்தமாக இருந்தாள். அந்த வீட்டில் தங்கம் மட்டும் ஒருநாள் சுகவீனம் என்று படுத்துக்கொண்டால் அந்த வீட்டு நிலைமை எப்படியிருக்கும் என மாதுமை சிந்தித்துப்பார்த்தாள்.

சந்திரசேகரனும் மாதுமையும் தங்கி இருந்த அந்த இரண்டு மூன்று நாள்சுக்கூட அவன் தாயார் வெளிக்கிளம்பாமல் இருக்கவில்லை. அவனுடைய தந்தையார் வேலைக்குப் போகும்போது உணவு கொடுப்பதும் அவர் திரும்பியதும் தேநீர் கொடுத்து உபசரிப்பதுங்கூடத் தங்கந்தான். இவற்றைப் பார்த்துவிட்டு சந்திரசேகரன்கூட ஒரு நாள் விளையாட்டாக “அம்மாவுக்குப் பதிலாக அப்பா தங்கத்தையே கட்டிக் கொண்டிருக்கலாம்” என்று கூறியிருக்கிறான். அதை அவன் மாதுமையிடம் திருப்பிக் கூறிய போது அவள் வாய்விட்டே சிரித்துவிட்டாள். அவன் அப்படி பேசியதற்காக அவனைக் கண்டிக்கவும் செய்தாள்.

சந்திரசேகரனின் தந்தையும் தாயும் காதற் திருமணம் செய்துகொண்டவர்கள் என்பதை அண்மையில் சந்திரசேகரன் கூறித்தான் அவள் அறிந்து கொண்டாள். மஞ்சளா அந்தஸ்தும் வசதியும் உள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று அவளது அழகில் மயங்கியே வேலாயுதம் அவளைக் காதலித்துத் திருமணஞ் செய்துகொண்டார் என்று தெரிந்துகொண்டாள்.

“எப்படி மாது எங்கள் வீட்டுச் சூழ்நிலை? உனக்குப் பிடித்திருக்கா? உனக்கு உன் அம்மாவைப்போல் கிணற்றுத் தவளையாக, நேர்மையான ஒரு குடும்பப் பெண்ணாக இருக்க இஷ்டமா? இல்லை... உன் மாமியைப்போல் அதாவது என் தாயாரைப்போல் சமூகசேவகியாக இருக்க விரும்புமா...?” என்று சந்திரசேகரன் அங்கு தங்கியிருந்த போது ஒரு நாள் கேட்டான். அவன் வினாவைக் குறும்பாகத்தான் கேட்டான்.

“நீங்கள் என்னை எப்படியிருக்க வேண்டுமென விரும்புகிறீர்களோ அப்படியே இருக்கிறேன்...” என்று அவள் அடக்கமாகக் கூறி அவனை மடக்கிவிட்டாள். ஆனால் அவன் என்ன அவளுக்குக் குறைந்தவனா? “எங்கள் முதலிரவன்றே நீ என் விருப்பத்தை அறிந்துகொண்டிருப்பாய். அதனால் என் கேள்விக்குப் “பட்” என்று பதில் கூறுவாய் என்று நினைத்தேன். என் பரீட்சையில் நீ தவறிவிட்டாய் மாது.

அந்த இரவு பற்றி, நீயாக ஏதாவது பேச்செடுப்பாய் என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால் இதுவரை நீ மெளனம் சாதித்துவிட்டாய். அதனால் இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி எங்கள் முதலிரவைப்பற்றிச் சிறிது பேசலாம் என்று நினைக்கிறேன். எங்கள் முதலிரவு முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒன்றாக இருந்துவிட்டது. மாது எங்கள் இருவர் மனதை விட்டும் என்றும், எப்போதும் அகலாது. மாது நீ அன்று புது மணப்பெண்ணாக என் அறைக்குள் நுழைவதற்கு முன் நான் உன் வரவை எதிர்பார்த்துத் துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் உன்னைக் கண்டதும் என் மன உணர்வுகள் எல்லாம் அடங்கிப் போயின. எனக்கு இனமறியாத ஒரு பயந்தான் ஏற்பட்டது.

என் தாயாரின் கடந்த கால வாழ்க்கை முறை நீண்ட காலமாக என் மனதுக்கு வெறுப்பையே தந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் அவள் என் தாய். என்னைப் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றவள் என்பதால் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டது. என் தாயாரைத் திருமணம் செய்துகொண்டு அப்பா படும் அவஸ்தையைப் பார்த்தபின் நான் மட்டும் திருமணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது என்று நினைத்திருந்தேன்.

ஆனால் மணல் விளையாட்டுமூலம் அறிமுகமாகி என் நெஞ்சத்தில் அழியாத இடத்தைப் பெற்றுவிட்ட நீ என் எண்ணத்தை மாற்றிவிட்டாய். உன் மேல் நான் கொண்ட அன்பு என்னை இன்று தாம்பத்திய வாழ்வில் புகுத்திவிட்டது. நிச்சயமாக நீ என் அம்மாவைப்போல்

குடும்பப் பொறுப்பற்றிருக்கமாட்டாய் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. உன் தாயார் அதற்குச் சான்றாக இருந்தாள். அப்படித்தான் நீ தவறினாலும் குடும்பத் தலைவன் என்ற ரீதியில் உன்னைத் திருத்த எனக்கு அதிகாரமுண்டு என எண்ணினேன். என் அப்பாவைப்போல் ஆரம்பத்தில் இருந்தே மனைவிக்கு இடம் கொடுத்து நடந்துவிட்டுக் காலமெல்லாம் கஷ்டப்படாமல் இருப்பதற்காகவே முதலிரவன்று உன்னைக்கொண்டு சில வேலைகளுக்கூடச் செய்வித்தேன். உனக்கு அன்றைய இரவு பெரும் ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்திருக்கும் என்பதை நான் உணர்ந்தேன். ஏன்...? எனக்குக்கூடத்தான் அது ஏமாற்றமாக இருந்தது. வேதனையாகக்கூடப் பட்டது. ஆரம்பத்திலேயே இப்படியான ஏமாற்றங்களைச் சமாளிக்கப் பழகிக்கொண்டால் பின்பு எதையும் சமாளிக்கப் பழகிக்கொண்டுவிடலாமென்று நினைத்தேன்.

“மனை மாட்சி இல்லாள் கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை எனை மாட்சித்தாயினும் இல்!”

என்று நான் கூறவில்லை. திருவள்ளுவர் கூறிவைத்திருக்கிறார். எனக்குத் திருக்குறளில் ஒரு தனி அபிமானம். நீ இந்தத் தேவார திருவாசகங்களைப் படிக்கச் செலவிடும் நேரங்களில் திருக்குறளை மனனம் செய்தால் எவ்வளவோ பிரயோசனமாக இருக்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆமாம். இப்போது புரிகிறதே நான் எப்படியான மனைவியை விரும்புகிறேன் என்று கேட்டுவிட்டு அவளை அவன் உற்றுப் பார்த்தபோது அவள் அச்சமும் அன்பும் கலந்த பார்வையால் அவனைப் பார்த்துவிட்டுத் தலைகுனிந்து கொண்டாள்.

அவளுக்கு அந்தப் பேச்சு அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை என்பதை சந்திரசேகரன் அவள் முகக் குறிப்பால் உணர்ந்து கொண்டான். அதனால் அந்தப் பேச்சை நீடிக்க விடாமல் “எனக்குத் தாகமாக இருக்கிறது... ஏதாவது குடிக்க கொண்டு வருகிறாயா...?” என்று வேண்டுகிறேன் பேச்சின் திசையை மாற்றிவிட்டான்.

மாதுமை எழுந்து வெளியே சென்றதும் சந்திரசேகரனும் எழுந்து, வெளிப்பக்கம் போனான். முன் திண்ணையில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து மாதுமையின் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அவன் பின்புறமாகக் காலடி அரவம் கேட்டுத் திரும்பினான். அவனுடைய தந்தைதான் வந்துகொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டதும் அவன் மரியாதைக்காக எழுந்து, அவர் அமர்ந்து கொண்டதும் தானும் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டான்.

அவன் திருமணத்திற்குப்பின் தன் வீட்டில் தந்தையைச் சந்திக்கும் முதல் சந்தர்ப்பமாக இருந்ததால் அவனுக்குச் சிறிது கூச்சமாகக்கூட இருந்தது. ஆயினும் அவன் அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

“என்ன சேகர் தனிமையில் இருந்து யோசிக்கிறாய்? உன் மனைவி... எங்கே...?” அவனுடைய தந்தை கேட்டுக் கொண்டே அமர்ந்தார். “எனக்குக் குடிப்பதற்கு ஏதாவது கொண்டுவரும்படி கூறினேன். உள்பக்கம் போயிருக்கிறாள். உங்களுக்கும் ஏதாவது கொண்டுவரும்படி கூறட்டுமா அப்பா?” என்று சந்திரசேகரன் தந்தையைப் பாசத்துடன் வினவினான். “இப்போ கொஞ்சம் முதல்தான் தங்கம் சுடச்சுட தேநீர் தந்தாள். குடித்துவிட்டுத்தான் சும்மா படுத்திருந்தேன். நீ திருமணம் செய்துகொண்டபின் உன்னைத் தனியாக இன்றுதான் சந்திக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். நீ திருமணம் செய்துகொண்டபின் உன்னோடு தனிமையில் மனம்விட்டுப் பேசவேண்டும் என்று எத்தனையோ நாட்கள் நினைத்ததுண்டு. அதற்கு இன்றுதான் எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கு.

ஆமாம்! உன் புதுமண வாழ்க்கை எப்படி சேகர் இருக்கிறது? எனக்குத் திருமணம் என்றதும் எனக்குப் பல சிந்தனைகள் வந்தன. எனக்குத்தான் வயது போய்விட்டது. என் கதையும் பழங்கதையாகிவிட்டது. ஆனால் உனக்கு இனிமேல்தான் வாழ்க்கையே ஆரம்பமாகப்போகிறது. ஆரம்பம் நன்றாக இருந்தால்தான் முடிவும் இன்பமான

தாக இருக்கும். சலித்துப்போன என் வாழ்க்கையைப் போல் உன் வாழ்க்கையும் அமைந்துவிடக்கூடாதே என்பது தான் என் பயம்! என்னால் அனுபவிக்கமுடியாததை, எனக்கு இல்லற வாழ்வில் கிடைக்காத நிம்மதியையும், இன்பத்தையும் நீயாவது பெற்றுவிடவேண்டும் என என் மனம் அடிக்கடி ஏங்கிக்கொள்ளும். உனக்குச் சில புத்திமதிகள் கூறலாம் என உன் திருமணத்திற்கு முந்திய நாள் யோசித்தேன். ஆனால் என்னவோ மனத்தில் துணிவு வரவில்லை. அதனால் புதிய சிக்கல்கள் உருவாகிவிடுமோவெனப் பயந்தேன். அதனால் திருமணத்தின்பின் ஒருநாள் உன்னைச் சந்தித்துக் கூறலாம் என்றிருந்தேன்.

என்னுடைய வாழ்க்கை உனக்கு ஒரு நல்ல பாடமாக அமைந்திருக்கும் என நினைக்கிறேன் சேகர். நான் ஆரம்பத்தில் விட்ட தவறு என் வாழ்க்கையையே குட்டிச்சவராக்கிவிட்டது. எனக்கு நான் நல்ல மனைவியை ஆக்கிக் கொள்ளவுமில்லை. உனக்கு ஒரு அன்புத் தாயை உண்டாக்கித் தரவுமில்லை. நீ பிறந்த சில நாட்களில் தாயின் கண்காணிப்பற்றுக் கிடந்து கதறும்போதெல்லாம் உன்னுடன் சேர்ந்து நானும் கதறுவேன். உன் தாயாரிடம் எனக்காக அல்லாவிட்டாலும் உனக்காக அவள் வாழ்க்கையை மாற்றி அமைத்துக்கொள்ளும்படி பலமுறை கேட்டேன்.

பலன் பூஜ்ஜியமாகத்தான் இருந்தது. அதன் பின் நான் அவளிடம் எதையும் கேட்டதில்லை. அவளை அவள் பாட்டுக்கே வாழவிட்டேன். நான் ஒதுங்கிக்கொண்டதால் எங்களிடையே பிரிவோ, பிளவோ ஏற்படவில்லை. உன் தாயார் எனக்கு எந்தவித துரோகமுஞ் செய்யவில்லை. ஆனால் சமூக சேவைதான் அவளுக்கு என்னைவிட முக்கியமாகப் பட்டது. அதை அவள் கௌரவம் என்று நினைத்தாள்.

போகட்டும்! நான் விட்ட தவறை நீயும் விட்டு விடாதே. மனைவியிடம் அன்பாக நடந்துகொள். ஆனால் அன்புக்கு அடிமையாகிவிடாதே. மனைவியை நீ அதிகாரஞ் செய்வதுபோற் காட்டிக்கொள். ஆனால் அதிகாரஞ்

செய்யாதே. அவளிடம் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையை உண்டாக்கிவிடு. உன் சொல்லுக்கு அவள் மதிப்புக் கொடுத்து நடக்கப் பழக்கிவிடு. மாது உன்னுடன் அன்பாக நடந்துகொள்வாள் என்று நினைக்கிறேன். அவளிடம் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. அதனால் உன் இல்லற வாழ்வு செழிக்கும் என்று நம்புகிறேன். வேறு என்னத்தை நான் உனக்குச் சொல்லட்டும் சேகர்... நீ புத்திசாலி. கவனமாக நடந்துகொள்.

வேலாயுதம் பேசி முடித்ததும் சந்திரசேகரன் அவரை அன்போடு பார்த்தான். அவரது வசனங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவன் உள்ளத்தைத் தொட்டன. அவருடைய வேதனை அவனுக்கும் புரிந்தது. தான் சந்தோஷமாக வாழவேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான். அவருடைய மனதுக்குச் சிறிது சாந்தி அளிக்க விரும்பினான்.

அதனால் உங்கள் மனநிலை எனக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. அப்பா நீங்கள் நினைக்கிறபடி அல்லாமல் என் வாழ்க்கை மிஃவும் நன்றாக ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. மாது என் கருத்தறிந்து மனங்கோணாமல் நடந்துகொள்கிறாள். நீங்கள்விட்ட தவறை எங்கே நானும் விட்டுவிடுவேனோ என்கிற பயம் உங்களுக்கு நிறைய இருக்கிறது.

அந்தத் தவறை நான் கடைசி வரை விடமாட்டேன் அப்பா. அதனால் அந்தப் பயமும் உங்களுக்குத் தேவையில்லை என்று கூறிவிட்டு அவரைப் பார்த்தான்.

“உன் வார்த்தைகள் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றன மகனே. நீ சந்தோஷமாக வாழ்வதை நான் கண்டால் என் குறையை நான் மறந்துவிடுவேன்” என்று அவர் திரும்பவும் கூறியபோது சந்திரசேகரனுக்கு உள்ள மெல்லாம் ஏதோ செய்தது.

சந்திரசேகரன் தன் வீட்டுக்கு வந்து ஒரு வாரமாகி விட்டது. அவன் அங்கு வந்தபோது இரண்டொரு நாட்கள் தங்கிப் போவதாகத்தான் நினைத்திருந்தான். ஆனால் தன் தந்தையின் மனக் குறையை அறிந்ததும் அங்கு ஒரு வாரமாவது தங்கி தானும் மாதுவும் மகிழ்ச்சியாக இல்லறம் நடத்துவதை அவர் பார்த்து இன்புற வேண்டும் என்று நினைத்தான். அதனால் தங்கியும் விட்டான். தன் தந்தைக்கு கேட்கும்படி மனைவியை அதிகாரம் செய்வான். அன்பாக பேசுவான். இப்படியாக இவர்கள் அங்கு தங்கியிருந்தபோதுதான் சந்திரசேகரன் குடும்பத்தினருக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண் அங்கு வந்திருந்தாள். அவளுடன் பேசிவிட்டு அவள் புறப்பட இருந்த சமயம் மாதுமைக்கு அவளை அறிமுகஞ் செய்துவைத்தான் சந்திரசேகரன். அதுவும், அப்பெண் மாதுமையைப்பற்றிக் கேட்ட பின்புதான். அதனால் மாதுமைக்கு அவளுடன் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அந்தப் பெண் தலைவாயிலைக் கடந்ததும்,

“தம்பி குழுதம் இப்போ கொழும்பில் எங்கோ ஒரு கொம்பனியில்தான் வேலை பார்க்குது. ஏதாவது லீவு கிடைத்தால் இடைக்கிடை வந்துபோகும் என்று தங்கம் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றிச் சந்திரசேகரனுக்கு கூறிவைத்தாள்.

அப்போ மாணிக்கம் என்ன செய்கிறான்? அவனும் கொழும்பில்தானா அல்லது இங்கே எங்காவது இருக்

கிறானா?" என்று சந்திரசேகரன் தொடர்ந்து கேட்டான். குமுதத்தைப் பிரிந்த சில மாதங்களில் அவன் வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து இப்போது இரண்டு பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள். கண்டிப் பக்கம் எங்கோ வேலை பார்ப்பதாகக் கேள்வி. குடும்பமும் அங்குதான். அதனால், ஊர்ப்பக்கம் அவன் வருவதே இல்லை."

"மாணிக்கம் பாவ். அவன் எங்காவது நல்லாய் இருக்கட்டும்". மாணிக்கத்துக்காகப் பரிந்துபேசினான் சந்திரசேகரன். தங்கமும் தன் கணவனும் பேசியதிலிருந்து குமுதா என்னும் பெண் மணமுடித்தவள் என்பது மாதுமைக்குத் தெட்டத் தெளிவாக விளங்கியது. ஆயினும் அவள் குடும்ப வாழ்க்கையில் ஏதோ, புயல் வீசியிருக்க வேண்டுமென்பதையும் அவள் ஊகித்து அறிந்துகொண்டாள். குமுதாவைப் பற்றிய முழு விபரத்தையும் அறிந்துவிட வேண்டுமென்னும் ஆசை மனதில் எழுந்தது.

அதனால் "இப்போது வந்துபோன பெண் உங்களுக்கு உறவா...? அவள் திருமணம் செய்துகொண்டவளா?" என்று தன் கணவனிடம் கேட்டாள்.

"அவளைப்பற்றி நானே உன்னிடம் கூற இருந்தேன். அதற்குள் நீயே முந்திவிட்டாய். அவள் கணவனால் நிராகரிக்கப்பட்ட ஒரு பெண். அதனால்தான் அவளுடன் நீ பேசுவதை விரும்பாமல் அவள் புறப்படும் சமயத்தில், அவளை உனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தேன். அவளுடன் நீ பேசுவதையே நான் விரும்பவில்லை..." என்று அவன் சொன்னபோது மாதுமையின் மனம் பேதலிக்கத் தொடங்கியது. குமுதாவின் குடும்பத்தில் அப்படி என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை அறிந்துவிட வேண்டும் என்கிற துடிப்பில் "அப்படிக்கணவன், வெறுக்கும்படி அவள் என்ன குற்றம் செய்தாள்...?" என்று கேட்டுவிட்டுத் தன் கணவனைப் பார்த்தாள். குமுதா தன் கணவனுக்குச் செய்த துரோகத்தைப்பற்றித் தன் மனைவிக்குக் கூறவேண்டும் என்று காத்திருந்த சந்திரசேகரனுக்கு இது ஒரு நல்ல சந்

தர்ப்பமாகப்பட்டது. ஆகவே : அவன் கூறத் தொடங்கினான்.

“குமுதா மாணிக்கத்தைத் திருமணம் செய்துகொள்வதற்கு முன்பு வேறு யாரோ ஒரு பையனுடன் காதல் தொடர்பு கொண்டு இருந்தாளாம். அவன் குமுதாவின் மேல், உயிரையே வைத்திருந்தும் குமுதாவின் பெற்றோர் குறுக்கே நின்றதால் அவர்கள் காதல் கைகூடவும் இல்லை. திருமணம் நிறைவேறவுமில்லை. அதன் பின் அவர்கள் மாணிக்கத்தைத் தெரிவுசெய்து அவளுக்குக் கணவனாக்கினார்கள். குமுதா தன் கடந்தகால வாழ்க்கையைப்பற்றி எதுவுமே மாணிக்கத்திடம் கூறவில்லை. அவளுடைய பெற்றோரும் அவனிடம் எதுவும் தெரிவிக்கவில்லை. மணம் முடித்த சில மாதங்கள் இருவருக்கும் இன்பமாகக் கழிந்தன. ஆனால் இடையில் பழைய காதலன் குறுக்கிட்டு தனக்கும் குமுதாவுக்கும் இருந்த உறவுபற்றி மாணிக்கத்திடம் கூறி அதனால் அவளை வஞ்சம் தீர்த்துக்கொண்டான். அதற்குப்பின் அவர்கள் இருவருக்கும் வாழ்க்கை ஒத்துப்போகவில்லை.”

சந்திரசேகரனின் வரயால் இவ்வளவையும் கூறக்கேட்ட மாதுமையின் உள்ளம் பயத்தினால் அலறியது. அவளது உடல் பதறியது. சிறிது நேரம் செயலற்றிருந்தாள். தன் மன நிலையை அவன் சந்தேகித்துவிடக்கூடாது என்பதாலும், சந்திரசேகரனின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்துவிட வேண்டும் என்கிற அவர்வினாலும் “அந்தப் பெண்ணுக்காகப் பரிந்து பேசுவாள்போல், “ஐயோ பாவம்! அந்த மாணிக்கத்தின் இதயம் மாணிக்கத்தைப் போன்று கல்தான். இதைப் பெரிதாக நினைத்து அவளை ஒதுக்கியிருக்கக்கூடாது. முதலில் அது உண்மையா என்று தீர விசாரித்திருக்கவேண்டும். அப்படி உண்மையாக இருந்திருந்தால் அவளைத் தண்டித்துவிட்டு, மன்னித்திருக்கலாம். ஆமாம்! இப்போ நான் உங்களை ஒன்று கேட்கிறேன். அவர் நிலையில் நீங்கள் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்...?” என்று தான் கேட்க நினைத்ததைக் கேட்டேவிட்டாள்.

அதற்கு அவனிடமிருந்து எப்படியான பதில் வரப் போகிறதோ என்ற ஆவல் ததும்ப அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். அவன் அவளுடைய முகத்தை ஊன்றிக் கவனித்துவிட்டு நடக்காத ஒன்றைப்பற்றி எதற்காக நாம் சிந்திக்கவேண்டும் மாது ?” என்றான். அந்தப் பதில் அவளுக்குச் சற்று ஏமாற்றமாவே இருந்தது. இருந்தும் அவள் அவன் விட்டுவைக்கவில்லை. “அப்படி ஒன்று ஏற்பட்டிருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள் என்றுதானே கேட்கிறேன்... அதற்குப் பதில் சொல்லுங்கள்” என்றாள்.

“நீ என்னை விடமாட்டாய் போலிருக்கிறது... நான் ஏதாவது பதில் கூறித்தான் ஆகவேண்டும். அப்படியான ஒரு நிகழ்ச்சி என் வாழ்க்கையில் இடம் பெற்றிருக்கவே வேண்டாம். அப்படி இருந்தால் நான் அவளை நிச்சயம் மன்னித்திருக்கவேமாட்டேன். அவள் செய்தது அத்தனை பெரிய மன்னிக்கமுடியாத குற்றமல்ல. எந்தப் பெண்ணும் தவறுவிடத்தான் செய்கிறாள். உடலால் அல்லாவிட்டாலும் மனத்தால் தவறிழைக்கலாம். குற்றஞ் செய்வது மனித இயற்கை. அதை மன்னிக்கத் தவறுபவன் மனிதனும் அல்ல. ஆனால் அவள்விட்ட ஒரேயொரு தவறு தான் விட்ட தவற்றைத் தன் கண்வனிடம் கூறாமல்விட்டது. அது அவனை ஏமாற்றியதற்குச் சரி - என்னை யாராவது இப்படி ஏமாற்றியிருந்தால் நான் அவர்களைக் கடைசி வரை மன்னிக்கவே மாட்டேன். மன்னிக்கவே மாட்டேன். திருமணமாகுமுன் ஒரு பெண் தான் செய்த தவறுகளைத் தன் கண்வனிடம் கூறி மன்னிப்புக் கோருவதில் எந்தவிதத் தப்புமில்லை. அப்படியன்றி தான் தூய்மையானவள் என நடித்து அவனை ஏமாற்றும்போது அவன் அவளுடைய பழைய கதையை அறியவந்தால் அதைவிட ஒரு பெண் தன் கண்வனுக்குச் செய்யக்கூடிய பெரிய துரோகம் வேறு எதுவுமே இருக்க முடியாது.”

அவன் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது மாதுமையின் முகம் சிறிது சிறிதாக வெளுத்துக்கொண்டே போனது. அவன் இருதயம் “பட்பட்” என்று அடித்துக்கொண்டது. ஏதோ

ஓர் குற்ற உணர்வு அவள் இதயத்தைக் கூரிய வாள் கொண்டு அறுப்பதுபோல் அறுத்தது. அப்போதே அந்த நிமிடமே தனக்கும் பார்த்திபனுக்குமிடையில் இருந்த தொடர்புபற்றி ஒன்றும்விடாமல் கூறிவிடவேண்டும் என மனம் வற்புறுத்தியது.

ஆனால் அறிவு மனத்திற்குப் பதில் சொன்னது: “திருமணத்துக்கு முன் அவரை நீ முதன்முதல் கோயிலடியில் சந்தித்து உன் முடிவைக் கூறத் துணிந்தபோதே உன் உள்ளத்து இரகசியங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் அவரிடம் ஒப்புவித்திருக்க வேண்டும். அதைவிட்டு இன்று இத்தனை நாட்களுக்குப் பின் அதுவும் இப்படியொரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்ட பின் நீ கூறப்போவதால் உன் கணவன் உன்னை மன்னித்துவிடுவான் என்று நினைக்கிறாயா? முட்டாள்தனமாக உன் வாழ்வையே... பாழாக்கிக்கொள்ளாதே.” இந்த இரண்டுக்கும் இடையே அகப்பட்டு அவள் அவதிப்பட்டாள். அறிவு கூறியதுதான் சரியென அவளுக்குப் பட்டிருக்க வேண்டும். அதனால் சொல்லக்கூடாதென்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

எப்போதோ தெரிந்தோ தெரியாமலோ தன் வாழ்வில் இடம்பெற்றுவிட்ட அந்த நிகழ்ச்சிக்காக அவளிடம் மானசீகமாக மன்னிப்புக் கோரினாள். அதில் ஒரு ஆத்ம திருப்தி. அதனால் அவள் அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து உள்ளே சென்றாள். கதையை வளர்த்தால் எங்கே தான் எல்லா வற்றையும் வெளியிட்டுவிடுவாளோ என்கிற பயம் அவள் மனதில் ஓர் மூலையில் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

சந்திரசேகரன் தன் கணவன் என்கிற ஒரேயொரு நினைவுதான் அவளுக்கு இப்போது இருந்தது. தொட்டுத் தாலி கட்டிய கணவனுக்குக் கடைசிவரை உண்மை உள்ளவளாக வாழ்ந்துவிட வேண்டும் என்ற உயர்ந்த நோக்கம் அவளைச் சிறிது வாட்டவே செய்தது. கற்பு என்கிற மூன்றெழுத்துச் சொல் மிகவும் மகிமை பொருந்தியது. அது ஆண் பெண் ஆகிய இரு பாலாருக்கும் கூறப்பட்டபோதும் பொதுவாக பெண்களையே அது பாதிக்கிறது. ஆண்டவன்

படைப்புக்கூட அப்படித்தான். ஒரு பெண் தன் கற்பிற் தவறிவிட்டால் அவள் உடல் மாற்றமே அவளைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். ஆண்களுக்கு அப்படியல்ல. இறைவன் படைப்பே பெண்களுக்குத் தான் கற்பு முக்கியம் என்பதைப் பறைசாற்றுகின்றது. சிலப்பதிகாரத்திலே கோவலன் தன் மனைவி இருக்கும்போதே மாதவியின் மேல் காதல் கொண்டான். இத்தனைக்கும் அவன் கண்ணகி மேல் எந்த விதக் குறையையும் காணவில்லை. கண்ணகி அழகில் மிக்கவள் என்று சிலப்பதிகாரமே கூறுகிறது. ஆயினும் மாதவியின் இன்னிசையில் அவன் தன்னை மறந்தான். அவளுக்கு அடிமையாகிக் கண்ணகியையே மறந்துவிட்டான். மாதவியயிற்றில் அவனுக்குக் குழந்தைகூடப் பிறந்தது. ஆனால் சிலப்பதிகாரம் அவன் கற்பைக் குறைகூறவில்லை. இன்று கூட சிலப்பதிகாரத்தைப்பற்றிய சர்ச்சை நடந்துகொண்டு இருக்கிறது. அதில் கோவலன் செய்தது சரியா... தவறா...? என்பதைப் பற்றிய விவாதம் எழுவதில்லை. மாதவியா கண்ணகியா கற்பிற் சிறந்தவள்? என்பதுதான் விவாதத்துக்குரிய வினா. சிலப்பதிகாரம் ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது.

புதுமணத் தம்பதிகளுக்குத் திருமணச் சடங்குகள் முடிவுற்றதும் அர்ச்சகர் அம்மி மிதிக்கவைத்து அருந்ததி காட்டுகிறார். மாதுமைகூடத்தான் இந்த சம்பிரதாயங்களுக்கு அடிபணிந்தவள். இந்திரன் செய்த சூழ்ச்சியினால் அவனைத் தன் கணவன் என நினைத்து தவறிழைத்த அகல்யை தன் கணவனால் கல்லாகச் சபிக்கப்பட்டாள். கற்பை இழந்து கல்லாக்கப்பட்ட அவளை இராமன் தன் வனவாசத்தின்போது தற்செயலாக மிதிக்க நேர்ந்ததால் அவள் தன் சாபம் நீங்கப்பெற்று மீண்டும் சுயரூபம் பெற்றதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. அருந்ததி கற்பிற் சிறந்தவளாக இருந்ததால் நட்சத்திரங்களுள் முதன்மைபெற்று விளங்குகிறாள். ஆகையால் நீ உன் கணவனுக்குத் துரோகம் செய்யாமல் கற்புடன் வாழ்ந்தால் அருந்ததி போலாவாய். கற்புத் தவறின் இந்த அம்மி போல் கல்லாவாய்

என்பதை எடுத்துக் காட்டவே திருமணத்தின்போது இந் தச் சடங்குகூட இடம்பெறுகின்றது.

இப்படியாக எல்லாம் இயற்கையே கற்பில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே பெரியதோர் ஏற்றத்தாழ்வை ஏற்படுத்தி வைத்துள்ளது. முகரப்பட்ட மலர் பூஜைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட மாட்டாது. உடைந்த கண்ணாடி உருப்பெறாது. விரித்துவைத்த புகையிலை உபயோகிக்க உதவாது. திரிந்த பால் பாவிப்புக்கு உகந்ததல்ல. அது போல, ஒரு பெண் ஒருமுறை கற்புத் தவறினால் அவள் வாழ்க்கையே பாழாகிவிடும் அத்தோடு மட்டும் நின்று விட்டால் பாதகம் இல்லை. ஆனால் அவள் விட்ட தவறு அவளுடைய சந்ததி சந்ததியாகப் பேசப்படும். இவற்றை எல்லாம் நோக்கித்தான் பெண்ணுக்குக் கற்பு ஒரு பவீத்திரமான அணிகலன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அது பெண் களுக்கும் தெரியும். ஆயினும் பருவத் துடிப்பு, இளமை மோகம் அவர்கள் மனதைச் சிலவேளைகளிற் சபலப்படுத்தி விடுகிறது. அந்தச் சபலம் சில சந்தர்ப்பங்களில் உடலையே பழிவாங்கிவிடுகிறது.

மாதுமைக்கும் இவையெல்லாம் தெரியும். அவள்கூட இப்படியான ஒரு சூழ்நிலைக்குத் தான் ஆளாக நேரிடும் என கடைசிவரை நினைத்திருக்கவில்லை. பார்த்தீபன் தன்னைக் கடைசிவரை கைவிடமாட்டான் என்றுதான் நினைத்தாள். அவனைப் பூரணமாக நம்பினாள். அதனால் தன் உள்ளத்தை அவனிடம் பறிகொடுத்தாள். அவனது நடத்தையோ, பேச்சோ அவளைச் சிறிதும் சந்தேகிக்க வைக்கவில்லை. அவனும் பிடிக்கொடுக்காமல் விவேகமாக நடந்துகொண்டான். சுருங்கச் சொன்னால் பச்சை உள்ளம் படைத்த மாதுமை ஏமாறிவிட்டாள். ஏமாற்றப் பட்டாள்.

அந்த ஏமாற்றம் அவள் வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தையே ஆரம்பித்து வைத்தது.

யாரை அவள் வெறுத்தாளோ, யாருக்குத் தன் அன்பில் பங்கு கொடுக்க மறுத்தாளோ அவன்மீது அவள் உள்

ளம் மிக வேகமாக அன்பு செலுத்தத் தொடங்கியது. அவனே ஆச்சரியப்படும் முறையில் அவனிடம் அவள் தன் காதலை எடுத்துக்கூறவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அதை இப்போது நினைத்தால்கூட அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. அவனிடம் தானாக அன்பை வெளிக்காட்ட வேண்டிவந்ததே என்பதற்காக அவள் வேதனைப்படவில்லை ஆனால் அவனுடன் பழகியபின் அவனுடைய தூய்மையான அன்பு அவளை அடிமைப்படுத்திவிட்டது "இப்படியான ஒருவருக்கு நான் துரோகம் செய்கிறேனே" என்கிற உணர்வு அவள் உள்ளத்தில் கூரிய முள்போல் ஆழமாகப் பதிந்து குத்திக்கொண்டே இருந்தது. இதை மாற்ற மருந்து அவளிடம் இரக்கவில்லை. அந்த மருந்தைத்தான் அவள் இன்னும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

நீருமணமாகி நான்கு மாதங்கள் மாதுமை எதிர்பார்த்த தற்கு மேல் மகிழ்ச்சியாகக் கழிந்தது. இல்லற வாழ்வின் ஒவ்வொரு நுட்பத்தையும் சந்திரசேகரன் அவளுக்குக் கற்பித்துத் தந்திருந்தான். அந்தப் பாடம் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தது. அந்தப் பாடத்தில் அவன் வைத்த பரீட்சைகளில் எல்லாம் அவள் நூற்றுக்கு நூறு “மார்க்” பெற்றிருந்தாள். அதனால் இருவருமே சந்தோஷப்பட்டனர். இப்படியான ஒரு இன்ப வாழ்வு தனக்குக் கிடைக்குமென அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ‘காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்’ என்ற பழமொழிக் கிணங்க அவள் தனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டாள். தன்னம்பிக்கையை அவள் வலிந்து வரவழைத்துக்கொள்ள முயன்றும் அதில் அவளுக்கு ஏமாற்றமே கிடைத்தது. எதிர்காலத்தைப்பற்றி ஒரு அச்சம் அவள் மனதை உறுத்தியது.

ஒருநாள் அலுவலகத்தில் இருந்து திரும்பிய சந்திரசேகரன் ஒரு திடுக்கிடும் செய்தியைக் கொண்டுவந்தான். அடுத்த மாதம் முதல் திகதியிலிருந்து அவனுக்குக் கொழும்புக்கு மாற்றலாகி இருந்த செய்தியே அது. மாதுமைக்கு அது அதிர்ச்சியான செய்தியாக இருந்தது. தாய் தந்தையரைப் பிரிந்து செல்லவேண்டி ஏற்படுமே என்கிற வருத்தம் ஒருபுறமிருக்கத் திரும்பியும் கொழும்புக்குச் செல்லவேண்டுமே என்கிற நினைவே அவள் மனதில் ஒரு குழப்பத்தை

7601
 உண்டுபண்ணியது. கொழும்பில் தனது உற்ற நண்பன் ஒருவனுக்குக் கடிதம் எழுதி வீடு பார்க்கும்படி அறிவித்து இருப்பதாக அடுத்த செய்தியைச் சொன்னபோது மாதுமை எதுவும் பேசவில்லை. எதுவும் விதிப்படி நடந்துவிட்டும் என்று கூறி வாளாவிருக்கவும் அவளால் முடியவில்லை. அவள் பழைய மாதுமையாக இருந்திருந்தால் நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்று இருந்திருப்பாள். ஆனால் சந்திரசேகரனுடன் கூடி வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கியபின் அவளுக்கு இவற்றில் எல்லாம் நம்பிக்கையும் அருகிவந்தது. கோயிலுக்குப் போவதைக்கூட அவள் குறைத்துக்கொண்டாள் என்றே கூறவேண்டும். கடவுள்மேல் அவளுக்கு நம்பிக்கை குறைந்துவிட்டதால் அல்ல, கோயில் குளம் என்பதில் எல்லாம் சந்திரசேகரனுக்கு நம்பிக்கை, இல்லாததால் அவளும் அவனுக்கு இசைய நடந்துகொள்ளவேண்டும் என நினைத்தாள். அதனால் "நீங்கள் மாற்றத்தை மறுத்திருக்கலாமே. இன்னும் ஓரிரு வருடங்கள் இங்கு கடமையாற்றிய பின் மாற்றும்படி கோரியிருக்கலாமே.." என்று மெதுவாகச் சொன்னாள். நாளும். கோளும் யாருக்கும் காத்திராமல் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

சந்திரசேகரனுக்கு மாற்றம் நிச்சயமாகிவிட்டது. கொழும்புக்குப் போக இன்னும் இரண்டு வாரங்களே மிகுதி இருந்தன. வீடுபற்றி எந்த முடிவும் வரவில்லை. அதனால் மாதுமையைவிடச் சந்திரசேகரனே அதிகம் பாதிக்கப்பட்டதாகத் தெரிந்தது. கடந்த நான்கு மாதமண வாழ்க்கையின் பின் மாதுமையை ஒரு நிமிடம்கூட அவளால் பிரிந்திருக்க முடியவில்லை. இரண்டொரு வாரங்கள் அவள் திருகோணமலையில் தங்கி இருக்கவேண்டும் என முடிவு செய்யப்பட்டது. மாதுமைக்கு அது சிறிது ஆறுதலைத் தந்தாலும் சந்திரசேகரனை அவளாலும் பிரிந்திருக்க முடியவில்லை. தான் இருந்தும் வீட்டுப் பிரச்சினையை ஒட்டி அவள் பிரிந்திருக்க உடன்பட்டாள். சந்திரசேகரன் முதலில் தனியாகச் சென்று வீடு பார்த்தபின், மாதுமையை அழைத்துக்கொள்வதென்ற முடிவு ஏற்பட்டது.

இரண்டு நாட்களின் பின் சந்திரசேகரன் அலுவலகத்தில் இருந்து வீடு திரும்பியபோது மாதுமையிடம் ஒரு கடிதத்தை நீட்டினான். அதில் இருந்த முகவரி சந்திரசேகரின் பெயருக்கே எழுதப்பட்டிருந்தபோதும் அந்தக்கையெழுத்து அவளுக்கு மிகவும் பரிச்சயமானதாக இருந்தது. அவள் சிறிது நேரம் தன் பார்வையை அந்த எழுத்துக்களின்மேல் பதித்தவாறே சில வினாடிகள் செயலற்று நின்றாள். அவள் தயக்கத்தைப் பார்த்து "என்ன மாது... எனக்கு வந்த கடிதத்தை நீ எப்படி வாசிப்பது என்று யோசிக்கிறாயா? இதுவரை எனக்கு வரும் கடிதங்களை எல்லாம் உன்னிடம் காட்டி வாசித்து வந்திருக்கிறேன். இதுகூட யாரும் அந்நியனுடைய கடிதம் அல்ல. எனக்கு மிகவும் வேண்டிய சுருங்கச் சொன்னால் என் உயிர் நண்பனுடையதுதான். அவன் வீடுபார்த்திருப்பதாக எழுதியிருக்கிறான். என் நண்பன் ஒருவனுக்கு வீடு பார்க்கும்படி எழுதி இருந்தேன் அல்லவா? அவன்தான் இவன். எதற்கும் கடிதத்தை நீ ஒருமுறை படித்துப் பார். இப்பதான் என் மனதுக்கு நிம்மதியாக இருக்கு மாது. உன்னை இங்கு விட்டுப்போவதாக வெளியே கூறினாலும் என் உள்ளம் பட்ட பாடு... பெண்களிடம் அப்படி என்ன வசீகரம் இருக்கிறது என்று எனக்கே தெரியவில்லை. இந்தச் சில மாதங்களுக்குள் நீ என்னை உன் இகயச் சிறைக்குள் அடிமைப் படுத்திவிட்டாய்" என்று கூறிச் சிரித்த சந்திரசேகரன், அவளிடம் கடிதத்தை நீட்டினான். மாதுமை இயந்திரம் போல் கையை நீட்டி அதைப் பெற்றுக்கொண்டாள்.

அந்தக் காகித உறையின்மேல் காணப்பட்ட எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் விஸ்வரூபமெடுத்து அவளை அச்சுறுத்தின. அவள் தன் உணர்ச்சியை வெளிக்காட்டாமல் மிகுந்த சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டு அந்தக் கடிதத்தை அவசர அவசரமாகப் பிரித்தாள். அவள் கண்கள் கடிதத்தில் பதிந்த போதும் எழுத்துக்கள் ஒன்றும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அந்த எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பார்த்திபனுடைய தோற்றம் தெரிந்தது.

அவன் அவளைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரிப்பது போன்ற ஒரு பிரமை. உடல் எல்லாம் பற்றி எரிவது போன்ற உணர்ச்சியில் தலை சுற்றியது. ஆம், அது பார்த்தி பனுடைய கடிதந்தான். அப்படியானால் சந்திரசேகரனின் நண்பன் பார்த்திபன். அவன் எதை மூடி மறைக்க முயற்சித்தாலோ அது மூடிக்கொள்ள முடியாத அளவுக்குப் பெருத்துவிட்டது. அவளால் எதையும் சிந்திக்க முடியவில்லை. அவன் அந்தக் கடிதத்தை மடித்துத் தன் கணவனிடம் நீட்டினான்.

அதைப் பெற்றுக்கொண்ட அவன் "பார்த்தாயா மாது... என் நண்பன் எவ்வளவு நல்லவன் என்று நான் தனிக் குடித்தனம் நடத்தப்போவதாக எழுதியதும், அவன் "லீவு" போட்டுவிட்டு அலைந்து எப்படியோ எமக்கு வீடு தேடிவிட்டான். கொழும்பில் வீடு தேடுவது என்றால் அதற்கு அசாத்திய துணிச்சலும் தைரியமும் வேண்டும். அதிலும் முற்பணம் எதுவுமின்றி நூறு ரூபாவுக்குள் அடக்கமான வீடு எடுப்பதென்றால் அவன் செல்வாக்கு எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது என்று பார். எனக்காக அவன் எதை வேண்டுமானாலும் செய்வான். உயிரை வேண்டுமானாலும் தரக்கூடியவன். எங்கள் திருமணத்திற்கு ஒரு வாரம் முந்தியே இங்குவந்து சகல அலுவல்களையும் கவனிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலோடிருந்தான். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக எங்கள் திருமணத்திற்கு பத்து நாட்களுக்கு முன் சும்மா இருந்த அவன் அப்பா திடீரென மாரடைப்பினால் இறந்தார். அல்லது எங்கள் திருமணத்தின்போதே அவனை உனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்திருப்பேன். "எனக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. திகதி குறிப்பிட்டெழுதுவேன். ஒரு வாரம் முன்னதாகவே நீ வந்து வேண்டியவற்றைக் கவனி. இங்கு வந்தபின் பெண்ணை நேரில் அறிமுகம் செய்துவைப்பேன். அதுவரை அவளைப்பற்றி எதுவும் கேட்காதே" என்றுதான் அவனுக்கு நான் என் திருமணத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தேன். உன்னை நான் விரும்பியது அவனுக்குத் தெரியாது. அதனால் அவன் வந்தபின் விபரமாக எல்லாம்

சொல்லலாம் என்றிருந்தேன். ஆனால் அவன்தான் வரவில்லையே.

சந்திரசேகரன் தன் பாட்டுக்குத் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே போனான். அவற்றில் சில அரை குறையாக மாதுமையின் காதில் விழுந்தனவே தவிர, அவளால் அவன் பேச்சுக்குச் செவிசாய்க்க முடியவில்லை. ஆரம்பத்தில் இருந்து எந்த நினைவை அவள் தன் மனதில் இருந்து அகற்ற முற்பட்டாளோ அந்த நினைவு திரும்பத் திரும்பத் தன் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடும் விந்தையை நினைத்து வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்தாள் அவள்.

பார்த்திபன் அவள் வாழ்க்கையில் புகுந்ததுகூட எதிர் பாராத விதமாகத்தான். அவள் கொழும்பில் தன் சிற்றண்ணையுடன் சிறிது காலம் தங்கிப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்போதுதான் அவளுக்குச் சிவகாமியின் நட்புக்கிடைத்தது. இருவரும் ஒரே வகுப்புப் படித்ததால் நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் பல கிடைத்தன. மாதுமையின் சிற்றண்ணை மிகவும் பரந்த மனமுடையவள். அவளுக்கு மூன்று, நான்கு குழந்தைகள் பிறந்தும் அன்பு முழுவதையும் மாதுமையிடம் செலுத்தினாள். மாதுமை அவளுடன் கொழும்பில் தங்கிப் படித்தபோது அவளுக்கு ஒரு குறையும் வைக்கவில்லை. அவள் கணவன் கருணாகரன்கூட மாதுமையிடம் மிகவும் அன்பாக நடந்துகொண்டான். கருணாகரனுக்கு மாற்றம் வந்து நுவரெலியாவுக்குச் செல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது. அவன் மனைவி நளினியும் கூடவே சென்றதால் மாதுமைக்குத் தொடர்ந்து கொழும்பில் இருக்கமுடியவில்லை.

கொழும்பில் இருந்தபோது கருணாகரனும் மனைவியும் எங்காவது செல்வதாக இருந்தால் மாதுமை சிவகாமி வீட்டில்தான் தங்கிக்கொள்வாள். அந்த இரு குடும்பங்களிடையேயும் அவ்வளவு உறவு நிலவியது. சிவகாமி வீட்டில்தான் மாதுமை பார்த்திபனை முதன் முதல் கண்டாள். ஓய்வு நேரங்களில் சிவகாமியின் அண்ணாவோடு அவர்கள்

வீட்டுக்கு வருபவன்தான் பார்த்திபன். நாளடைவில் சிவகாமி அவனை மாதுமைக்கும் அறிமுகம் செய்துவைத்தாள். நல்லு பேரும் சேர்ந்து சிலவேளைகளில் “காரம்” ஆடுவார்கள். அல்லது சிவகாமியும் மாதுமையும் ஒருபக்கமும், ஆண்கள் இருவரும் ஒருபக்கமுமாக ஆடுவார்கள். இருந்துவிட்டு எப்போதாவது சிவகாமி தன் அண்ணாவோடு சேர்ந்து கொண்டு பார்த்திபனையும் மாதுமையையும் ஆடவிடுவாள். அதன்பின் மாதுமையும் பார்த்திபனும் தனியாக ஆடிய பல சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு.

மாதுமையின் அறிமுகம் ஏற்பட்ட பின்னர் பார்த்திபன் அடிக்கடி சிவகாமி வீட்டுக்கு வருவான். அதைச் சிவகாமியே பலமுறை சுட்டிக்காட்டிக் குறும்பு செய்திருக்கிறாள். மாதுமையும் சிவகாமியிடம் செல்வதாகச் சாட்டுச் சொல்லி விட்டுப் பார்த்திபனைச் சந்திக்க அங்கு வருவாள். சனி, ஞாயிறு நாட்களிலெல்லாம் இருவரும் நேரம் போவது தெரியாமல் பேசிக்கொண்டு இருப்பார்கள்.

ஆரம்பத்தில் சிவகாமி மாதுமைக்குச் சாடையாக எச்சரித்தாள். பார்த்திபனுடன் அதிகம் நெருங்கிப் பழக வேண்டாம் என்று அவள் கூறவில்லை. அவளுக்குப் பார்த்திபனைப்பற்றித் தெரியும். ஆயினும் எத்தனைதான் நட்பாக இருந்தாலும் இந்த இடத்தில் பச்சையாக அவனைப் பற்றித் தன் தோழியிடம் கூறப் பயந்தாள். ஒருவேளை தனக்குப் பார்த்திபன்மேல் ஒரு கண்ணாக இருக்கலாம் என்று மாதுமை நினைத்துவிடலாமென்கிற பயம் அவளைச் சொல்லாமல் தடுத்தது. தன் சொல்லுக்கு மாதுமை மதிப்புக் கொடுக்காமல் அவனுடன் நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கியபின்னர்தான் அவள் அவர்களைத் தனியாகக் “காரம்” ஆட அனுமதித்தாள்.

பார்த்திபன்மேல் மாதுமைக்கு உண்மையான அன்பை உண்டாக்கியது அவனுடைய இசை என்றே கூறவேண்டும். அவனுக்கு நல்ல “கணீர்” என்ற குரல். நன்றாகப் பாடுவான். ஒருநாள் ஏதோ வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது

அவன் தன்னையும் அறியாமல் பாடிவிட்டான். அப்போது தான் அவனுக்கு அவ்வளவு நன்றாகப் பாடவருமென்பதை மாதுமை அறிந்தாள். அதன்பின் அவனைப் பாடச் சொல்லிவிட்டு அந்தப் பாட்டில் அப்படியே தன்னை மறந்து விடுவாள். அவள் எப்போது கேட்டாலும் அவன் அவளுக்காகப் பாடுவான்.

பாட மட்டுமல்ல, காலப்போக்கில் அவன் அவளுக்காக எதையும் செய்ய ஆயத்தமாக இருந்தான். அவளுக்காக “கற்பகவல்லியின் பொற்பதங்கள் தன்னை” என்னும் பக்திப் பாடலை அவன் திருப்பித் திருப்பிப் பாடுவான். அந்தப் பாடல்மூலந்தான் அவன் அவள் உள்ளத்தில் ஒரு நிலையான இடத்தைப் பெற்றான். இப்படியாக அவர்கள் பேசிப் பழகிய சந்தர்ப்பங்கள் பல. தனக்கும் பார்த்திபனுக்கும் இடையே இருந்த காதலை மாதுமை சிவகாமியிடமும் கூறினாள். “உன் காதல் நல்லபடியாக முடிந்தால் எனக்கும் மகிழ்ச்சிதான்” என்று சிவகாமி அப்போது கூறிய தன் அர்த்தம் மாதுமைக்குப் பின்னர்தான் தெரியவந்தது.

நடந்துபோன சில சம்பவங்கள் கசப்பானவையாக இருக்கலாம். அவற்றைத் திரும்பவும் நிகழாமல் நாம் தவிர்க்க முயற்சிக்கும்போது வேண்டும் என்றே குறுக்கிடுவதுபோல் அவையே திரும்பத் திரும்ப நிகழும். மாதுமையின் வாழ்க்கையிலும் அப்படித்தான். அவள் எதை மறக்க முயற்சி செய்தாளோ அதுவே திரும்பத் திரும்ப மழைக்கு முளைவிடும் காளான்போல் அவள் உள்ளத்தில் முளை விட்டுக்கொண்டிருந்தது.

பார்த்திபனுடன் மாதுமை பழகி அன்பு காட்டி அது காதலாக மாறியபோது இருவருமே ஆச்சரியப்பட்டனர். மாதுமைக்குத் தன் காதலைப்பற்றி ஏதோ ஒரு பயம் அடிமனதில் இருந்தகொண்டேயிருந்தது. அதைப் பொறுப்பு வாய்ந்த யாரிடமாவது வெளியிடவேண்டும் என்கிற எண்ணம் எழுந்தது. அதனால் அவள் தன் சிற்றன்னையிடம் பார்த்திபனுக்கும் தனக்குமிடையே உள்ள காதல் விவகாரத்தைப்பற்றிக் கூறினாள். அதைக் கேட்டதும் நளினி முதலில் சிறிது அதிர்ச்சியடைந்தபோதும் மாதுமையின் விருப்பத்திற்குக் குறுக்கே நிற்கவில்லை. தன் கணவனிடம் இதுபற்றிக் கூறினாள்.

நளினியைப் பொறுத்தவரை அவள், அவர்கள் காதல் நிறைவேறும் என்று நம்பினாள். மாதுமை கூறிய விதம் அவளை அப்படி நம்பவைத்தது. கரும்பு தின்ன யாராவது கூலி கேட்பார்களா? பார்த்திபன் நிச்சயமாக அவளைத்

திருமணம் செய்துகொள்வான் என்று நளினி நம்பினாள். ஆனால் கருணாகரன் அவளுக்கு முற்றிலும் எதிர்மாறானவன். அத்துடன் எதையும் தர்க்கரீதியாக விவாதிப்பது அவன் இயல்பு. நளினி இந்தச் செய்தியை அவனிடம் கூறியதும் காதல் ஒன்றும் புதியதல்ல. கம்பர் காலம் தொடங்கிக் காதல் நிகழ்ந்துவருவதை நாம் அறிவோம். அதற்கு அமராவதி அம்பிகாபதியின் காதலே சான்று கூறும். ஆனால் இந்தக் காதல் எல்லாம் எந்தளவில் நிறைவேறும் என்றுதான் சிந்திக்கவேண்டும். சிலருக்குக் காதல் ஒரு பொழுதுபோக்கு. சிலர் அதை நிறைவேற்றுவதை இலட்சியமாகக் கொள்கிறார்கள். இதில் எந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவன் மாதுமையின் காதலன் என்பதை நாம் முதலில் ஆராயவேண்டும். அதனால் மாதுமையை அவன் திருமணம் செய்துகொள்ள ஆயத்தமா என்று கேட்டுவரச் சொல். அதன்பின் மிகுதியைப்பற்றி யோசிப்போம்” என்று ஆலோசனை கூறினான். அதை மாதுமையிடம் கூற அவள் “அவர் அதற்கு ஒருநாளும் தடை சொல்லமாட்டார் சித்தப்பா...” என்று உறுதி கூறினாள். கருணாகரன் அவள் பதிலைக் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டான்.

“மாது நீ மிகவும் கெட்டிக்காரி. உனக்குக் கணவனாக வரப்போகிறவனைப்பற்றி இவ்வளவு தூரம் அறிந்து வைத்திருக்கிறாய். உன் சின்னம்மா என்னைத் திருமணம் செய்துகொண்ட பின்னர்கூட என்னை முழுதாக ஒரு நாளும் நம்பமாட்டாள். அதனால் உனக்குக் கணவனாக வரப்போகிறவன் பாக்கியசாவி. எதற்கும் நீ மறுமுறை அவனைச் சந்திக்கும்போது அவன் முடிவைக் கேட்டுவா. அவன் சம்மதித்தால் நானே உன் பெற்றோரைச் சம்மதிக்க வைத்து ‘ஜாம்ஜாம்’ என்று திருமணத்தைச் செய்து வைப்பேன்” என்று குறும்பாகக் கூறினார். பாவம் மாதுமை! அவள் பெண்தானே. அதனால் அவள் பெண்ணுள்ளம் பார்த்திபனின் வெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்கியது. அவள் எதிர்பார்த்தபடி எதுவும் நடந்துவிடவில்லை.

ஒருநாள் மாதுமையும் பார்த்தீபனும் சிவகாமி வீட்டில் தனியாக பேசும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதுதான் தக்க சமயமென் நினைத்த மாதுமை மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“எமக்கிடையே உள்ள காதலைப்பற்றி நம் சின்னம் மாவிடம் கூறி எங்கள் திருமணத்தைக் கூடிய விரைவில் முடித்து வைக்கும்படி கேட்கப் போகிறேன் என்று நாசுக்காக அவள் கூறினாள். அவள் பேச்சை உண்மை என்றே நினைத்துப் பார்த்தீபன் பயந்துவிட்டான். தன்னைக் கொண்டுபோய் எங்கே சிக்கலில் மாட்டிவைத்து விடுவானோ என்கிற பயத்தில் கல்யாணத்திற்கு இப்போது என்ன அவசரம் மாது? இன்னும் ஐந்து வருடங்களின் பின்னர்தான் நான் அதுபற்றிச் சிந்திப்பேன். எங்கள் காதலைப் போய் யாரிடமாவது கூறிவிடாதே. உன்னை நிச்சயமாகத் திருமணம் செய்துகொள்வேன். அதுவரை நீ அதைப் பற்றி நினைக்கவும் கூடாது. கதைக்கவும் கூடாது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறிவிட்டான்.

அவனுடைய பேச்சு மாதுமைக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. சித்தப்பா கூறியது உண்மைதான் என்று மனதுக்குள் எண்ணிக்கொண்டாள். இருந்தும் அவனை மேலும் பரீட்சிக்க விரும்பி உங்களுக்கு இப்ப வயது எத்தனையிருக்கும்? என்றாள் தொடர்பில்லாமல். அவளுடைய கேள்வி அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

“எனக்கு இருபத்தைந்து வயதாகிறது” என்றான். “இன்னும் ஐந்து வருடம் சென்று நீங்கள் திருமணம் செய்துகொள்வதாக இருந்தால் உங்களுக்கு எத்தனை வயதாகிவிடும்?”

“முப்பது. ஆமாம்...! இது என்ன கேள்வி மாது...”

“சும்மா கேட்கிறேன். அப்ப முப்பது வயதில் உங்களுக்குத் திருமணம் நடக்கும். எனக்கு இருபத்தைந்து வயது முடிந்துவிடும்.”

“தாராளமாக முடியட்டும். யார் முடியவேண்டா மென்றார்கள்”

அவன் ஹாஸ்யமாகக் கூற மாதுமைக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

அதுவரை என் பெற்றோர்கள் உங்களுக்காக என்னை வீட்டில் காவல் வைத்திருப்பார்கள். என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களாக்கும். எனக்கு ஒரு தங்கை உண்டு என்பது உங்களுக்கும் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

“நன்றாகத் தெரியும்.”

“தெரிந்துகொண்டுமா என்னை இவ்வளவு காலம் காத்திருக்கும்படி கூறுகிறீர்கள்?

“ஏதாவது எமக்கு அத்தியாவசியம் என்று பட்டால் அதற்காக நாம் சிறு தியாகங்கள்கூடச் செய்யவேண்டி ஏற்படுவதுண்டு.”

“அது சரி. அது எனக்கும் தெரியும்... ஆனால் என் பெற்றோர் என்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்தினால்...”

“தாராளமாகச் செய்துகொள்...” அவன் பதிலில் எந்தவிதத் தயக்கமோ, கூச்சமோ தெரியவில்லை.

மாதுமைக்கு கண் கலங்கியது. “நீங்கள் எல்லாவற்றிலும் தாராளந்தான். அப்போ உங்களுக்கு என்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற நோக்கமே கிடையாது. நீங்கள் என்னை உண்மையில் காதலிக்கவில்லை. உங்களுக்குக் காதல் ஒரு பொழுதுபோக்கு. நீங்கள் என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறீர்கள்...” அவள் வார்த்தைகள் ஆத்திரத்தில் படபடத்தன.

அவளுடைய பேச்சோ, கோபமோ பார்த்திபனை எதுவும் செய்துவிடவில்லை. அவன் ஒருவித உணர்ச்சியமின்றி அப்படியே இருந்தான். அவள் பேசியபோது மட்டும் சாடையாகச் சிரித்தான். “உன்னை நான் இன்னும் காத

லிக்கிறேன் மாது. அதை நீ எப்படி அர்த்தம் செய்து கொண்டாலும் அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை உன்னை ஏமாற்ற வேண்டும் என்பது என் எண்ணமல்ல. அதே நேரம் எனக்காக இன்னும் ஐந்து வருடம் காத்திரு என்று கூறும் துணிவும் எனக்கு இல்லை ஏனென்றால் காலம் என்பது ஒரு மாயக் கண்ணாடி போன்றது. இந்த ஐந்து வருடங்களில் என்னென்ன மாற்றங்கள் நிகழுமோ...! நீ மாறிவிடலாம். நீ பருவப்பெண். உன் பருவத் துடிப்புக் களையும், இளமைக் கனவுகளையும் அடக்கிக்கொண்டு எனக்காகக் காத்திரு என்று சொல்லுமளவுக்கு நான் சுய நலக்காரனல்ல. பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு போதும் தீமை செய்யமாட்டார்கள். ஆகையால் அவர்கள் உன்னை வற்புறுத்தினால் நீ தாராளமாகத் திருமணம் செய்துகொள்'' என்று அவன் ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே செய்தான்.

7601 மாதுமைக்கு இதயமே நழுவி விழுந்து விடும்போல் நாடியெல்லாம் துடித்தது. அந்தத் துடிப்பில் உடல் நடுங்கியது. அவளது நிலை பரிதாபத்துக்குரியதாய் இருந்தது. பார்த்தீபன் இவ்வளவு மோசமாகத் தன்னை ஏமாற்றுவான் என அவள நினைத்திருக்கவேயில்லை. தெய்வ பீடத்திலிருந்து உருண்டு விழுந்திருந்தால்கூட மாதுமை அவ்வளவு அதிர்ச்சியடைந்திருக்கமாட்டாள். ஆனால் இப்போது கோயிலே இடிந்து தெய்வச்சிலை அதற்குள் புதைந்து மறைந்துவிட்டது போன்றதோர் நிலை அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அதற்குமேல் அவனுடன் பேசிக்கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை. அதே நேரம் அவர்களிடையே நிலவிய உறவையும் அவள் திடீர் எனத் துணித்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. முள்ளில் சீலையைப் போட்டால் அதைப் பத்திரமாக எடுக்க வேண்டும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவனைப் பகைத்துக்கொள்ள அவள் விரும்பாத நிலையில், "உங்களுக்காக காத்திருக்க முயற்சிக்கிறேன். என் முயற்சி தோல்வி அடைந்தால் அதற்காக என்னை மன்னித்து விடுங்கள். அப்படி நான் வேறு யாரையாவது திருமணம் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டால் என்னை மறந்து

விடுங்கள். அப்படியான ஒரு உறவு எம்மிடையே நிலவியது என்கிற நினைவே எமக்கு இருக்கக்கூடாது” என்று கூறிவிட்டு வீடு திரும்பினாள். நள்ளியிடம் அங்கு நடந்தது யாவற்றையும் ஒன்றுவிடாமல் ஒப்புவித்துக் கண்ணீர் விட்டாள். மாதுமையின் நிலையைக் கண்ட அவள் சிற்றன்னை எதுவும் பேசமுடியாமல் கண் கலங்கினாள். கருணாகரன்தான் அவர்கள் இருவரையும் தேற்றினான். ஆனால் மாதுமை அந்த ஏக்கத்தில் இருந்து விடுபடப் பல மாதங்கள் சென்றன. நள்ளியும் கருணாகரனும் அவளை மீண்டும் தன்னிலை பெறவைக்கப் பெரிதும் பாடுபட்டனர். இடைவிடாத அவர்கள் முயற்சியால் மாதுமை ஓரளவுக்குப் பார்த்தீபனை மறந்திருந்தாள்.

சில மாதங்கள் அமைதியாகக் கழிந்தன. மாதுமை சிவகாமி வீட்டுக்குப் போவதை அறவே நிறுத்திக்கொண்டாள். பாடசாலையிலும் காணும் இடங்களிலும் அவளுடன் பேசுகொள்வாள். சிவகாமிக்கும் எல்லாம் தெரிந்த படியால் அவளும் மாதுமை அங்கு செல்லாததைப்பற்றிக் குறை நினைக்கவில்லை. இந்த நிலையில்தான் கருணாகரனுக்கு பதுளைக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. அவர்களுடன் கூட மாதுமையும் சென்றாள். ஆனால் குளிர்ந்த சுவாத்தியம் அவளுக்கு ஒத்துக்கொள்ளாமல் போகவே அவள் திருகோணமலைக்குத் தன் தாய் தந்தையரிடம் சென்றாள். பார்த்தீபனிடம் இருந்து ஏதாவது செய்தி வரலாமென அவள் எதிர்பார்த்திருந்தாள். ஆனால் இரண்டு வருடமாகியும் அவன் அவளைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள எதுவித முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. அவளுடைய தாயார் அவளைத் திருமணம் செய்யும்படி நச்சரித்துக்கொண்டே இருந்தாள். பார்த்தீபனுக்காகக் காத்திருப்பதில் இனி எந்தவித பலனும் இல்லை என்பதை மாதுமை உணர்ந்தாள்.

இடையில் அவள் சிற்றன்னையும் அவள் கணவனும் விடுமுறைக்காக அங்குவந்து நின்றபோது மாதுமைக்கு வேண்டிய புத்திமதிகள் கூறினர். சந்திரசேகரன் அவளை விரும்புவது அவர்களுக்குத் தெரியும். அவனைத் திருமணம்

செய்துகொள்ளும்படி அவர்கள் அவளுக்கு நயமாக எடுத்துக் கூறினர். மாதுமை தன் தாயைவிடத் தன் சிற்றன்னை யின் சொல்லுக்கு அதிக மதிப்புக் கொடுப்பவள். அதனால் அவளுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டாள். அதன்பின் னர்தான் அவள் சந்திரசேகரனைச் சந்தித்துத் தன் முடிவைக் கூறினாள்.

அவையெல்லாம் பழம் கதைகள். ஆனால் அந்தக் கதை புதிய ரூபத்தில் வெளிப்பட்டுவிடுமோ என அவள் பயந்தாள். அவளுக்கு எதிர்காலமே பயங்கரமாக இருந்தது. இந்த நிலையில் வீட்டை ஒழுங்கு செய்யும்படி தன் நண்பனுக்கு அறிவித்துவிட்டதாகச் சந்திரசேகரன் கூறிய போதுதான் மாதுமையின் பயம் இன்னும் அதிகரித்தது. கொழும்புக்கு வரமுடியாது என அவள் மறுக்கவும் முடியவில்லை. எப்படியாவது போய்த்தான் ஆகவேண்டும் என்கிற நிலை உருவாகிவிட்டது. அதனால் அவள் கொழும்புக்குப் போகவேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தாள். பூகம்பம் ஒன்று உருவாகிவிட்டது. அது என்றோ ஒருநாள் வெடித்து வெளிக்கிளம்பியே தீரவேண்டும் என்கிறதும் உண்மையாகிவிட்டது.

இனிப் பயந்து ஒன்றும் நடக்கப்போவதில்லை என்பது நிச்சயமாகிவிட்டது.

கொழும்புக்குப் போவதற்கு இன்னும் மூன்று நாட்களே பாக்கியிருந்தன. மாதுமையின் இதயத்தில் யாரோ ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லைத் தூக்கிவைத்ததுபோன்ற துன்பச் சுகை அழத்திக்கொண்டிருந்தது. அந்நேரம் தன் சிற்றன்னையில்லாதது அவளுக்குப் பெரும் குறையாகப் பட்டது. அல்லது அவளிடம் கூறி ஏதாவது தீர்வு கண்டிருக்க முடியும் என எண்ணினாள். இதற்கிடையில் கொழும்புக்கு மாற்றலாகிச் செல்வதால் திருகோணமலையில் அவர்கள் சந்திக்கப் போகவேண்டிய வீடுகள் அநேகம் இருந்தன! முதல் இரண்டு நாளும் அவர்கள் சந்திப்புகளை முடித்தனர். கடைசித் தினம் அவர்களைச் சந்தத்துப் பிரியாவிடை கூறப் பலர் வந்துபோய்க்கொண்டிருந்தனர்.

அதனால் இயந்திரம்போல் அவர்கள் இயங்கிக்கொண்டிருந்தனர். சந்திரசேகரனுக்குத்தான் கொழும்பு சென்று தனிக் குடித்தனம் நடத்தப்போகிறோம் என்கிற எண்ணம் ஒரு உற்சாகத்தையும், ஆர்வத்தையும் கொடுத்தது. மாதுமைக்கும் அப்படியான மகிழ்ச்சி இருந்தாலும் கூடவே அந்தப் பயமும் இருந்ததால் அவள் வெகுவிரைவில் களைத்துச் சோர்ந்துவிட்டாள். காலமும் வேகமாக ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

தின்பம் என்பது நினைக்கும்போதுதான் வருத்தமாக இருக்கும். அதை நேரில் சந்திக்கப் போகிறோம் என்கிற நினைவு பயங்கரமானதாய் இருக்கும். மரணபயம்கூட அதைப்போன்றதுதான். தீராத நோயினால் வருத்தப்படும் ஒருவனுக்கு ஆரம்பத்தில் மட்டும் தான் இறந்துவிடக்கூடுமென்கிற பயமும் திகிலும் உண்டாகும். அந்த நோயில் ஊறி அவன் நாளாந்தம் அவதிப்படும்போது மரணம் அவனை ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. அவனே மரணத்தை வரவழைத்துக்கொள்வான்.

அந்த நிலைதான் மாதுமைக்கும் ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் கொழும்புக்குப் போகவேண்டும் என்கிற உணர்வே அவளுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் கொழும்புக்குப் போய்த்தான் ஆகவேண்டும் என்கிறது உறுதியாகி விட்ட பின் அவள் தன்னைத் தயார்படுத்திக்கொண்டாள். எது வந்தாலும் அதைச் சமாளிக்கவேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் அவளுக்கும் ஏற்பட்டுவிட்டது. கொழும்புக்குப் போகவேண்டிய தினமும் அவர்கள் முன்னால் வந்து நின்றது. அடுத்த நாள் காலை கோட்டைப் புகையிரத ஸ்தானத்தில் அவர்களைச் சந்திக்கப் பார்த்திபன் வரப்போவதாக சந்திரசேகரன் நேரத்தோடேயே மாதுமையிடம் கூறியிருந்தான். அவள் எதற்கும் ஆயத்தமாக இருந்தாள். இரவு எட்டு மணிபோல் இருவரும் வாடகைமோட்டார் ஒன்றில் புகையிரத நிலையத்துக்குச் சென்றனர். அங்கு பலர் அவர்

களை வழியனுப்ப வந்தனர். மாதுமையின் அப்பாசூட வந்திருந்தார்.

தன் பெற்றோரைவிட்டு நிரந்தரமாகப் பிரிவது மாதுமைக்கு மிகவும் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. தன் துன்பத்தை அவள் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை. புகையிரதம் புறப்பட்டு அவள் தன் தந்தைக்குப் பிரியாவிடை கூறியபோது மட்டும் அவள் கண்கள் சாடையாகக் கலங்கவே செய்தன. புகையிரதம் முன்னோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தபோதும் அவள் ஜன்னலினூடாகப் பின்னோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள். அவளுடைய தந்தை தன் கையை அசைத்து அவளுக்குப் பிரியாவிடை கூறிக் கொண்டிருந்தார். புகையிரதத்தின் வேகத்தில் அவர் தோற்றம் மறைந்தது. அவள் பழகிய இடமும் மறைந்தது. அவளுக்குத் தாயின் நினைவு வந்தது. "பாவம் அம்மா! என் பிரிவு அவளை ரொம்பப் பாதிக்கும்" என்று தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டாள். ஆயினும் ஒரேயொரு நிம்மதி. அவளுடைய அப்பா கடந்த மாதம்தான் வேலையிலிருந்து வயது காரணமாக ஓய்வுபெற்று வந்தார். அதனால் அவர் தாய்க்கு உதவியாக இருப்பார் என்கிற திருப்தி மட்டும் இருந்தது. புகையிரதம் சிறிது தூரம் சென்றதும் அவள் திரும்பவும் தன் நினைவு பெற்றாள்.

அவள் சந்திரசேகரனின் பக்கத்தில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள். அவன் பக்கத்திலிருப்பது அவளுக்குப் பெருமையாகவும் தெம்பாகவும் இருந்தது. அவனைப்போன்ற நல்ல கணவன் தனக்குக் கிடைத்ததே பெரும் பாக்கியமென நினைத்தாள்.

"அப்பா, அம்மாவைவிட்டுப் பிரிந்துவருவது உனக்கு ரொம்ப வருத்தமாயிருக்கும்... இல்லையா மாது...?" சந்திரசேகரன் மிகவும் பரிவுடன் கேட்டான்.

"அப்படி எல்லாம் ஒன்றுமில்லை... எல்லாத்துக்கும் மேலாக நீங்கள் இருக்கிறீர்களே. மனதில் ஒரு சிறு சபலம் உண்டாயிற்று. அவ்வளவுதான். இப்போதுதான் அம்மா

கூட அப்பா இருக்கிறாரே அதனால் எனக்குக் கவலைப் பட என்ன இருக்கிறது...?" என்றாள் மாதுமை.

காலையில் கொழும்பில் இறங்கியதும் வேண்டாத ஒரு வனைச் சந்திக்கவேண்டுமே என்கிற எண்ணம் மட்டும் அவளை வாட்டிக்கொண்டே இருந்தது. கடவுளை வேண்டக்கூட அவள் மனம் இடம் தரவில்லை. கடந்த காலம் முழுதும் அவள் வழிபட்டு என்ன நிம்மதியைக் கண்டாள். அவள் கையெடுத்துக் கும்பிட்ட தெய்வம் உண்மையாக இருந்திருந்தால் இப்படியான ஒரு இக்கட்டான நிலையில் அவளை மாட்டிவைத்திருக்க மாட்டாகே. அவள் திருமணம் செய்துகொண்டபின் அவளுக்கும் தெய்வ நம்பிக்கை குறைந்துகொண்டே வந்தது. "மனதில் பயமுள்ளவர்களும் சோம்பேறிகளுந்தான் எல்லாத்துக்கும் கடவுள், கடவுள் என்று கூறுவார்கள் மாது" என்று அடிக்கடி அவள் கணவன் கூறுவான். வீட்டிலிருந்துகொண்டு கடமைகளைச் சரிவரச் செய்து மனச்சாட்சிக்கு விரோதமற்ற முறையில் குடும்பம் நடத்தினால் கோயிலுக்குப் போய்த் தரிசனம் செய்த பலன் உண்டாகும் என அவன் அவளை குறும்பு செய்வான்.

நீ வேண்டுமானால் சிந்தித்துப் பார். யார் அதிகம் கொள்ளையடிக்கிறார்களோ, சட்டத்துக்குப் புறம்பானவற்றில் ஈடுபடுகிறார்களோ, இன்னும் விலக்கப்பட்ட பஞ்சமாபாதகங்களை எல்லாம் செய்குகொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்கள் தான் நாளாந்தம் கோயிலுக்குப் போகிறார்கள். பணம் படைத்தவர்களில் எச்சில் கையால் காசும் துரத்தாதவர்கள்கூட கோயில் என்றதும் அள்ளிக்கொடுப்பார்கள். ஆனால் ஏழை ஒருவன் உண்மையாகப் பசி என்று வந்தால் அவனுக்கு ஐந்து சதம் கொடுக்கமாட்டார்கள். மற்றவனைச் சுரண்டி ஏழை வயிற்றில் அடித்துச் சம்பாதிக்கும் பணம் எங்கே தங்காமல்போய்விடுமோ என்ற பயத்தில் தெய்வத்திற்கும் ஒரு பங்கைக் கொடுத்து அடிமைப்படுத்தி விடுகிறார்கள். அதில் அவர்களுக்கு ஒரு ஆறுதல்.

மாதுமை திருமணம் செய்துகொண்ட புதிதில் அவள் கோயில் குளம் என்று பேச்செடுத்தால் சந்திரசேகரன் இப்

படித்தான் ஏதாவது கூறி அவன் மனதைக் குழப்பிவிடுவான். ஆரம்பத்தில் அவன் பேச்சு அவளுக்கு சஞ்சலத்தைக் கொடுத்தது. கடவுள் நம்பிக்கை அற்ற இவருடன் நான் எப்படி வாழப்போகிறேன் என்றெல்லாம் சிந்திப்பாள். சில வேளைகளில் அவனுக்குத் தெரியாமல் அவள் கண்ணீர்கூட வடித்திருக்கிறாள். ஆனால் இப்போது அவற்றில் பொருள் இருப்பதாக அவளுக்குத் தோற்றியது. ஆயினும் அவன் கூற்றை முற்றாக ஆதரிக்கவும் அவள் தயாராக இல்லை.

அவள் அறிய எத்தனையோ பெண்களும் ஆண்களும் இமாலயத் தவறுகளையெல்லாம் செய்துவிட்டு அவற்றின் அடிச்சுவடுகூடத் தெரியாமல் நல்லபடியாக வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். எத்தனை பேர் திருமணம் செய்து பிள்ளை குட்டிகளைப் பெற்றபின் அந்தப் பாசம் கூட இல்லாமல் கணவனைப் பிரிந்து வேறு ஒருவனுடன் குடும்பம் நடத்துகிறார்கள். அவர்களுக்கு மட்டும் மனச்சாட்சி இல்லையா? இருந்தால் எப்படி அவர்களால் நிம்மதியாக வாழ முடிகிறது? அதிலும் வேடிக்கை என்ன வென்றால் அவர்கள் மற்றவர்களைப்பற்றிப் பேசுவதுதான். தன் முதுகு தனக்குத் தெரிவது இல்லை என்று இதனால் தான் கூறிவைத்திருக்க வேண்டும். இன்னும் சிலர் தம் கணவர் முன்னிலையில் பதிவிரதைபோல் நடத்து அவர்கள் இல்லாத வேளையில் குற்றம் புரிகின்றனர். அவர்களை எல்லாம் இந்த உலகம் மதிக்கத்தான் செய்கிறது. அவர்களிடம் பணமிருப்பதால் உலகம் அவர்களை எதிர்த்துக் கொள்ளவிரும்புவதில்லை. அல்லது துணிச்சல்காரர்களாக இருப்பார்கள். அவர்களை எதிர்க்க உலகத்திற்குப் பயம். இன்னும் எத்தனையோ பேர் முறைகவறித் திருமணம் செய்துகொண்டும் கௌரவமாக வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் கௌரவமானவர்கள் என்று நினைக்கிறது சமுதாயம். ஆனால், ஏழைகள்... அவர்கள் ஒரு சிறு குற்றம் இல்லாமை காரணமாக இழைத்துவிட்டாலும் அதைப் பூதக் கண்ணாடி கொண்டு பெருப்பித்து தவறு கண்டுபிடிக்கிறது நம் சமூகம்.

இப்படியானவர்களோடு தன் நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள் மாதுமை. அப்படிப் பார்த்தபோது தான் செய்த தவறு ஒன்றும் பிரமாதம் இல்லையென்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. ஆயினும், அவள் உள்ளம் அதை ஏற்கத் தயாராக இல்லை. உள்ளம் என்பது ஒரு அக்கினிக் குகைபோன்றது. அதற்குள் நெருப்புக் கொழுந்துவிட்டு எரியவும் முடியாது. அவிந்துபோகவும் முடியாது. புகைந்து கொண்டே இருக்கும். அது சிலவேளை எரியவும் கூடும். அணைந்துவிடவும் கூடும். மாதுமையின் உள்ளமும் அந்த நிலையில்தான் இருந்தது. அவள் உள்ளமெல்லாம் புகை மண்டிக் கிடந்தது. யனச்சாட்சி என்கிறார்கள். அதைப் பற்றித்தான் சந்திரசேகரன் திருமணம் செய்துகொண்ட ஆரம்ப நாளிலேயே கூறிவிட்டானே. அது சுத்தமாக இருந்தால் கோயில் ஏன்? குளமேன்...? வீட்டில் இருந்தே தெய்வத்தைக் காணமுடியும். ஒருவேளை சந்திரசேகரன் வீட்டில் இருந்தபடியே, தெய்வத்தைக் காண்கிறானோ...? அதிலும் அவளுக்கு ஒரு சந்தேகம்.

மாதுமையின் மனம் ஒரு புதுவிதமான தத்துவத்தில் இறங்கிவிட்டது. அது அவளுக்கே வேடிக்கையாகவும், விநோதமாகவும் இருந்தது. அவள் மனம் நிலைக்காள்ளாமல் தவித்தது. நீரினமேல் துரும்புகூடக் கரைசேர்ந்துவிட்டால் அமைதி அடையும். ஆனால்... அவள்...? அது அவளுக்கே கேள்விக் குறியாக இருந்தது. அவர்கள் இரண்டாம் வகுப்பு "பேத்தில்" பயணம் செய்ததால் சந்திரசேகரன் பொருட்களைப் பெட்டிக்குள் ஒழுங்குபடுத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவன் வேலை ஒருபடியாக முடிந்ததும், "அப்பாடா" என்று கூறி மாதுமையின் மடியில் தலை வைத்துச் சாய்ந்து கொண்டான். திருமணமாகிய பின் இருவரும் தனிமையாகச் செல்லும் முதல் பயணம் அது. அவன் எதிர்பாராத வேளையில், எதிர்பாராத நிலையில் அவள் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்ததும் அவளுக்கு ஒரு இன்பக் கிளுகிளுப்பு ஏற்பட்டது. அதுவரை ஏதேதோ எல்லாம் நினைத்துக் குமைந்து கொண்டிருந்த மனம் சிறிது ஆறுதல் அடைந்தது. அவள் சந்திரசேகரின் அடர்ந்த கேசத்தை அன்புடன் கோதிவிட்

டாள். அவன் அண்ணாந்து அவள் முகத்தைப் பார்த்த படியே படுத்திருந்தான். அவன் கண்களுடன் அவள் கண்கள் ஊடுருவியபோது மின்சாரம் பாய்ந்ததுபோன்ற உணர்வில் அவள் முகம் நாணம் மீதுறச் சிவந்திருந்தது. அவன் அவளை இழுத்துத் தன் மார்போடு அணைத்து முகத்தோடு முகம் பதித்தான்.

மாதுமை அந்த அணைப்பில் தன்னை மறந்தாள். நாளை என்ன நடக்கப்போகிறதோ என்கிற பயம் இப்போது அவள் மனதில் இல்லை. இந்த உலகமே அவளுக்கு மறந்துவிட்டது. சந்திரசேகரன் அவளை ஒரு புது உலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவள் எப்படிக்கண்ணயர்ந்தாளோ அவளுக்கே தெரியாது. திரும்பவும் அவள் கண்விழித்தபோது சந்திரசேகரன் அவள் பக்கத்தில் அமர்ந்து தூங்கிவழிந்துகொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்க்க மாதுமைக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

சிறிது நேரத்துக்கு முன் தத்துவமும் வேதாந்தமும் பேசிய மனம் எவ்வளவு விரைவாக அவற்றை மறந்து உலக இன்பத்தில் மூழ்கி நித்திரையும்கொண்டு எழுந்துவிட்டது என்பதை நினைத்தபோது உண்மையில் தன் செயலுக்காக அவளே வெட்கப்பட்டாள்.

“உன் பக்கத்தில் இருக்கும்போது எனக்குத் தூக்கம் எப்படி வரும்...? நீ தூங்குவதைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். ஆமாம்! நீ நன்றாகத் தூங்கினாயா...? என்கே உருண்டு கீழே விழுந்துவிடுவாயோ என்று பயந்துதான் உன் பக்கத்தில் இருந்தேன்.”

“நான் என்ன சின்னப் பாப்பாவா? இதைவிட ஒடுங்கிய வாங்குகளில்கூடப் படுத்துப் பழக்கம். சின்ன வயதில் நன்றாகக் கஷ்டப்பட்டுப் பழகினால்தான் பெரியவளானதும் நல்லபடியிருக்கலாம் என்று அம்மா அடிக்கடி கூறுவாள். அத்துடன் எங்கள் குடும்பம் பெரியது. அப்பாவுக்குச் சம்பளம் சொற்பம். அதனால்தான் உங்களைப் போல வசதியாக வாழ முடியவில்லை. ஆகவே கஷ்டங்

களையும் தன்பங்களையும் அவ்வப்போது அனுபவித்துப் பழக்கப்பட்டுவிட்டேன். நீங்கள்தான் என்னைச் செல்லக் குழந்தையாக நினைத்துவிட்டீர்கள்.”

“மாது, நீ வசதியாக வாழ்ந்தாயோ இல்லையோ... இனிமேல் உன்னை வசதியாக வாழவைக்கப்போகிறேன். அதனால் உனக்கு ஒரு சிறு துன்பம் ஏற்பட்டாலும் என்னால் அதைச் சகிக்கவே முடியாது. அதனால்தான் உன்பக்கத்திலேயே அமர்ந்திருக்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு அவன் செல்லமாக அவள் கன்னத்தில் தட்டியபோது அவள் இந்த உலகத்தையே மறந்தாள். நான் எவருக்கும் என் மனதறிய ஒரு பாவமும் செய்யவில்லை. அதனால் என் வாழ்க்கை எப்போதும் இப்படியே இருக்கும் என்று தனக்குள்ளேயே கூறிக்கொண்டாள்.

அன்றைய இரவு அவர்கள் இருவர் வாழ்க்கையிலும் ஒரு மறக்கமுடியாத சம்பவமாக உருப்பெற்றுவிட்டது. அவர்கள் பார்த்திருக்கவே சிழக்கு வெளுத்தது. எங்கும் செவ்வானம் படர்ந்தது. சூரியன் உதயமாகப் போவதை சந்திரசேகரன் ஜன்னலினூடாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வானத்தைப் புட்டுக்கொண்டு ஓர் அக்கினி உருண்டை வெளிக்கிளம்புவது போலிருந்தது சூரியோதயம். சந்திரசேகரனின் அருகில் அமர்ந்து மாதுமையும் அக்காட்சியை ரசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மாதுமைக்குச் சூரியன் ஏன் எழுகிறான் என்றிருந்தது. அவள் திரும்பவும் தன்னம்பிக்கையை இழந்துவிட்டாள். மாயை இப்போது அவளைவிட்டு நீங்கிவிட்டது. சூரியன் எழாமலே இருந்திருக்கக்கூடாதா என்று நினைக்கிறாள். அவள் என்ன நளாயினிபோல் கற்புடைய பெண்ணா சூரியனை உதிக்காதே என்று சாபம் கொடுக்க? அவளைவிட்டு நீங்கிய பயம் மீண்டும் அவளைப் பீடித்துக்கொண்டது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கோட்டைப் புகையிரத ஸ்தானம் அண்மித்துவிடும். அவர்களை வரவேற்க அங்கு பார்த்திபன் வந்து காத்திருப்பான். அவனைச் சந்தித்தே ஆக

வேண்டும். அவளைக் கண்டால், அவனுக்கு எப்படி இருக்கும்...? கண்டிப்பாக சந்திரசேகரனின் மனைவிதான் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவன் அறிந்திருந்தால் கடிதத்தில் ஒரு வரியாவது குறிப்பிட்டு எழுதியிருப்பான்.

நண்பன் யாரையோ திருமணம் செய்துகொண்டு வருகிறான் என்றுதான் நினைத்திருப்பான். திருமணம் நடந்த வேளை அவன் அப்பா இறந்துவிட்டார். அதன்பின் தன் நண்பனிடம் மனைவி யார் என துருவி ஆராய நியாய மில்லை. கோட்டைப் புகையிரத ஸ்தானத்தில் அவர்களைச் சதிபதியாகக் கண்டால் அவன் என்ன நினைப்பான்?

“என்ன மாது சூரியோதயக் காட்சியில் அப்படியே லயித்துப்போய்விட்டாய். கோட்டைப் புகையிரத ஸ்தானம் நெருங்கிவிட்டது. சீக்கிரம் உடைமர்ற்றி அலங்காரம் செய்துகொள். என் நண்பன் உன்னை முதல் தடவையாகப் பார்க்கப்போகிறான். உன் அழகில் அவன் அப்படியே சொக்கிப்போய்விட வேண்டும். “உனக்கு வாய்ப்பவள் வெறும் பட்டிக்காடாகத்தான் இருப்பாள் சேகர். உனக்கு பெண்களுடன் பழகவே தெரியாது. சுத்தப் பத்தாம் பசலி” என்று என்னை அவன் எப்போதும் பகிடி செய்வான். உன்னைக் கண்டதும் அவன் கூறியது அவன் நினைவுக்கு வர வேண்டும்.

“டேய் இப்போ சொல்லடா என் மனைவி எப்படி...?” என்று அவனிடம் பெருமையடிக்கப்போகிறேன் மாது!” என்று சந்திரசேகரன் பேச மாதுமை எதுவுமே பேச முடியாமல் தன்னை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினாள்.

கோட்டைப் புகையிரத ஸ்தானம் நெருங்கி விட்டதை உணர்ந்த மாதுமையின் நெஞ்சு "படபடக்க"த் தொடங்கியது. சந்திரசேகரன் சற்றுமுன் அவளிடம் கூறிய வார்த்தைகள் இன்னும் அவள் காதில் ஒலித்துக்கொண்டே யிருந்தன. மாது உன் அழகில் என் நண்பன், சொக்கிவிட வேண்டும் என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டபோது அவளுக்கு வாய்விட்டுக் கதறி அழவேண்டும்போலிருந்தது.

"நீங்கள் நினைப்பதுபோல் உங்கள் நண்பர் எனக் கொண்டும் புதியவர் அல்ல. அவரை எனக்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பே பழக்கம். சுருங்கக் கூறினால் அவரை நான் காதலித்தேன். ஆம் அவர் என் பழைய காதலர். அவரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளமுடியாமல் போன தினால்தான் உங்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ள நான் உடன்பட்டேன். நான் செய்த இந்தத் தவறை மட்டும் தயவுசெய்து மன்னித்துவிடுங்கள். இனிமேல் இப்படி தவறுகள் என் வாழ்க்கையில் நடக்க இடம்தரமாட்டேன்..." என்று சொல்லித் தன் செயலுக்காக அவளிடம் மன்னிப்புக்கோரிவிட வேண்டும் என்று அவள் உள்ளம் துடித்தது. அவள் கண்ணில் இருந்து இரண்டு சொட்டு நீர் கன்னம் வழியே வடிந்தோடியது. சந்திரசேகரன் அதைக் கவனிப்பதற்குள்ளாக அதைத் துடைத்துவிடவேண்டும் என்று அவள் எடுத்த முயற்சி தோல்விதான் அடைந்தது.

"என்ன மாது... உன் கண்ணில் நீர்.....? எதற்காக உன் கண்ணில் நீர்? அம்மா அப்பாவைப் பிரிந்துவிட்டோமே

என்கிற கவலையாக்கும். நீ அழக்கூடாது மாது..... என் மீது உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா...?" என்று சொல்லி அவள் கன்னத்தில் வழிந்த நீரை அவன் தன் சுட்டுவிரலால் தெறித்துவிட்டபோது மாதுமைக்குத் தன்மீதே எரிச்சலாக இருந்தது. எதற்காக நான் அழவேண்டும்? என்று அவள் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள். சந்திரசேகரன்மீது அவளுக்கு ஒரு பச்சாத்தாபமே ஏற்பட்டது. அவன்மீது அவள் ஏற்கனவே கொண்டிருந்த அன்பும், மரியாதையும் இரட்டித்தன. முதலிரவின்போது தன் பக்கத்திலிருந்த சந்திரசேகரன்தானா இவன் என்ற ஐயம் எழுந்தது. தான் அழுத உண்மைக் காரணத்தை அவனிடம் கூற அவள் விரும்பவில்லை. அதனால் "நான் அழவில்லையே. உங்களைப்போன்ற ஓர் அன்புக் கணவர் என்பக்கத்திலிருக்கும்போது நான் எதற்காக அழவேண்டும். என் அதிர்ஷ்டத்தை நினைத்து நான் விடும் ஆனந்தக் கண்ணீர்" என்றாள் அவள். உள்ளதைச் சொன்னால் அவள் உண்மையில் இவனைக் கணவனாக அடைந்ததற்காக இப்போது பெருமைப்படவே செய்தாள். ஆனால் அதற்காக விடப்பட்ட ஆனந்தக் கண்ணீர் அல்ல அது. ஒரு நல்ல உள்ளம் படைத்த உத்தமரான கணவனை இப்படி ஏமாற்றுகிறோமே என்ற நினைவால் சிந்திய கண்ணீர் அது. உள்ளதைச் சொல்லவேண்டும் என்று மனம் விரும்பியும் சொல்ல முடியாத ஒரு நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருந்தாள் அவள்.

சந்திரசேகரனின் மனம் கோணாமல் அவன் விருப்பப்படியே அவள் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டாள். சந்திரசேகரன் அலங்காரம் என்று கூறினால் அது எப்படியான அலங்காரமாய் இருக்கும் என்பதை அவள் அறிவாள்! பிற ஆடவரைச் சுண்டி இழுக்கும் கவர்ச்சியான அலங்காரத்தை அவன் வெறுப்பவன். அத்துடன் பெண்ணின் பண்பு குறையாமல் மறைத்துப் போற்றப்படவேண்டிய அவயங்களை வெளிக்காட்டி அணியும் உடைகளை அவன் விரும்புவதேயில்லை. கூந்தலைப் பல கோணங்களிலும் திருகி முடிந்து கட்டப்படும் கோபுரக் கொண்டைகளையோ,

உச்சிக் கொண்டைகளையோ அவன் அனுமதிப்பதில்லை. பழங்கால முஸ்லிம் மங்கையர் தம் அழகான வதனத்தைக் கூடக் கணவரன்றி பிறர் காணும் விதமாக உடை அணி வதில்லை. அப்படியான முறையில் போற்றிப் பாதுகாக்கப் பட்டு வந்த பெண்மை இன்று நாகரீகம் என்ற பெயரில் காட்சிப் பொருளாக்கப்படுவதைக் கண்டு அவன் பலமுறை இன்றைய நாகரீகத்தை அவளிடம் கண்டித்துப் பேசியிருக்கிறான். அதனால் அவள் மிகவும் சாதாரண முறையிலேயே தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்வாள். அன்றும் அப்படித்தான். அவள் தன் நீண்ட கூந்தலை அழகாக வாரிப் பின்னி முடித்துக்கொண்டாள். தனக்குப் பிடித்தமான குங்குமத் திலகமும் இட்டு இரவு தன் கூந்தலில் இருந்து பத்திரமாக எடுத்து வைத்திருந்த மல்லிகைச் சரத்தைக் கையில் எடுத்தாள். அதன் நறுமணம் அந்தப் பெட்டியில் ஓர் சுகந்தத்தை உண்டாக்கியது. அவள் அதை தன் மூக்கோரத்தில் வைத்து மணந்துவிட்டுக் கூந்தலில் வைக்கப் போன சமயம் அவன் அதைப் பறித்து அவள் தலையிற் சூடிவிட்டான்.

இடுப்பில் ஒரு வோயில் சாரி. அதற்கேற்ற நிறத்திற் சட்டை. ஒரு சோடி தங்க வளையல். கைக்கடிகாரம். அவ்வளவுதான் அவள் அணிந்திருந்த ஆபரணங்கள். அதற்கு மேல் நகை அணிந்தால் அம்மனுக்குச் சாத்துப்படி சாத்திய மாதிரி இருக்கு என அவன் அவளைக் குறும்பு செய்வான். மாங்கல்யத்துடன் ஒரு சிறு தங்கச் சங்கிலி போட்டாற் கூட அவனுக்குப் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அவள் வெளிக் கிடும்போது மிகவும் அவதானமாக தன்னை அழகு செய்வாள்.

திருமணமாகிய புதிதில் நடந்த ஒரு சம்பவம் அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அதை நினைத்தால் இப்போது கூட அவளுக்கு மெய்சிலிர்க்கும். உறவினர் வீடுகளுக்குச் சந்திக்க சென்ற ஒருநாள் அவர்கள் போகும் வழியிற் கடைத் தெருவைத் தாண்டவேண்டியிருந்தது. அப்போது ஒரு கடையில் கண்ணாடியினுள்ளே ஒரு பெண்ணின் உரு

வம் பொம்மை வடிவத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. மாதுமை ஏதோ யோசனையில் நடந்துகொண்டிருந்தபோது சந்திர சேகரன் அவளைப் பார்த்து "அங்கே பார்த்தாயா மாது... உன்னைப்போல் ஒரு பெண்" என்றான்.

எங்கே...? என்றாள் அவள்.

அதோ அந்தக் கண்ணாடிக் கூட்டுக்குள் பார் என்றான் அவன்.

"அது வெறுஞ் சிலை" அவள் பதிலில் கோபம் தொனித்தது.

அதற்கும் உனக்கும் எனக்கு வித்தியாசமே தெரியவில்லை மாது... நீ அசைகிறாய் அது அப்படியே நிற்கிறது. அதுதான் வேற்றுமை. இன்று உன் அலங்காரம் உன் இயற்கை அழகையே கொன்றுவிட்டது. இப்போது உன்னிடம் எனக்கு எந்தவித அழகோ, உயிர்க்கணையோ தெரியவில்லை..." என்று கூறியபோது மாதுமைக்கு ஆத்திரத்தினாலும், வெட்கத்தினாலும் நரம்புகள் எல்லாம் புடைத் தொடிந்தன. இரத்தோட்டம் ஒரு சிறு பொழுது நின்று முகமெல்லாம் வெளுத்துவிட்டது.

"சரி அப்படியே இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். என்னுடைய அலங்காரம் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையானால் அதை நேரடியாகவே என்னிடம் கூறியிருக்கலாம். அதைவிட்டு இப்படிச் சுற்றி வளைத்து எதற்காக என்னைப் புண்படுத்தவேண்டும்..? என்னை அழவைப்பதில் உங்களுக்கு ஒரு தனி ஆசை."

அதைக் கூறியபோது அவள் கண்களில் நீர் மல்கியது.

"மாது... மாது எதற்காக இப்படி உன் மனதை அலட்டிக்கொள்கிறாய். ஒவ்வொருவருக்கும் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு உரிமையுண்டு. அதேபோல உனக்கும் உன்னை எப்படி வேண்டுமானாலும் அலங்காரம் செய்துகொள்ளவும் உரிமையுண்டு. நான் கணவன் என்ற ரீதியில் உன்னை அதிகாரம் செய்ய எனக்கும் உரிமை உண்டு. ஆனால் அது காட்டுமிராண்டித்தனம். அதை நான் விரும்புவதும் இல்லை!

நான் சிலவற்றைப் பகிடியாகச் சொல்லி உன்னைத் திருத்த முயல்வது, அது இருவருக்கும் நல்லதல்லவா?

எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை உன்னிடம் கூறாமல் விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அந்த நிலையில் உன்னோடு மனம் விட்டும் பேச என்னால் முடியாது. என் மனதில் ஏதாவது உறுத்தலோ, சந்தேகமோ இருந்தால் அதை முதலில் தீர்த்துக்கொள்வது என் இயல்பு. என் உள்ளம் எப்போதும் கனமில்லாமல் இருந்தால்தான் எனக்கு நிம்மதி. ஆமாம்! உன் கைக்குட்டையை எடுத்துக் கண்ணை ஒற்றிக் கொள். அல்லது உன் உறவினர் உன்னை நான் கொடுமைப்படுத்துவதாக நினைத்துக்கொள்வார்கள். அவர்களுக்கு நான் பயம் என்று இல்லை. அப்படி நடக்காதபோது பிழையான பாதிப்புகள் ஏற்படக்கூடாதே என்பதுதான் கவலை" என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினான். மாதுமை தன் கைக்குட்டையால் கண்ணை ஒற்றிக்கொண்டாள்.

"மாது உன்னை அழவைப்பதில் எனக்கு ஆசை என்று கூறினாயே. அதுமட்டும் நிதர்சனமான உண்மை. ஏன் என்று கேட்கிறாயா...? நீ அழுதால் என் நெஞ்சு வலிக்கும். அதை உணர்ந்துதான் பாரதியார்கூட "உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால் என் நெஞ்சில் உதிரம் கொட்டுதடி" என்று பாடிவைத்தார். என் நெஞ்சு வலித்தால் என் அன்பையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டி உன்னிடம் கொட்ட முடிகிறது" என்று அவனே தொடர்ந்து பேசியபோது மாதுமை அவனை கடைக்கண்ணால் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

"பாரதியார் பராசக்தியைக் குழந்தையாக நினைத்துத்தான் இந்தப் பாடலைப் பாடியதாகக் கூறப்படுகிறது. இப்போது பார்க்கும்போது நீகூட ஒரு குழந்தையாகத்தான் தோற்றுகிறாய்.

சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால் - மனது
சஞ்சலமாகுதடி!

நெற்றி சுருக்கங் கண்டால் - எனக்கு
நெஞ்சம் பதைக்குதடி

என்று அவர் பாடிய அடிகள் என் நினைவுக்கு வருகின்

றன' என்றபோது மாதுமை தன் கோர்பத்தை மறந்து சிரித்தேவிட்டாள்.

“ஆமாம்! இப்படி எல்லாம் யதார்த்த வாதம் செய்யும் நீங்கள் எப்படி எடுத்ததற்கெல்லாம் பாரதியாரையும், மகாத்மா காந்தியையும், ராமக்கிருஷ்ணரையும் கரைத்துக் குடித்தீர்கள்” என்று கேட்டாள் மாதுமை.

“யாராக இருந்தாலும் அவர்களிடம் உள்ள நல்ல வற்றை எடுப்பது என் வழக்கம். காகம், எறும்பு... இவற்றால் மனிதனுக்கு என்ன பலன் உண்டாகிறது... ஆயினும் அவற்றைப்போல நடப்பதற்கு அவற்றின் சுறுசுறுப்பும் ஒற்றுமையும் புத்தகத்தில்கூட எழுதப்பட்டுள்ளது. பெரியார்களின் கருத்துக்களை நான் மதிப்பவன். ஏன் கடவுளிடம்கூட எனக்கு நிறைய நம்பிக்கை உண்டு. நீ நினைப்பதுபோல நான் நாஸ்திகன் அல்ல. ஆனால் கடவுளின் பெயரால் செய்யப்படும் ஏமாற்று வித்தைகளையும், மூடக் கொள்கைகளையும் முற்றாக எதிர்ப்பவன் நான்” என்று அவன் கூறியபோது அவளுக்கு பெரிய நிம்மதியாக இருந்தது.

திமர் எனத் திருகோணமலைக்குத் திரும்பிப்போன அவள் மீண்டும் “ரெயில் பெட்டி”க்குத் திரும்பிவந்தாள். அவளுடைய அலங்காரத்தில் ஒருவிதமான புதுமையும் இருக்கவில்லை! அப்படியிருந்தும் அவளிடம் ஏதோ ஒரு புதிய அழகைக் கண்டான் சந்திரசேகரன். “உன்னைப் பார்க்க இன்று ரொம்ப அழகாக இருக்கிறது. பார்த்திபன் புகையிரத ஸ்தானத்திற்கு இதுவரை வந்திருப்பான். அவனுக்கு உன்னைப் பார்த்தால் பெரிய அதிர்ச்சியாகிவிடும் மாது.”

“என்ன யோசிக்கிறாய் மாது. என் நண்பன் எதற்காக அதிர்ச்சியடையப் போகிறான் என்றுதானே. என் நண்பன் ஒரு புதுமை விரும்பி. நான் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இன்றைய கண்முடித்தனமான நாகரீகத்தை வெறுக்கிறேனோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவன் அதை விரும்புவான். எல்லா விடயத்திலுமே இருவரும் இரு துருவம் போன்ற

வர்கள். ஆயினும் அதனால் எங்கள் நட்பு எப்போதும் பாதிக்கப்பட்டதில்லை. ஒருநாள் எமக்குத் திருமணமாகிய புதிதில் உன் அலங்காரத்தை நான் ஒரு கவர்ச்சி பொம்மையோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியது உனக்கு நினைவில் இருக்கும். அப்படியான நாகரீகத்தை ரசித்துப் போற்றுபவன் அவன். காறி உமிழ்பவன் நான். "அடே உனக்கு கடைசியில் மினிஸ்கேட்டும், ரைட்சிப்ரூம் போட்ட பெண்தான் மனைவியாக வரப்போகிறாள்" என்பான் சிலவேளைகளில்.

"நீ கூறிய இரண்டும் இல்லை" என்பேன் நான்.

இன்று உன்னைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு அது புரிந்து விடும். பட்டிக்காடும் இல்லை. நாகரீக மோகமும் இல்லாத தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன்கூடிய பெண்ணை எங்கிருந்தோ பிடித்து எனக்கு சவால் விடுகிறான் என்று நினைத்து வெட்கித் தலைகுனியப் போகிறான். அதுதான் அதிர்ச்சி என்றேன்."

மாது என் நண்பனைப்பற்றி இன்னும் ஒன்றையும் உன்னிடம் சொல்லிவைக்கவேண்டும். என் நண்பன் மற்ற எல்லா விடயங்களிலும் எவ்வளவு நேர்மை உடையவனோ பெண்களைப் பொறுத்தவரை அவன் நேர்மை குன்றிவிடும். அவனை ஒரு காதல் மன்னன் என்று கூறலாம். எத்தனையோ பெண்கள் அவனிடம் ஏமாறிவிட்டார்கள். ஆனால் அவனுடன் பழகும் யாரும் அவனை ஒரு ஏமாற்றுக்காரன் என்று எண்ண முடியாதபடி அவ்வளவு கச்சிதமாக நடத்து விடுவான். அது அவன் நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

"அப்படியானவனை ஏன் எனக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்று நீ யோசிப்பாய். அவன் நட்பைப் பொறுத்தவரை மிகவும் நம்பிக்கையானவன் மாது. நட்புக்கு இலக்கணமாக வாழ்பவன். எனக்குக் கடைசிவரை அவன் துரோகம் செய்யமாட்டான்."

என்று சந்திரசேகரன் கூறிமுடித்தபோது மாதுமைக்கு உள்ளமெல்லாம் வெந்தது. பார்த்திபனின் கதையை எடுக்காமல் விட்டாலேபோதும் போதுமென்றிருந்தது.

III துமைக்குத் தலை சுற்றுவதுபோன்றதோர் உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆயினும் அவள் அதை வெளிக்காட்டவில்லை. பேச்சை வேறு திசைக்குத் திருப்பலாம் என்றாலும் புகையிரதத்தில் இருந்துகொண்டு வேறு எதைத்தான் பேசுவது...? அவளுக்கு அது பெரிய தலையிடயாக இருந்தது.

“கோபியர் இடையே கண்ணன் என்று ஒப்புக்குப் பேசுவார்கள் அல்லவா? அப்படித்தான் என் நண்பனும் என்று நினைத்துக்கொள். ஆனால் உன்னை அவன் கோபிப் பெண்ணாக நினைத்துக்கொள்ளமாட்டான். யசோதையாகவேதான் நினைத்துக்கொள்ளப்போகிறான். அவனுக்கு என்மேல் அத்தனை அன்பும் மதிப்பும்.”

சந்திரசேகரன் பேசிக்கொண்டு இருந்தபோது மாதுமைக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. “ஐயோ என்னை ஏன் இப்படிச் சித்திரவதைபடுத்துகிறீர்கள்? எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்றைப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். உங்கள் நண்பரின் கவர்ச்சிக்கு ஒரு காலத்தில் நானும் அடிமைப்பட்டவள்தான். நீங்கள் நினைப்பதுபோல் நான் ஒரு களங்கமில்லாத பெண் அல்ல. அவருடைய படாடோபப் போக்குக்கு ஆசைப்பட்டு நானும் என்னை ஓரளவு தற்கால முறைக்கு அலங்கரித்துக்கொண்டவள்தான். இன்னும் சில நிமிடநேரத்தில் அவற்றையெல்லாம் நீங்கள் அறிந்துகொள்ளத்தான் போகிறீர்கள். அப்போது என்மீது காறித் துப்புவீர்கள்” என்று சொல்ல நினைத்தவள் உதட்டளவில் வார்த்தை

களை அடக்கிக்கொண்டாள். கடவுளே! எனக்கு இதென்ன சோதனை எனக்கு நல்ல வாழ்வு கிடைத்துவிட்டதென்று நான் பட்ட பெருமையெல்லாம் சிறுமையாகிவிட்டதே. என் வேஷம் கலைந்துவிடப்போகிறது. அதன்பின் நான்... நான்.

அவளுக்கு உடலெல்லாம் நடுங்கியது. தலை நிறைந்த வேதனை. அதனால் தலையை அவன் மடியில் புதைத்துக் கொண்டாள்.

மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் அவள் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சமயம், புகையிரதம் பெரிய சத்தத்துடன் எங்கோ நிற்பதுபோலிருந்தது.

கோட்டைப் புகையிரத ஸ்தானம் வந்துவிட்டது என்ற எண்ணத்தில் அவன் மடியில் இருந்த தன் தலையைத் தூக்கி அவள் அவசரமாக எழுந்தபோது “இது றாகம்! நீ இன்னும் சில நிமிட நேரம் ஓய்வெடுக்கலாம். ஏதாவது குடிக்கிறாயா?” என்று வாத்தலயத்துடன் கேட்டான்.

இன்னும் கோட்டைப் புகையிரத ஸ்தானம் வரவில்லை என்பதில் அவளுக்கு ஒரு நிம்மதி ஏற்பட்டது. திடீர் என ஏற்பட்ட படபடப்பு அடங்க சில நிமிட நேரம் சென்றது. “எல்லாம் வீட்டுக்குப் போய்க் குடித்துக்கொள்ளலாம்” என்றாள்.

கடந்த இருபத்தினாலு மணி நேரமாக அவள் உள்ளத்தில் வீசிக்கொண்டிருந்த புயல் சிறிது ஓய்ந்தது. அந்த இடத்தில் அமைதி நிலவியது. அது அடுத்த கொந்தளிப்பின் அறிகுறியாகவும் இருக்கலாம். திருமணத்தின் பின் தன் உள்ளத்தில் சற்று வேகம் குறைந்திருந்த கடவுள் பக்தி திடீரென அவள் மனதில் உத்வேகமாக ஊற்றெடுத்தது.

“எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன் எங்கும் உள்ளார். என்றும் உள்ளார். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலையும் ஊன்றிக் கவனிக்கிறார். அவருக்கு இருளோ, மறைவானதோ இல்லை”

என்கிற அறிஞர் ஒருவரின் வார்த்தைகளை அவள் எப்

போதோ நெட்டுருச் செய்துவைத்திருந்தாள். அவை இப் போது அவளுக்குக் கைகொடுத்தன. அவள் உள்ளத்திற்குச் சிறிது சாந்தியையும் கொடுத்தது! அதனால் தனக்கு எதுவும் நேரப்போவதில்லையென்கிற தைரியமும் பிறந்தது.

அதே வேளையில், “சின்ன விஷயங்களைப்பற்றியும் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அடித்தளத்தில் ஏற்படும் ஒரு சிறு துவாரம் ஒரு பெரிய கப்பலையே மூழ்கடித்துவிடும் என்ற ஆங்கில அறிஞர் ஒருவரின் வார்த்தைகளும் அவளை அச்சுறுத்தின. அவளுடைய வாழ்க்கையில் துவாரம் ஏற்படுவதற்குரிய அம்சங்கள் எல்லாம் நிச்சயமாகிவிட்டன. அந்தத் துவாரம் கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட பின் அதற்குள்ளும் நீர் ஏறத்தான்போகிறது. அவளது வாழ்க்கை என்னும் கப்பலும்... ஐயோ! அவள் அப்படி நினைக்கவே பயப்பட்டாள்.

“என்ன மாது இப்போது தலையிடி எப்படி இருக்கிறது? வீட்டுக்குப் போனதும் முதல் வேலையாக பார்த்திபனை அனுப்பி ஏதாவது மருந்து எடுக்கவேண்டும். இரவு முழுவதும் உனக்கு நிம்மதியான நித்திரையே இல்லை. உன் உடல் வருத்தத்தை வாய்விட்டு என்னிடம் நீ கூறாவிட்டாலும் நீ படும் அவதியில் இருந்து அதை நான் ஊகித்துக்கொண்டேன். உனக்கு இந்தப் பிரயாணம் முற்றாக ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அதனால் வீட்டுக்குப் போனதும் நீ படுத்து ஒய்வெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். வீட்டு வேலைகள் அனைத்தும் எங்கள் பாடு. உனக்கு வேண்டியது ஓய்வு. பூரண ஓய்வு மாது.”

“கடவுளே எதற்காக நீ என்னை இப்படிச் சோதிக்கிறாய்” என்று மனம் நொந்துகொண்டாள். முன்னெல்லாம் பார்த்திபனை அவள் சந்திக்கவேண்டுமென்று பல முறை கடவுளை வேண்டி இருக்கிறாள். ஆனால் பல முறை அவள் ஆசை நிறைவேறாதுபோனபோதும் அவள் கடவுளை வைதிருக்கிறாள். நொந்திருக்கிறாள். அது ஒரு காலம். ஆனால் இன்றைய நிலையில் அவள் அவனுடைய நிழலைக்கூடப் பார்க்கவிரும்பவில்லை. இவற்றையெல்லாம்

நினைத்துப் பார்த்தபோது மனிதனுடைய இயல்பு அடிக் கடி சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு மாறும் தன்மை உடையது என்பது அவளுக்குப் புலனாகியது. ஆனால் கடவுள் கூட ஏன் இப்படி வேண்டியபோது வேண்டாததையும், வேண்டாதபோது, வேண்டியதையும் கொடுத்து மனித உள்ளங்களை விளையாட்டுக் காய்கள் ஆக்குகிறார்? விதியோ சதியோ அதற்கு எப்படி வேண்டுமானாலும் பெயர் கொடுக்க லாம். அது அவளை இன்று அவன் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தத் திட்டமிட்டுவிட்டது. இதைத் தடுக்கும் ஆற்றல் அவளிடம் இல்லை. புகையிரதம் “கூ” என்ற கூச்சலுடன் ஓடத் தொடங்கியது. அவளுக்கும் வாய்விட்டு “ஓ” என்று கதறி அழ வேண்டும்போலிருந்தது.

“கோட்டைப் புகையிரத ஸ்தானம் வந்துவிட்டது மாது. நீ இறங்கிக்கொள். நான் பொருட்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொள்கிறேன். உனக்கு அசதியாக இருக்கும். அதனால் மெதுவாகப் பிடித்துக் கவனமாக இறங்கிக்கொள்” சந்திர சேகரன் தன் பாட்டுக்கே கூறிக்கொண்டு பொருட்களை எல்லாம் இறக்கிக்கொண்டிருந்தான். மாது குனிந்து அவ னுக்கு உதவி செய்ய முற்பட்டபோது அவன் அவளைத் தடுத்துவிட்டான். “ஏற்கனவே நீ களைத்துப்போய்விட்டாய்.”

சந்திரசேகரனின் பேச்சும், செய்கையும் மாதுமையைச் சோதனைக்குள்ளாக்கின. தன்மீது இவ்வளவு தூய்மையான அன்பையும், பாசத்தையும் அள்ளிச் சொரியும் கணவன் இன்னும் சொற்ப நேர வேளையில் தன்னை வெறுத்து ஒதுக்கிவிடப்போகிறானே என்று நினைத்து ஏங்கினாள். “மாது நான் என் நண்பன் வந்திருக்கிறானா என்று பார்க்கிறேன். நீ பொருட்களைப் பார்த்துக்கொள்” என்று கூறிவிட்டு அவன் ஜனக் கும்பலிடையே தன் நண்பனைத் தேடினான். மாதுமைக்கு நெஞ்சமெல்லாம் வெந்தது. முகத்தில் பிரேதக்களை தட்டியது. அடுத்து என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற அச்சத்துடன் அவள் நின்றபோது சந்திரசேகரன், யாருடனோ பேசிக்கொண்டுவந்தான். அது

நிச்சயமாகப் பார்த்திபன் இல்லையென்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவள் உள்ளத்தில் ஒரு துளி நிம்மதி பிறந்தது.

“மாது என் நண்பன் திடீர் என அலுவலகத்திற்குப் போகவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுச் சென்றுவிட்டானாம். அவன் எனக்கு அறிமுகமான வேறோர் பையனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறான். அவன் எங்களை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று வேண்டியவற்றைச் செய்துதருவான். நான் என் நண்பனுக்கு உன்னை அறிமுகம் செய்யவேண்டுமென எவ்வளவோ ஆவலோடு இருந்தேன். பரவாயில்லை. அவன் எம் வீட்டுக்கு வரத்தான் போகிறான். அப்போது அவனைப் பார்த்து நீ அறிந்துகொள்ளலாம். சரி இப்போது மோட்டார் ஒன்றை அமர்த்தி வீட்டுக்குப் போகலாம் வா” என்று கூறிக்கொண்டே அவன் முன்னால் நடக்கப் பின்னே சென்றான் மாதுமை.

பார்த்திபனால் அனுப்பப்பட்ட இளைஞன் வாடகை மோட்டார் ஒன்றை அழைத்து வர அதில் மூவரும் ஏறிக் கொண்டனர்.

மாதுமை மனதாரக் கடவுளுக்கு நன்றி சொன்னாள். சிறிது காலம் குறைந்துபோயிருந்த கடவுள் நம்பிக்கை அவள் மனதில் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. எப்படி எப்படி எல்லாமோ தேவையானவைகளையெல்லாம் கற்பனை செய்து கலங்கிப்போயிருந்த அவள் உள்ளம் சிறிது ஆறுதல் பெற்றது. இன்றைக்குக் கண்டிப்பாக அவன் வரமாட்டான் என்று தெரிந்தபோது அவளுக்கு உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. கொழும்பில் புதுக்குடித்தனம் ஆரம்பிக்கப்போகும் வேளையில் கொந்தளிப்பு ஏற்படப்போகிறதே என்று பயந்துகொண்டு இருந்தவள் நிம்மதியாக மூச்சு விட்டாள். உடலில் அவளுக்கு இருந்த களைப்பெல்லாம், இருந்த சுவடு தெரியாமல் மறைந்தது. வீட்டுக்குப் போனதும் தன் கையால் சமைத்துச் சந்திரசேகரனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டாள். சந்திரசேகரனை எப்படி சந்தோஷப்படுத்த முடியுமோ அப்படியெல்லாம் செய்ய அவள் சித்தமாயிருந்தாள். அவளிடம் இப்போது

நான் என்கிற தன்மை மறந்து நாம் என்கிற தன்மை இடம்பெற்றது. சந்திரசேகரனின் இன்பமே தன் இன்பம். அவன் சுகமே தன் சுகம் என்கிற ஓர் உணர்வு அவள் உள்ளத்தில் தோன்றிவிட்டது. இனி அத்தன்மையை, அந்த உணர்வை, அப்படியான உணர்ச்சியைப் படைத்த கடவுளே வந்தாலும்கூட மாற்றமுடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

யுவரும் ஒருபடியாக வீடுவந்து சேர்ந்தனர். பார்த்திபனால் அனுப்பப்பட்ட பையன் வீட்டைத் திறந்து அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்து கொடுத்தபின் விடைபெற்றுச் சென்றான். மாதுமை சமைக்க விரும்பியும் சந்திரசேகரன் அவளை எந்த வேலையும் செய்யவிடவில்லை. அவள் பிரயாணத்தின்போது பட்டகஷ்டத்தை அவன் உணர்ந்திருந்தான். அவளுக்கு உண்மையில் உடலில்தான் ஏதோ குறைபாடு என்று எண்ணிக் கொண்டான் அவன்.

மாதுமை அவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அறையின் ஒரு மூலையில் படுத்துக்கொண்டாள். சந்திரசேகரன் வீட்டை ஒழுங்குபடுத்துவதில் ஈடுபட்டான். மாதுமைக்கு அந்த வீடு பிடித்திருந்தாலும் அந்தப் பிடிப்பை வெளிக் காட்டிக்கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை.

பார்த்திபன்மீது ஏற்பட்டிருந்த வெறுப்பு அந்த வீட்டின் மீதும் ஏற்பட்டது. அருமையான வீடு என்று சந்திரசேகரன் அடிக்கொரு தரம் கூறிக்கொண்டபோது மாதுமை அவன் கூற்றை அனுமதிக்கவும் இல்லை. எதிர்க்கவும் இல்லை. அவளது மெளனத்தைக் கண்ட அவன் "ஏன் மாது... எனக்கு வீடு பிடித்திருக்கா..." என்றான்.

"உங்களுக்குப் பிடித்தால் எனக்கும் பிடிந்தமாதிரித்தான்" என்று பட்டும் படாமலும் பதில் அளித்தாள்

அவள். ஒருபடியாகப் பன்னிரெண்டு மணியளவில் சந்திர சேகரன் தன் வேலைகளை முடித்தான். அதன் பின் இரு வரும் பக்கத்து ஓட்டலுக்குச் சென்று மதிய உணவை உட்கொண்டனர். சாப்பிடும்போதுகூட அவன் தன் நண்பனை மறக்கவில்லை இன்று என் நண்பன் இருந்திருந்தால் அவன் கணக்கில்தான் எமக்கு விருந்து கிடைத்திருக்கும். அவன் இப்படி சாதாரண ஓட்டல்களுக்கு எல்லாம் அழைத்துப்போகமாட்டான். “பில்லஹவுஸ்” அல்லது “புகாரீஸ்” தான் அவன் வழமையாகப் போகும் இடங்கள். இருவருக்கும் தனியாக ஒரு கோழி “ஓடர்” பண்ணியிருப்பான். அவன் பணத்தைப் பார்க்காமல் செலவு செய்பவன் மாது” என்றான்.

“நீங்கள் ஒரு நிமிடம் என்னை மறந்தாலும் உங்கள் நண்பனை மறக்கமாட்டீர்கள்போலிருக்கு. எதற்கெடுத்தாலும் நண்பன் நண்பன் என்று உயிரையே விடுகிறீர்கள். உள்ளதைச் சொன்னால் எனக்கு அதைக் கேட்டுக் கேட்டுக் காத்தே புளித்துவிட்டது... எனக்கு என்னவோ உங்கள் போக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. எல்லாத்துக்கும் நண்பன் நண்பன் என்று அவர் தயவையே நாடி நின்றால் நாம் வாழ்வதெப்படி? நாங்களும் பிறர் தயவின்றி வாழப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும்” மாதுமை தன் மனதிற்குள் எழுந்த வெறுப்பை இப்படிக் கொட்டிவிட்டாள்.

அதேவேளையில் தான் இப்படித் தன் மனக் கருத்தை வெளிப்படையாகவே பேசிவிட்டதற்காக அவன் என்ன நினைத்துக்கொள்ளப் போகிறானோ என்றும் பயந்தாள். அதனால் “நான் என் மனதில் உதித்ததைச் சொன்னேன். அது தவறாகப்பட்டால் என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” என்றாள்.

அவள் பேச்சைக் கேட்டுச் சந்திரசேகரன் சிரித்தான். “மாது... மாது உனக்கு என்னிடம் ஏன் இவ்வளவு பயம்...? நீ என் மனைவி. அந்த வகையில் என்னைக் கட்டுப்படுத்தவோ, கண்டிக்கவோ உனக்குப் பூரண உரிமை உண்டு. நீ இப்படிப் பேசும்போது எனக்கு எவ்வளவு பெருமையாக

இருக்கிறது தெரியுமா? என் மாதவகுக்கு இவ்வளவு தூரம் பேசத் தெரியுமா என்றுகூட நினைக்கத் தோன்றுகிறது. என் அன்பிற்காக போட்டி போடுவதற்கு எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள் என்று எண்ணும்போது என் உள்ளம் கழிபேருவகைகொள்கிறது. அது இருக்கட்டும் மாது. நீ என் நண்பன்மீது இவ்வளவு பொறாமைப்படக்கூடாது. அவனிடம் ஒரு சிறு பலவீனம் இருக்கிறதே தவிர மற்றப்படி அவன் தங்கமானவன். அவன் வரட்டும். அதன் பிறகு நீயே அவனைப்பற்றிய புகழ்பாடப் போகிறாய்.”

பேச்சு மீண்டும் தவறான பாதையில் திரும்பிக்கொண்டு இருப்பதை அவதானித்த மாதுமை, “இந்த ஓட்டல் சாப்பாடு பரவாயில்லை. அவசரம் ஏற்படும்போது நாம் இங்கேயே உணவை எடுத்துக்கொள்ளலாம்” என்று அவன் கவனத்தை வேறு திசையில் ஈர்த்தாள்.

“அவசரமான வேளைகளில் மட்டுமல்ல மாது இன்னும் ஒரு வாரத்திற்கு இனி எங்களுக்கு உணவு இந்த ஓட்டலில்தான். நீ சில நாட்களுக்கு நன்றாக ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.”

பேச்சு திசை திரும்பியதும் மாதுமை நிம்மதியுற்றவளாக வயிறார உண்டாள். அவளுக்கு அன்று நல்லாகப் பசித்தது! இடையில் பேச்சுக்குழப்பத்தில் பசி போய்விடுமோ என்று பயந்தாள். ஆனால் நல்ல காலம் அப்படியொன்றும் நடைபெறாமல் பசிக்கு உண்ணமுடிந்தது. இருவரும் சாப்பிட்டு முடிந்த பின் தெருவில் இறங்கி நடந்தனர். திருகோணமலையின் அமைதியான சூழ்நிலைக்கு எதிர்மாறானதாக இருந்தது கொழும்புச் சூழ்நிலை. அவள் அங்கு பல வருடங்கள் இருந்து பழகியபோதிலும் சில கால இடைவெளிக்குப் பின் வந்திருப்பதால், அந்த வித்தியாசத்தை நன்குணர முடிந்தது. கொழும்புச் சுற்றாடலில் அவர்களுக்குப் பொழுதுபோவதே தெரியவில்லை. கொழும்புக்கு வந்தும் வாரம் ஒன்றாய்விட்டது. சந்திரசேகரன் அலுவலகம் போகும் நேரம் தவிர்ந்த ஏனைய நேரமெல்லாம், மாதுமையுடன் வீட்டிலேயே கழித்தான். சிவவேளை

களில் அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு ஒவ்வோர் இடமாகச் சுற்றிவந்தான். ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை அவன் மாதுமையையும் அழைத்துக்கொண்டு மிருகக் காட்சிச் சாலைக்குச் சென்றான். அங்கு ஒவ்வொரு பிராணியையும் சுட்டிக்காட்டிக்கொண்டிருந்தான் அவன். அன்று மதிய உணவுகூட அவர்கள் அங்குதான் உண்டனர்.

அப்போது மாதுமைக்குப் பழைய நினைவு ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்த நினைவை அசுற்றிவிட அவள் எவ்வளவோ முயன்றாள். அந்த எண்ணத்தின் பிடியில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளப் போராடினாள். கடைசியில் அதில் தோல்வியே கிட்டியது. அப்போதும் இப்படித்தான் பார்த்திபனின் வற்புறுத்தலின்பேரில் அவள் அவனுடன் மிருகக்காட்சிச்சாலைக்கு வந்திருந்தாள். அன்று கூட இருவரும் முழு நாளையும் அங்கேயே கழித்தனர். உணவில் மட்டும் ஒரு மாற்றம். அங்கு உள்ள சிற்றுண்டிச் சாலை உணவு சரிப்பட்டு வராது என நினைத்து பார்த்திபன் வரும்போதே இரண்டு உணவுப் பொட்டலங்களுடன் வந்திருந்தான். இருவரும் ஒரு மர நிழலில் இருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தபோது “மாது நாம் திருமணம் செய்து கொண்டபின் எமது தேன் நிலவை இந்த ஜீவராசிகளின் மத்தியிலேயே கழித்துவிட வேண்டும். காவற்காரனுக்குத் தெரியாமல் எங்காவது பதுங்கிக்கொள்வோம் என்று அவன் பகிடியாகக் கூறியபோது மாதுமை வாய்விட்டே சிரித்தாள். இந்த இடம் சுவர்க்கத்தைப்போல் உள்ளது.

“என்ன மாது நான் பேசுகிறேன். நீ உன்பாட்டுக்கு முகத்தை “உம்” என்று பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாய். ஆமாம்! உனது அபிப்பிராயம் முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருக்கும். நீ தேன்நிலவை ஏதாவது தீர்த்த ஸ்தலங்களில் கழிக்க விரும்புவாய். இல்லையா...?” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தான்.

“ஆலயங்களின் புனிதத் தன்மையை கெடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு என்னை அவ்வளவு சுயநலக்காரி என்றா நினைத்து விட்டீர்கள்? நீங்கள் சுவர்க்கம் என்று ஏதோ குறிப்பிட்

டர்கள். அதுதான் என்பாட்டுக்குச் சிந்திக்கிறேன். அங்கெல்லாம் நீங்கள் எப்போது சென்றீர்கள் என்று...''

''மாது நீ என்னை வார்த்தைகளால் அடிக்கிறாய் இல்லையா?'' என்று கூறிச் சிரித்துவிட்டு நான் சுவர்க்கத்தை இந்த உலகத்திலேயே ஆக்கிக்கொள்பவன் என்றான்.

அந்தச் சிரிப்பையும் அந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தையும் அன்றே அவள் புரிந்திருந்தால் இன்று இவ்வளவு அனர்த்தமும் விளைந்திருக்காது என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டாள்.

''மாது இந்தக் கிளிகளைப் பார்த்தால் எவ்வளவு அழகான பறவைகள். இயற்கை சிருஷ்டியின் அற்புதத்தை இவற்றின்மூலந்தான் நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இப்படிக் கூண்டில் அடைபட்டுக் கிடக்கும் பறவைகளையும், மிருகங்களையும் சுயேச்சையாகத் திரிவதற்குத் திறந்து விட்டு இவற்றின் கூடுகளில் இவைகளைவிடக் கேவலமாக நடந்துகொள்ளும் மனிதர்களை அடைத்துவைக்க வேண்டும் போலிருக்கு என்று அவள் சிந்தனையைக் குழப்பினாள் சந்திரசேகரன்.

மாதுமை மெதுவாகச் சிரித்துக்கொண்டாள். அவனுடைய பேச்சில் நிறைய அர்த்தம் பொதிந்துள்ளதாகத் தோற்றியது. அவளுக்கு உதாரணமாகப் பார்த்திபனைப் போன்ற இதயமற்ற மனிதர்களுக்கு இந்தக் கூடுகள் எல்லா விதத்திலும் பொருத்தமானவை என்று எண்ணத் தோன்றியது. ஆயினும் அவள் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படையாகக் கூறிக்கொள்ளவில்லை. உங்களுக்கு மனிதர்கள்மீது ஏன் இவ்வளவு ஆத்திரம்... என்றாள்.

இந்த இடத்திந்தான் நீ எப்போதும் தவறிவிடுகிறாய் மாது. நான் எதையும் எனக்காகச் சிந்திப்பவன் அல்ல. என்னைப் பொறுத்தவரை நான் யாருக்கும் தீங்கு செய்த தில்லை. பிறரும் எனக்குந் தீங்கிழைத்ததில்லை. ஆனால் உலகத்திற் பல புத்திசாலிகள் வாழ்கிறார்கள். அதேபோலப் பல அப்பாவிக்கும் வாழ்கிறார்கள். இந்த அப்பாவிகளுக்

குத் துரோகம் இழைப்பவர்களையும் நான் கண்டிருக்கிறேன். அவர்களை மனதில் வைத்துத்தான் நான் இதைக் கூறினேன். அதோ பார் மாது அந்தச் சிங்கத்தை... கூட்டுக்குள் அடைத்துவைத்தும்கூடத் தன் கொடூரத் தன்மையை இரும்புக் கம்பிகளில் மோதிக் காட்டுகிறது. யானைகள் வருகின்றன பார்த்தாயா? பழக்கப்பட்டபடியால் அவற்றுடன் மனிதர்களும் சேர்ந்து நடமாடக்கூடியதாக இருக்கிறது. நடுக்காட்டில் என்றால் மனிதன் சாகவேண்டியதுதான். எல்லோரும் ஓடிப்போகிறார்கள், ஆமாம்... யானைகளின் நடனம் பார்க்கவாக்கும்.. வா நாமும் போய்ப் பார்க்கலாம் என அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு விரைவாக நடந்தான் சந்திரசேகரன்.

யானையின் நடனம் முடிந்து அவர்கள் ஏனைய மிருகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு மிருகக்காட்சிசாலையை விட்டு வெளியேறியபோது நன்றாகப் பொழுது இருட்டி விட்டது: பஸ்வண்டியேறி வீட்டையடைந்தபோது இருவருக்கும் களைப்பாக இருந்தது. அதனால் உணவை அருந்தி விட்டு நேரத்தோடேயே தூங்கிவிட்டனர். அன்றைய பொழுது இருவருக்கும் வெகு ஆனந்தமாகக் கழிந்ததென்றே கூறவேண்டும். தனிக் குடித்தனம் மாதுமைக்கு மிகுந்த சுவாரஸ்யமாகக் கழிந்துகொண்டிருந்தது.

சுருங்கச் சொன்னால் அவள் எதிர்பார்த்ததைவிட வாழ்க்கை அவளுக்கு மிகவும் இனிமையாகச் சென்றது. தன்னுடைய குறுகிய கால வாழ்க்கை அனுபவத்திலிருந்து அவள் பல பாடங்களைப் படித்திருந்தாள்.

வேறு வழியின்றித்தான் மாதுமை சந்திரசேகரனைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டாள். அவனைத் திருமணஞ் செய்யும்வரை அவள் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்ட ஒரு நிலையில் இருந்தாள். அவள் கற்பனைகூடச் செய்துபார்க்க முடியாத அளவுக்குச் சஞ்சலப்பட்டிருந்தாள். அதனால் எப்படியாவது வாழ்ந்துவிடுவோம் என்கிற அலட்சிய மனப்பான்மை ஏற்பட்டது.

அப்படியான ஒரு விரக்தி மனப்பான்மையில் அவள் சந்திரசேகரனைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டாளாயினும்

அவனைக் கடைசி வரை சந்தோஷமாக வாழவைத்து விட வேண்டும் என்று அடிமனதில் உறுதிபூண்டிருந்தான். தான் அவனை மதிக்காதபோதும் தன் விருப்பத்தை ஏற்று தன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தன்னைத் திருமணஞ் செய்து கொண்ட அவன் பெருந்தன்மையை அவள் வியந்தாள், போற்றினாள். அவன் அப்படி நடந்து கொண்டதால் அவன் மேல் அவளுக்கு அளவிறந்த பக்தியும் மதிப்பும் உண்டாயின. அவனுக்கு மனதாற்கூடத் துரோகமிழைக்க அவள் விரும்பவில்லை. எவ்வளவு கண்ணியமாக நடந்து அவனுக்கு வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியையும், நிம்மதியையும் தர முடியுமோ அப்படியெல்லாம் நடந்துகொள்ள அவள் தயாராக இருந்தாள்.

அவன் காட்டிய சுயநலமற்ற அன்பு அவளை அவனுக்கு அடிபணிய வைத்தது. அவனைத் தெய்வத்திலும் மேலாக அவள் போற்றினாள். ஆண்கள் எல்லோருமே சந்திரசேகரனைப்போல கண்ணியமாகவும், நாணயமாகவும் வாழப் பழகிக்கொண்டால் உலகத்தில் ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகளும் தன்பங்களும் ஓரளவுக்காவது குறையலாம் என அவள் எண்ணினாள். அதனால் பெண்கள் எல்லாம் கண்ணியமானவர்கள். ஒழுக்க சீலர்கள் என்று அவள் கூற வரவில்லை. ஆண்கள் தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டால் பெண்கள் குற்றம் புரிவது குறையும் என்றுதான் கூற வந்தாள்.

பார்த்திபனின் பேச்சிலும் வெளித்தோற்றத்திலும் அன்று அவள் நம்பிக்கை வைத்து நடந்துகொண்டதாற் தான் தனக்கு இன்று இப்படியான ஒரு நிம்மதியற்ற மனநிலை உண்டாகக் காரணமாயிற்று என எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புழுங்கினாள். தான் செய்த பிழைக்காகச் சந்திரசேகரன் தன்னை மன்னித்தாலும் அவள் தன்னைத்தானே மன்னித்துக்கொள்ளமுடியாதவளாயிருந்தாள். அவளுடைய உள்ளுணர்வு அவளைக் கணத்துக்குக்கணம் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் வருத்திக்கொண்டேயிருந்தது. அவ்வப்போது இல்லற வாழ்க்கையின் இன்பத்தை அவள் அநுபவித்தபோதும் இனங்காணமுடியாத ஒரு பயம் அவளை அச்சுறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. அது பார்த்திபனைப்பற்றிய பயமே தான்.

101 துமை தன் வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சிறிது சிந்திக்
கத் தொடங்கினாள் —

பார்த்திபன் யார்...? அவனுக்கு அவள் ஏன் பயப்பட வேண்டும். அவனும் அவனைப்போல் ஒரு மனித ஜன்மந்தானே. ஒரு காலத்தில் யாரைப் பார்க்கவேண்டும், யாருடன் பேசவேண்டும் என்றெல்லாம் ஆசைகளை வளர்த்தாளோ அந்த ஒருவனைப் பார்ப்பதற்கே இன்று அவள் பயப்படுகிறாள். காலத்தின் விளையாட்டுக்களில் இதுவுமொன்றுதான். ஒரு காலத்திற் பார்த்திபனை அடையவேண்டும் என்கிற நோக்கத்தில் உதாசீனம் செய்யப்பட்ட சந்திரசேகரன் அவளுடைய கணவனாகிவிட்டான். அவனை அவள் கடவுளாக போற்றுகிறாள். அதே நேரத்தில் யாரைக் கணவனாக அடைந்துவிடவேண்டும் என்று கனவு கண்டாளோ அவனை வெறுக்கிறாள். இதுதான் மனித இதயத்தின் இயல்பு. ஏன் இயற்கையின் இயல்பும் இதுதானே! இன்று மேடாக இருக்கும் பூமி நாளை பள்ளமாகிவிடும். பள்ளமாக இருப்பது மேடாகிவிடும். ஒருநாளைக்கு ஒரு முறையாவது அவனைப் பார்த்துவிடவேண்டும் என்று துடிக்கும் அவள் இன்று வாழ்க்கையிலேயே அவனைச் சந்திக்கக் கூடாது என்று பிரார்த்திக்கிறாள். முதலிரவில் கூட அவனை நினைத்த அவள் இன்று அவன் நினைவை வேண்டாம் என்கிறாள். இதனால்தான் மனதை குரங்குக்கு ஒப்பிட்டார்கள்போலும். தனக்கென்றொரு கொள்கை இல்லை

யெனத் தன்னைத்தானே அவள் நொந்துகொள்கிறாள். தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கொள்கிறாள். உண்மைக்குப் புறம்பாக நடந்துகொள்ளும் எளிய பிறப்பு என்று தன்னைத்தானே தாழ்த்திக்கொள்கிறாள்.

உண்மைகள் எல்லாவற்றையும் நீங்கள் கூறவேண்டும் என்பதில்லை.

ஆனால் நீங்கள் கூறுபவைகள் எல்லாம் உண்மையாக இருக்கட்டும்.

என்ற ஒரு அறிஞரின் வாக்கு அவள் மனதில் உதிக்கிறது. அவள் இதுவரை தன் கணவனிடம் கூறியவை யாவும் பொய்களே என்று எண்ணி மனம் வருந்துகிறாள். கண்ணகி, ஜானகி, அருந்ததிபோன்ற கற்புக்கரசிகளின் பெயரைக் கூறவே தனக்கு அருகதையில்லை என எண்ணுகிறாள்.

பெண்களுள் சிறந்தவர் யார்?

யாருடைய பெயர் ஆண்களிடையே நல்லவிதமாகக் கூடப் பரவுவதில்லையோ அவளே சிறந்தவள் என்று யாரோ கூறிய வார்த்தைகளைக் கூறிப் பார்க்கிறாள். அவள் கண்களில் நீர் நிறைகிறது. கடவுளே! என்னை மன்னித்துவிடு என மாணசீகமாக மன்னிப்புக் கோருகிறாள்.

நான் நல்ல வழியில் நடக்கவேண்டும். அதற்கு நீயே எனக்குத் துணைசெய். “நன்றே செய்வாய் பிழை செய்யாய். நானோ இதற்கு நாயகே என்றம்” திருவாசக அடிகளைப் பாடிக்கொள்கிறாள்.

“நான் அப்படி என்ன பாவம் செய்துவிட்டேன்? செய்யக்கூடாததைச் செய்தேன்?” “காதல் செய்வீர் மானிடத்தீர்” என்று கூறிப் போந்தார் ஒரு அறிஞர். அப்படியாயின் காதல் செய்வது எப்படிப் பிழையாகும்? பருவக்கோளாறு பார்த்திபன்மீது இல்லாவிட்டாலும் அந்த தெய்வீக இசைமீது என்னை அறியாமல் ஆசைகொண்டேன். இசை எவ்வளவு தூய்மையானதோ, எவ்வளவு மேன்மையானதோ அதைப்போன்றுதான் அந்தக் குரலின் உரிமை

யாளரும் இருப்பார் என் எண்ணி ஏமாந்தேன். அவருடைய இயல்பை அறிந்ததும் அவரை என் உள்ளத்தில் இருந்து அகற்றிவிட்டு என் கணவருக்கு மாலையிட்டேன். அப்படியாயின் என் முதலிரவில் எப்படி என் நினைவு தவறிப் போனது? ஆமாம் அதவும் ஒரு நல்ல வினாத்தான். என் கணவரிடம் இருந்து நான் சற்று அளவுக்கதிகமாக எதையெல்லாமோ எதிர்பார்த்தேன்.

ஒரே நாளில் உள்ளதை எல்லாம் கொட்டி மீதி நாளை வெறுமையாகக் கழித்து என்னை ஏமாற்ற விரும்பாத என் கணவர் எனக்குத் தன் அன்பை அளவோடு தந்தார். ஆனால், அரக்கத்தன்மைவாய்ந்த என் மனம் அத்தோடு திருப்தி அடைந்துவிடவில்லை. நான் கண்ட கற்பனைகள், கட்டிய மனக்கோட்டைகள் எல்லாமே ஓரிரவில் நிறைவேறி விட வேண்டும் என வெறிகொண்டேன். அந்த வெறி என்னை அழிவுப்பாதைக்கே அழைத்துச் சென்றது. பார்த்திபனின் நினைவு என்னை அடிமையாக்கியது. ஆனால் ஆமாம்! ஆனால் அடுத்த நாட் காலை என் கணவர் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் என்பது தெரியவந்தது. அதுவரை அவருக்கிழைத்த துரோகத்திற்காக மனம் வருந்தினேன். என் உள்ளம் உருகிக் கண்ணீராக வடிந்தது. அதன்பின் மறந்து கூட என் கணவருக்குத் துரோகம் இழைப்பதில்லை என்ற திடசங்கற்பத்துடன் வாழத் தொடங்கினேன்.

மாதுமையின் உள்ளத்தில் எழுந்த வினாக்களுக்கு அவள் அறிவு பதில் கொடுத்தது. அவள் மனம் இந்தச் சில நிமிட நேரத்தில் ஒரு பேச்சரங்கமாகவே மாறியிருந்தது. விவாதமும் தர்க்கமும் ஓய்ந்தபின் அவள் உள்ளத்தில் ஒரு துளி நிம்மதி ஏற்பட்டது. அதன்பின் அவள் தன் மனதைச் சிறிது சிறிதாகப் பக்குவப்படுத்துகிறாள். அவளுடைய மனம் இப்போது பூரண சாந்தி பெற்றுவிட்டது. இடைக்காலத்தில் நடந்தவை எல்லாம் ஒரு கெட்ட கனவாக நினைத்து அவள் மறந்துவிட்டாள்.

ஒரு நாட் காலை சந்திரசேகரன் அலுவலகத்திற்குப் போகும்போது அன்று சாயந்திரம் ஏதோ ஒரு படத்திற்குப்

போவதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கும்படி கூறிச் சென்றான். முன்னொரு காலத்தில் படம் பார்ப்பதே தன் இலட்சியம் என வாழ்ந்த அவளுக்கு இப்போது அவற்றில் எல்லாம் ஆர்வம் கிடையாது. தான் நல்ல குடும்பப் பெண்ணாக வாழ்ந்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் அவளுடைய குறிக் கோளாக இருந்தது. வயது முதிர்ச்சி அடைய ஆசைகளும் பாசங்களும் அற்றுவிடுவது உண்மையாக இருக்கவேண்டும். அதனால் அவள் அன்று தன் கணவனை மகிழ்விப்பதற்காகப் படம் பார்க்கச் சம்மதித்தாள். சந்திரசேகரன் சிறிது நேரத்தோடு வந்து அவளை அழைத்துப் போவதாகத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. கொள்ளுப்பிட்டியில் இருந்து கொட்டாஞ்சேனையில் உள்ள கிங்ஸ்லிப் படமாளிகைக்குப் போகத் திட்டமிட்டிருந்தனர். அங்கு அவளுடைய ஒன்று விட்ட சதோதரன் ஒருவன் மனேஜராகக் கடமை ஆற்றிய தால் படம் பார்க்கும் சாட்டில் அவனையும் பார்த்து வரலாம் என்பது அவள் எண்ணம். அதனால் சந்திரசேகரன் படம் என ஆரம்பித்தால் அவள் கிங்ஸ்லித் தியேட்டர் என்று முதலிலேயே கூறிவிடுவாள்.

தன் உறவினர்களில் ஒருவரையாவது அங்கு காண்பதில் அவளுக்கும் பெரிய நிம்மதி. சிலவேளைகளில் அங்கேயே அவளுடைய சகோதரன் உணவையும் வரவழைத்துக் கொடுத்துவிடுவான். அவன் மிகவும் ஹாஸ்யமாகவும் அன்பாகவும் பேசுவான். அதனால் அன்று அவனைக் காணப் போவதில் அவளுக்கே பெரு மகிழ்ச்சி. அதனால் அன்று விரைவாகத் தன் வேலைகளையெல்லாம் முடித்துவிட்டு தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டாள். சந்திரசேகரனின் விருப்பப்படியே அன்றும் கூந்தலை வாரிப்பின்னி முடித்துப் பூச்சூடியிருந்தாள். வெளியே மோட்டார் ஒன்று வந்து நிற்கும் சத்தம்கேட்டது. சந்திரசேகரன் எங்காவது போவதாக இருந்தால் டாக்ஸியில்தான் வந்திறங்குவான். இன்றும் அவன்தான் நேரத்தோடு வந்துவிட்டான் என்று நினைத்துக் குழந்தைபோல துள்ளி ஓடினாள்.

அவசர அவசரமாகத் திறவுகோலைத் திருப்பினாள். அவளுக்கிருந்த அவசரத்தில் கதவு திறபடாமலே திறப்பு

கீழே விழுந்துவிட்டது. அவளுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. “கொஞ்சம் நில்லுங்கோ. அவசரத்துக்கு இந்தக் கதவுகூட திறபடுவதில்லை” என்று கூறிக்கொண்டே கததைப் படார் என்று இழுத்துத் திறந்தாள்.

ஆனால் அங்கே வாயிலில் நின்ற நபரைக் கண்டதும் அவள் மகிழ்ச்சியெல்லாம் எங்கோ ஓடி மறைந்தன. சப்த நாடியும் ஒடுங்கிப்போன நிலையில் ஐம்புலன்களும் செயலற்றுச் செப்பால் அடித்த சிலையாக அவள் நின்றாள். அவளுடைய விரல்கள் கதவு நிலையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டன.

கதவை மூடிவிட்டுத் திரும்பி உள்ளே ஓடிவிடலாமா என்று நினைத்தாள். ஆனால் அது காட்டுமிராண்டித்தனமாகப்பட்டது. வெள்ளம் தலைக்குமேல் வந்தபின் முழம் ஏறினால் என்ன, சாண் ஏறினால் என்ன என்ற பழமொழிக் கிணங்க அவள் எதையும் தாங்கிக் கொள்ளத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டாள். அங்கே அவளை விழுங்கி விடுபவன்போல் கண் இமைக்காமல் பார்த்து நின்றான் பார்த்தீபன். யார் மாதுவா...? நீ எங்கே... இங்கு .. ஆமாம் சேகர் இங்குதானே இருக்கிறான். அப்படியானால்... நீ... நீ... அவனுக்கு ..?

“மகனவி” பார்த்தீபன் முடிக்கத் தயங்கிய வசனத்தை மாதுமை முடித்தாள்.

இருவரும் ஒரு சில வினாடிகள் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையிற் பார்த்துக்கொண்ட பின் மாதுமை தன் பார்வையைத் தாழ்த்திக்கொண்டாள்.

“சேகர் இருக்கிறானா”

“ஆம்” என்று கூறிவிடத்தான் நினைத்தாள் மாதுமை ஆனால் எடுத்த எடுப்பில் காரியத்தை மோசமாக்கிவிட வேண்டிவருமே என்ற பயத்தில்,

“இல்லை” என்றாள்.

“நீ எங்கோ புறப்படத் தயார் செய்துகொண்டிருக்கிறாயாக்கும்”.

“ஆம்...”

“மாது வீடு தேடிவந்து இத்தனை தூரம் வாய்விட்டு பேசும் என்னை வந்திருங்கள் என்றுகூட ஒரு வார்த்தை கூறாமல் நிற்கிறாயே.. உன் கணவனுடைய ஆத்ம நண்பன் நான் என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்... ஒருவேளை என் நண்பனுடைய மனைவியாக நீதான் இங்கு என்னை வரவேற்பாய் என்பதை அறியாமல் வந்த என்னைப்போல் உனக்கும் நான் தான் அவன் நண்பன் என்ற செய்தி தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். எதிர்பார்க்காத விதத்திலும் எதிர்பார்க்காத என்னைச் சந்தித்த அதிர்ச்சி உன்னைத் தடை செய்திருக்கலாம்... பரவாயில்லை... இவ்வளவு தூரம் வந்து உன்னைச் சந்தித்த பின் உன் கையால் ஒரு கோப்பை தண்ணீராவது குடிக்காமற் போக நான் விரும்பவில்லை. “வா...” என்று நீ என்னை அழைக்காவிட்டாலும்கூட இந்த வீட்டுக்குள் நுழைய எனக்கு இரண்டு விதத்தில் அருகதை உண்டு... என் நண்பனுடைய வீடு என்பது ஒன்று... அடுத்து நீ என் பழைய காதலி என்ற உரிமையிலும் நான் உள்ளே வரலாம்... என்று கூறியபடி அவன் உள்ளே நுழைந்தபோது அவனை அப்படியே பிடித்து வெளியே தள்ளிவிட வேண்டும்போலிருந்தது மாதுமைக்கு. அவனுடைய செயலும் பேச்சும் அவளுக்கு ஆத்திரத்தை உண்டாக்கின. ஆனால் அதைச் செய்யக்கூடிய நிலையில்தான் அவள் இப்போது இல்லையே அவள் உயிரற்ற நடைப்பிணமாக நின்றாள். தன் வாழ்வின் ஊழிக்காலம் வந்துவிட்ட தெனப் பதறினாள்.

“மாது கொஞ்சந் தண்ணீர் கூடவா தரமாட்டாய்”.

அவனிடம் இருந்து தப்ப முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட மாதுமை மெதுவாக அவன் பின்னாற் தானும் உள்ளே சென்றாள். சந்திரசேகருக்கு அவன் போட்டு வைத்

திருந்த தேரீர் அப்படியே சூடாக இருந்தது. அதை அப்படியே கொண்டுவந்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

“சூட்... தண்ணீர் கேட்டேன். தேநீரே கொண்டு வந்து விட்டாய். ஏன் நிற்கிறாய் மாது .. அப்படி நாற்காலியில் அமர்ந்து என்னுடன் சிறிது நேரம் பேசு என்றான் பார்த்தீபன்.

வேறு வழியின்றி அவளும் அமர்ந்துகொண்டாள்.

“நீதான் சந்திரசேகரின் மனைவியாக இருப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியாது... தன் திருமணத்திற்கு நான் கண்டிப்பாக வரவேண்டும் என அவன் என்னை அழைத்திருந்தான். ஆனால் மணப்பெண் யார் என்பதைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள நானும் அக்கறை காட்டவில்லை .. அவளும் எழுதவில்லை... ஆனால் இப்போதுதான் தெரிகிறது... நீ... அவனின் உரிமைப்பொருளாய்விட்டாய் என்பது. அதை நினைக்க எனக்குப் பொறாமையாக இருக்கிறது. ஒரு பொருள் எம் கையில் இருக்கும் வரை அதனுடைய பெருமையையோ, மதிப்பையோ நாம் உணர்வதில்லை. ஆனால் அது கைமாறிய பின்னர்தான் அதன் வலிமையை உணர்கிறோம். அதன் அருமையைப் போற்றுகிறோம். அது சரியோ தப்போ அதையிட்டுச் சிந்திக்க முடிவதில்லை. ஆனால் உண்மையைச் சொன்னால் எனக்கு இப்போது அவன்மீது பொறாமையாகவே இருக்கிறது.

பார்த்தீபன் கூறிய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் சவுக்கடியாக மாதுமையின் உள்ளத்தைச் சாடின. அவன் பண்புள்ள ஒரு மனிதனாக அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. பண்பற்ற ஒருவனின் உறவே வெறுப்புக்குரியது. அதனால் அவள் அவன் உறவை அறுத்துவிட முயன்றாள்.

“ஆயிரம் இருந்தாலும் நான் தற்போது ஒருவரின் மனைவி என்கிற உண்மையை நாம் இருவரும் மனதில் இருத்திக்கொண்டால் அது நம் இருவருக்கும் நல்லதாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். எப்போதோ நமக்குள் ஒரு உறவு நிலவியது. ஆனால் அதன் சுவடுகூட இப்போது

என் மனதில் இல்லை. நான் உங்களை எப்போதோ மறந்து விட்டேன். தயவுசெய்து என் வாழ்க்கையிற் புயல் வீசும் படி செய்த விடாதீர்கள்... என் கணவர் மிகவும் நல்லவர்... என்னிடம் அளவுக்கு அதிகமாக அன்பு வைத்திருக்கிறார். ஒரு சிறு துளி சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் அவர் என்மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கை அத்தனையும் நாசமாகி விடும். தயவுசெய்து இருவரது வாழ்க்கையையும் பாழாக்கி விடாதீர்கள். எனக்காக இல்லாவிட்டாலும்கூட அவர் உங்கள் உத்தம நண்பர் என்ற முறையில் நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர் சதா உங்களைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். ஏணியின் உச்சிப்படிக்கே அவர் உங்களை ஏற்றிவைத்திருக்கிறார். அதில் இருந்து இறக்கி விடும்படியாக நடந்துகொள்ளாதீர்கள். உங்கள் உத்தம நண்பருக்காக ஒரு சிறு தியாகஞ் செய்யுங்கள். நீங்கள் எனக்கு ஏதாவது செய்ய முடியுமானால் உங்களிடம் நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் தயவுசெய்து என்னை மறந்துவிடுங்கள். அத்துடன் எங்களிடையே தெரிந்தோ தெரியாமலோ நிலவிய உறவைப்பற்றி தற்செயலாகக் கூட அவரிடம் கூறிவிடாதீர்கள். அவருக்கு அது தெரிந்தால் அவர் என்னை மன்னிக்கமாட்டார்! மன்னிக்கவே மாட்டார்!! அதன் பின் நானும் உயிர்வாழமாட்டேன்.''

மாதுமை தன் மனதில் உதித்ததை அப்படியே கூறி முடித்தாள். அவள் முகமெல்லாம் வியர்த்தது. அவன் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறானோ என்ற திகிலுடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தபடியே இருந்தாள்...

மா துமை பேசுவதையே உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் பார்த்திபன். அவனுடைய கண்களுக்கு அவள் விருந்தாக இருந்தாள். இத்தனை கொள்ளை அழகுடன் அவளை அவன் இதற்குமுன் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை. ஆயினும் அவள் முன்னொருபோதும் இல்லாதமாதிரி நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததால் அவளுடைய பூரண அழகை அவனால் ரசிக்கமுடியவில்லை. அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க அவனுக்குப் பழைய நாட்கள் நினைவுக்கு வந்தன. அந்த நாட்களை அவன் மறந்திருந்தாலும் அவளைக் கண்டவுடன் அவை மீண்டன. அவன் எத்தனையோ பெண்களுடன் பழகியிருக்கிறான். பெண்களுடன் பழகுவது அவனுக்குக் கைவந்த ஒரு கலை; ஆயினும் மாதுமையைப் பொறுத்தவரை அவள் அவனுக்கு ஒரு புதுமையான உணர்வைக் கொடுத்திருக்கிறாள். அவனுடன் பழகும்போதுகூடக் கண்டிப்புடன்தான் பழகினாள். மற்றப் பெண்களைப்போல் அவளை அவன் எளிதிற் தன் வலைக்குட் சிக்க வைக்கத் தவறிவிட்டான். அவன் உறுதிவாய்ந்த உள்ளம் படைத்தவள் என்ற உண்மையை உணர்ந்ததும் மறந்துபோயிருந்ததன் இசைக் கலைக்குப் புத்துயிர் அளித்தான்.

தன்னைக் கையங்கிரியுடன் தகர்த்துச் செல்லத் திட்டமிட்ட இலங்கையர்கோனைத் தன் கால் கட்டை விரலால் மிதித்து துன்புறுத்திய இறைவனைக்கூட “உன் இசைக் கலை வல்லமையை உபயோகித்து இந்தத் தண்டனையில்

இருந்து விடுதலை பெற்றுக்கொள்" என்று நாரதர் இராவணனுக்குக் கூறிப் போந்ததாகப் புராணம் கூறுகிறது. எல்லாம் வல்ல இறைவனே இராவணனுடைய இசைக்கு மயங்கிவிட்டான் என்றால் சாதாரண மனிதப் பிறவியெடுத்த மாதுமை எம்மாத்திரம்...? அவளும் அவனுடைய இசைக்கு அடிமையானாள். பார்த்திபனுக்கு மாதுமையின் நட்பு ஏற்பட்டதே ஒரு கதைதான். அவனுடைய நண்பன் ஒருவனின் தங்கையான சிவகாமி வீட்டில்தான் பார்த்திபன் அவளை முதல் முறையாகச் சந்தித்தான். அவளிடம் அவனுக்குக் கவர்ச்சி ஏற்பட்டது. எப்பாடுபட்டாவது அவளுடன் நட்பாகிவிடவேண்டும் எனத் திட்டம் இட்டான். அதற்கு அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்தது கரம்போட்.

ஆயினும் ஒரேயொரு உண்மையை மட்டும் அவன் மறுக்கமுடியாது. சிவகாமி மாதுமையைவிட நல்ல அழகி. நாகரீகமாக உடையும் அணிந்துகொள்வாள். அவளோடு மாதுமையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது மாதுமை வெறும் பட்டிக்காடாகவே தோற்றமளித்தாள்.

மாதுமையில்லாத வேளைகளில் "உன் தோழி சரியான பட்டிக்காடு" என்று அவன் சிவகாமியைக் கேலி செய்வான். அப்படியான நாட்களில் ஒருநாள்தான் சிவகாமி "நீங்கள் எந்த மாதுமை பட்டிக்காடு என்று பரிகசித்தீர்களோ அந்த மாதுமையின் பின்னால் உங்களைச் சுற்றவைக்கிறேன் என்று சவால் விட்டாள். அவள் கூறியது உண்மையாகிவிட்டது.

அன்றொரு நாள்! அது சிவகாமியின் பிறந்த நாள். அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க பார்த்திபன் சில பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். மாதுமையும் அன்று வந்திருந்தாள். அவள் ஒரு சங்கீத ரசிகை என்று அவளைப் பார்த்திபனுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தாள் சிவகாமி. அவள் பாடி முடியும்வரை அவன் எதிரில் அமர்ந்து அவன் பாடல்களைச் சுவைத்துக்கொண்டிருந்தான் மாதுமை. அப்போது அவன் சில காதல் பாடல்களையும் பாடினான். மாதுமை அப்போது தன் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்

டாள். அவள் முகம் நாணத்தால் சிவப்பேறி இருந்தது. பாடல் முடிந்ததும் சிவகாமி ஏதோ எடுப்பதற்காக உள்ளே சென்றாள். மாதுமை தனியாக இருந்த சமயம் பார்த்து “பாட்டு எப்படி இருந்தது? கழுதை கத்தியமாதிரி இருந்திருக்குமாக்கும்” என்று அவனே பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“அப்படியெல்லாம் இல்லை. நீங்கள் மிக நன்றாகப் பாடினீர்கள். எனக்கு ரொம்பப் பிடித்தது” என்று அடக்கமாகவும் சுருக்கமாகவும் பதில் அளித்தாள் மாதுமை. அவளுடைய அடக்கமான சுபாவம் அவனைக் கவர்ந்தது. நாகரீகத்தில் மூழ்கிப்போன பெண்களுடனேயே பழகிய அவனுக்கு மாதுமையின் படாடோபமற்ற போக்குப் பிடித்திருந்தது. அவன் அதற்குப்பின் அடிக்கடி சிவகாமி வீட்டுக்குப்போகத் தொடங்கினான். மாதுமை வரும்வரை அவன் காவல் இருப்பான். ஆரம்பத்தில் மாதுமையுடன் பழகுவது கஷ்டமாக இருந்தபோதும் அவளையும் அவன் தன் பக்சம் ஈர்த்துக்கொண்டான்.

இப்படியாக ஆரம்பித்த உறவுதான் காலப்போக்கில் காதலாகப் பரிணமித்தது. மாதுமையிடம் பேசத் தொடங்கியபின், அவள் பழக்கம் ஏற்பட்டபின் அவன் பிற பெண்களோடு பழகுவதைக் குறைத்துக்கொண்டான். மாதுமையின்மீது அவனுக்கு உண்மையான அன்பு பிறந்தது. அவளை அவன் மனதாரக் காதலிக்கவே செய்தான். மாதுமை திடீர் எனத் திருமணப் பேச்சை எடுத்ததும் அவன் திடுக்கிட்டான். அவனுக்கு முதலில் தன் உத்தியோகத்தைப் பற்றிய கவலையே அதிகமாயிருந்தது. வியாபாரக் கம்பனியில் சேர்ந்திருந்த அவன் இந்தியாவுக்குச் சென்று இரண்டு வருடப் பயிற்சியை முடிக்க ஆசைப்பட்டான். அதற்குத் திருமணம் தடையாகிவிடுமோ என்கிற பயம் உள்ளூர அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அதனால் அவள் கேட்டதும் அவன் சிந்திக்காமல் தனக்கு அப்படியான உத்தேசம் அப்போதைக்கு இல்லை என்று கூறினான். அத்துடன் அவளைத் தனக்காகக் காத்திருக்க வேண்டாம் என்றும் புத்தி சொன்னான்.

அப்படி அவன் கூறாமல் விட்டிருக்கலாம். ஆனால் பெண்கள் பிடிவாதக்காரர்கள். ஆண்களின் மனம் நிலையற்றது. காலம் என்னென்ன மாறுதல்களைச் செய்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் அவன் அவளை ஏமாற்றவிரும்பவில்லை. அதனால்தான் நல்ல கணவன் வந்தால் ஏற்றுக்கொள் என்று அப்போது கூறிவைத்தான். அத்துடன் அதைப்பற்றி அவன் எங்காவது சந்தோஷமாக வாழட்டும் என்று அவன் நினைவற்றிருந்த அவனுக்கு அவளைத் தன் நண்பனின் மனைவியாகக் கண்டதும் ஒரு குரோத மனப்பான்மை தோன்றியது. தனக்குச் சேரவேண்டிய ஒரு பொருளைத் தன் நண்பன் அபகரித்துவிட்டதுபோன்ற கீழான எண்ணம் அவன் மனதை அலைக்கழித்தது. அவன் உள்ளம் நிலைகுலைந்தது. இதயத்தில் சுயநலம் ஆட்சி செய்தது. அதனால் அவன் நல்லதைச் சிந்திக்க இயலாதவனானான்.

ஆயினும் மாதுமையின் வேண்டுகோள் அவன் உள்ளத்தைத் தொட்டது. அவள்மீது அவனுக்குத் திடீர் என எழுந்த விசித்திரமான ஆசை தணியாவிட்டாலும் அவளுடைய வாழ்க்கையைக் குலைத்துவிட அவன் விரும்பவில்லை. மாதுமை திருமணத்தைப்பற்றிப் பேச்செடுத்த போதெல்லாம் அவன் அவளைத் தட்டிக்கழித்து வந்திருக்கிறான். அவளைப் பிரிந்தபின் தன்னிடம் சிக்கி ஏமாந்த பெண்களின் எண்ணிக்கையில் அவளும் ஒருவளாகியிருந்தாள். அவளைப் பிரிந்தபின் ஒருமுறைகூட அவளை அவன் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. புதுப்புது வண்ணச் சிட்டுக்களாக அவன் வாழ்வில் பல பெண்கள் சிக்கினர். அது அவனுக்கு சகஜமான ஒரு விளையாட்டு அல்லது பொழுது போக்காகிவிட்டது என்கூடச் சொல்லலாம். இதுவரை அவன் கைவிட்ட பெண்களில் ஒருவளைக்கூடக் குடும்பப் பெண்ணாகச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதைவிட ஏனைய பெண்களோடு ஒப்பிடும்போது மாதுமையிடம் அவன் கொண்ட அன்பு ஆழமானது. புனிதமானதும் கூட. ஆகையாற்றான் அவளை ஒரு குடும்பப் பெண்ணாக அதிலும் தன் உயிர் நண்பனின் மனைவியாகக் கண்டபோது அவன் உள்ளத்தினுள் புதைந்துபோயிருந்த

ஆசை சிறிது சிறிதாக வெளிக்கிளம்பத் தொடங்கியது. அவளது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கத் தனக்கும் அவளுக்கும் இருந்த உறவை சந்திரசேகரனிடம் இருந்து மறைக்க அவன் தயாராக இருந்தான். ஆனால் அவளை மறந்துவிட அவன் தயாராக இல்லை. இன்றைய நிலையில் அவளை மறப்பது மிகவும் அரியதாகப்பட்டது. அதனால் அவன் அவளைப் பார்த்து "மாது" என அன்பொழுக அழைத்தான்.

ஒரு காலத்தில் தேனினும் இனிமையாக இருந்த குரல் இன்று வேப்பங்காயைவிட மோசமாகக் கசந்தது அவளுக்கு. அவன் என்ன பதில்கூறப் போகிறானோ என்று பயத்துடன் அவளைப் பார்த்தாள் அவள்.

"நீ வீணாகப் பயந்து மனதை அலட்டிக்கொள்ளாதே. என் உயிர் இருக்கும் வரை எங்கள் கடந்த கால உறவு பற்றி உன் கணவனுக்குக் கடைசி வரை தெரியவராது. இது சத்தியம் மாது" என்று அவன் நிறுத்தியபோது - "உங்களுக்கு என் மனப்பூர்வமான நன்றி" என்று முந்திக் கொண்டாள் அவள்.

"கொஞ்சம் பொறு மாது. நான் சொல்லவேண்டியது இன்னும் கொஞ்சம் இருக்கு. எங்கள் உறவுபற்றிய இரகசியத்தைப் பாதுகாக்கும் அதே வேளையில் நான் இன்னும் ஒன்றையும் சொல்லிவிட விரும்புகிறேன்." உன்னை மறக்கும்படி மட்டும் என்னைக் கேட்டுவிடாதே. இந்த ஜன்மத்தில் இனி என்னால் உன்னை மறக்கமுடியாது. என் நெஞ்சிருக்கும் வரை உன் நினைவிற்குக்கும். இதுவும் சத்தியம் என்றுகூறி அவள் பதிலைக்கூடக் கேட்காமல் எழுந்து செல்லும் பார்த்திபனை குரோதம் நிறைந்த கண்களுடன் பார்த்து நின்றாள் மாதுமை. அந்தக் குரோதம் மறைந்ததும் அவள் விழிகளில் நீர் திரையிட்டது. "நான் கொழும்புக்கு வந்ததே தவறு" என்று எண்ணிச் சஞ்சலப் பட்டாள். படத்துக்குப் போகாமல்விட்டாற்கூட தேவலை போல இருந்தது. ஆனால் அவள் தன் மனநிலையை எப்படிச் சந்திரசேகரனிடம் கூறுவது...? பார்த்திபன் அங்குவந்து போனதை அவள் தன் கணவனிடம் இருந்து மறைக்க

வீரும்பவில்லை. அதே நேரம் உண்மையையும் அவனிடம் எடுத்துரைக்கத் தயங்கினாள். பார்த்திபனுக்கும் தனக்கும் ஏற்கனவே அறிமுகம் உண்டென்ற செய்தியைத் தான் அவள் தன் கணவனிடமிருந்து மறைத்துவிடப் போகிறாள். அதற்காக அவள் மனச்சாட்சி அவனைக் குத்திக் கிளறியது. அந்த மனச்சாட்சியிடம் இருந்து இனி அவள் தப்பவே முடியாது. இருந்தும் தன் கணவனிடம் ஒரு கசப்பான உண்மையைக் கூறி அவள் வாழ்வையும் உள்ளத்தையும் பாழடிக்க அவள் விரும்பவில்லை.

அச்சத்தின் காரணமாக அரும்பிய வியர்வைத் துளிகளுடன் கண்ணீரும் சேர்ந்து அவள் முகத்தைக் கறைப்படுத்தியிருந்தன. அவள் இடுப்பிற் சொருகியிருந்த தன் கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தை ஒற்றிக்கொண்டாள். ஒருகணம் உடைகளைக் களைந்தெறிந்துவிட்டு அப்படியே படுக்கையில் விழுந்து மனப்பாரம் குறையும் வரை ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்க்கவேண்டும் போலிருந்தது. ஆயின் சந்திரசேகரனை அவள் ஒருமுறை நினைத்துப் பார்த்தாள். அவனுக்காகத் தன்னை மீண்டும் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டாள். அகத்தினழகு முகத்திற் தெரியாமல் இருப்பதற்காக அவள் வலிந்து ஒரு புன்னகையை வரவழைத்துக்கொண்டு வெளியே வருவதற்கும் சந்திரசேகரன் கதவிற் தட்டுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

அவள் கதவைத் திறந்ததும் அவன் தன் கரத்தில் இருந்த மல்லிகைக் சரத்தை அவனிடம் நீட்டினான். அவள் அதைக் கண்ணில் ஒற்றி அதில் ஒரு சிறு துண்டை வெட்டி சுவாமிப் படத்திற்குச் சாத்திவிட்டு மிகுதியைத் தன் தலையில் சூடிக்கொண்டாள். அவள் மனச்சாட்சி தன் வேலையை ஆரம்பித்தது. பார்த்திபன் வந்து போனதைக் கூறிவிட அவள் மனந் துடித்தது. ஆனால் அவன் அறிமுகமானவன் என்பதைக் கூறுவதா விடுவதா என்பதே அவளது தற்போதைய பிரச்சினை. இப்போது உண்மையைக் கூறாது விட்டால் அவள் கடைசிவரை அதை அவனிடம் கூற முடியாது. ஆனால் உண்மையை எப்படிக் கூறுவது?

அதனால் எழும் பிரச்சினைகளுக்கு எப்படி தீர்வு காண்பது? என்று அவள் தலையைப் போட்டுக் குழப்பினாள். கை கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்த சந்திரசேகரன் என்ன மாது படத்துக்குப் போய் உன் அண்ணாவைக் காணப்போகிற மகிழ்ச்சியில் எனக்கு தேநீர் தரக்கூட மறந்துவிட்டாய் என்றான்.

அதன் பின்னர்தான் தன்னுணர்வு பெற்றவளாய் உள்ளே சென்று தேநீர் எடுத்துவந்தாள். அவள் மனதிற்பெரிய போராட்டம். பார்த்திபன் வந்து சென்றதை இப்போதே கூறுவதா அல்லது பின்பு சொல்லுவதா என்று குற்றம் உள்ள அவள் நெஞ்சு குறுகுறுத்தது. எப்படியும் அவன் வந்து போனதைக் கூறித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்ததும் தேநீரை அவனிடம் நீட்டியபடி பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“சற்று நேரத்திற்கு முன் உங்கள் நண்பர் பார்த்திபன் வந்து தேடிவிட்டுப் போனதாகக் கூறச் சொன்னார்.” ஒருபடியாக கூறி முடித்தாள் மாதுமை.

“யார் பார்த்திபனா? அவனை நீ இருக்கும்படி கூறவில்லையா மாது? இன்று நான் நேரத்தோடு வருவது உனக்குத் தெரிந்ததுதானே...?”

“அப்படித்தான் கூறினேன். அவர் சிறிது நேரம் இருந்து நான் கொடுத்த தேநீரை அருந்திவிட்டு வேறொரு நாள் வருவதாகக் கூறிச் சென்றார்” என்று தன் உணர்ச்சியைக் கூட்டுப்படுத்திக்கொண்டு சொன்னாள் மாதுமை.

“ச்சா.. அவன் மட்டும் சிறிதுநேரம் தாமதித்திருந்தால் அவனையும் எம்முடன் படத்துக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கலாம். பரவாயில்லை. அவன் திரும்பவும் எப்போது வருவதாகக் கூறிச் சென்றான் மாது? ஆமாம்... என் நண்பனைப் பார்த்தாயல்லவா, உனக்கு அவனைப் பிடித்ததா...? பெண்களைப் பொறுத்தவரை அவன் ஒருமாதிரி தான். ஆயினும் என்னைப் பொறுத்தவரை அவன் மிகவும்

நம்பிக்கையானவன். நீ நிற்கும்படி கேட்டும் அவன் மறுத்துப்போய் விட்டானல்லவா...? அதிலிருந்தே அவன் என்மீது எவ்வளவு மதிப்பு வைத்திருக்கிறான் என்று தெரிகிறதல்லவா..? சரி நேரமாகிறது. புறப்படலாமா மாது?"

மாதுமைக்கு எதுவும் பேசமுடியவில்லை. சந்திரசேகரனின் பேச்சை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஒருவேளை இவர் பார்த்தீபனை வழியிற் சந்தித்திருப்பாரோ என்றுகூடச் சிந்திக்கத் தோன்றியது. அவள் மெளனமாகச் சந்திரசேகரனுடன் வாயிலைக் கடந்து நடந்தாள். அவள் உள்ளத்தில் ஓராயிரம் எண்ணங்கள்!

அருண்டவன் கண்களுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்று கூறுவார்கள். அதுபோல மாதுமைக்கும் சந்திரசேகரன் எதைப் பேசினாலும் அவன் தன்மீது சந்தேகம் கொண்டாளானோ என்ற பயம் ஏற்பட்டது. அப்போது அவளுக்குத் தான் சிறு வயதில் படித்த ஒரு விகடமான செய்தி ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அதை யாரோ ஒரு அறிஞர் கூறியதாக எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்தியாவில் இருந்த பேதிப் பேய்க்கு இங்கிலாந்துக்குப் போய் அங்குள்ள சிலரையும் தன் வசப்படுத்த வேண்டுமென்கிற ஆசை பிறந்ததாம். அது இந்து சமுத்திரத்தைக் கடந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு தேவதை அதனிடம் நீ எங்கே போகிறாய்? என்று கேட்டது. உடனே பேய் தான் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று ஒரு இலட்சம் பேரை தனக்கு இரையாக்கப் போவதாகக் கூறியதும் தேவதை திடுக்கிட்டுவிட்டது. அதனால் அத்தனை பேரைக் கால்வதானால் நீ இந்தச் சமுத்திரத்தைக் கடக்க நான் அனுமதிக்க முடியாது எனத் தடை உத்தரவு போட்டது. அப்போது பேய் தேவதையைக் கெஞ்சிக் கேட்க அவர்களிடையே ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

"நீ பத்தாயிரம் பேரை மட்டும் கால்வதை நான் அனுமதிக்கிறேன். அதற்குமேல் ஒரு உயிரைக்கூட நீ தொடக்கூடாது" என்றது. அந்த நிபந்தனைக்கு உட்பட்ட பேயும் சமுத்திரத்தைக் கடந்து இங்கிலாந்து சென்றது.

பேய் தன் வேலை முடிந்ததும் இந்து சமுத்திரத்தினூடாகத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது தேவதை அதைப்பார்த்து நீ எத்தனை பேரைப் பவி எடுத்தாய் என்று கேட்க ஒரு இலட்சம் பேரை என்று கூறிற்று பேய். உடனே தேவதைக்கு பொல்லாத கோபம் வந்துவிட்டது! நீ எனக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியில் இருந்து தவறிவிட்டாய் என்று கோபித்துக் கூறியது. அதற்குப் பேய் பெரிய சத்தமாகச் சிரித்துவிட்டு 'நான் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றிவிட்டேன். சத்தியமாக நான் கொன்றது ஆகப் பத்தாயிரம் பேரைத்தான். மிகுதிப் பேர் பயத்தினால் இறந்துவிட்டார்கள் என்றதாம்.

இதை நினைத்து அவள் தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக் கொண்டாள். அந்தச் சிரிப்பின் மலர்ச்சி அவள் உள்ளத்தில் நீண்ட நேரம் நிலைக்கவில்லை. இருவரும் படமானி கையை சமீபித்தபோது அங்கே அவளுடைய சகோதரன் வாயிலில் நின்று அவர்களை வரவேற்றான். "இன்றைக்கு நீங்கள் வருவீர்கள் என என் மனம் கூறியது என்று சொல்லி அவர்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். அவள் அவனுடைய அறையில் அமர்ந்திருந்தபோது திரு கோணமலையில் இருந்து அவனுக்கு ஒரு "போன் கோல்" வந்தது. அவன் தன் மூத்த சகோதரனுடன் பேசியபோது மாதுமையும் படம் பார்க்க வந்திருப்பதாகக் கூறி அவளிடம் ரிசீவரைக் கொடுத்தான். மாதுமை தன் பெற்றாரைப் பற்றி விசாரித்துவிட்டுத் திரும்பவும் ரிசீவரை கொடுத்துவிட்டாள். அவளுடைய சகோதரன் இராசையா பேசி முடித்ததும் ரிசீவரை வைத்தவிட்டு அவர்களைத் தியேட்டருக்குள் அழைத்துச் சென்றான். மாதுமை எவ்வளவு தடுத்தும் இராசையா அவர்கள் இருவரையும் "பல்கனியில்" கொண்டுபோய் இருத்தினான். சிறிதுநேரம் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு அவன் டீழே சென்றான். வழக்கம்போல அவளுக்குப் பிடித்தமான இனிப்பு வகைகளை ஒரு பையன் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். இராசையா எப்போதும் அப்படித்தான். இராசையா பேசிக்கொண்டு இருக்கும்வரை மாதுமை அமைதி

யாக இருந்தாள். அவன் சென்றதும் சந்திரசேகரன் அவளுடன் பேசிக்கொண்டேயிருந்தான். ஆனால் அவள் சிந்தனை எல்லாம் குழம்பிப்போய் இருந்ததால் அவள் தன் தலையை மட்டும் அடிக்கொரு தடவை அசைத்துக்கொண்டாள். எப்போது படம் ஆரம்பமாகுமென அவள் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். படத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்கிற ஆவலில் அல்ல, வெளிச்சத்தில் சந்திரசேகரனின் பக்கத்தில் இருப்பது அவளுக்கு மனதிற்குப் பாரமாக இருந்தது. அதனால் இருளை அவள் வரவேற்றாள்.

வழக்கமாக இருவரும் படம் பார்க்கும்போது மாதுமை அவனிடம் ஏதாவது கேட்டுக்கொண்டே இருப்பாள். அன்று மட்டும் மெளனமாக இருந்தால் அவன் ஏதாவது நினைத்துக்கொள்வானோ என்ற பயத்தில் ஒப்புக்கு ஏதோ கதைத்துக்கொண்டாள். வெள்ளித்திரையில் என்ன படம் எப்படி ஓடியது என்ற உணர்வே இல்லாமல் அவள் விழிகளால் மட்டும் படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்! படம் முடிவுறும் சமயம் இராசையா மேலே வந்து அவர்களை இரா உணவு அருந்திவிட்டுப் போகும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அவன் வேண்டுகோளைத் தட்ட முடியாமல் அவர்கள் இருவரும் அவனுடன் உணவருந்தினர். அதன்பின் பல் பிடிப்பதற்காக அவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவசர அவசரமாக பஸ் ஸ்டாப்பை நோக்கி நடந்தனர். அவர்கள் போய் நின்ற சில நிமிடங்களில் பஸ் வந்ததால் இருவரும் ஏறிக்கொண்டனர்.

வீட்டை அடைந்ததும் மாதுமை அவசர அவசரமாக அறைக்குள் சென்றாள். அவளுக்கு இந்த உடைகளையெல்லாம் களைந்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டால் போதும் போலிருந்தது. அவள் தன் உடைகளைக் களைய முற்பட்டபோது சந்திரசேகரன் அவள் பின்னால் வந்து அவளை அப்படியே அணைத்துத் தன் அன்புப் பிடிக்குள் சிறை வைத்துவிட்டான். "மாது இன்று என்றும் இல்லாதபடி உன் முகத்தில் ஏதோ ஒரு வித்தியாசம் தெரிகிறது. அதகூட உனக்கு அழகாகத்தான் இருக்கு. இன்று மாலை வந்து உன்னை இந்த அவங்

காரத்தில் பார்த்ததும் நான் அப்படியே அசந்துவிட்டேன். அப்போதே உன்னை கட்டி அணைக்கவேண்டும் போலிருந்தது. எப்போது படம் முடியும்? எப்போது வீட்டுக்கு வரலாம் என்று காத்திருந்தேன். அதற்கிடையில் நீ அவ சரப்பட்டு உன் அலங்காரத்தைக் கலைக்கப் போகிறாய். எங்கே இப்படித் திரும்பிக்கொள். நான் உனது அழகை இன்று நன்றாக ரசிக்கப் போகிறேன்'' என்று கூறி அவளைத் தன் பக்கமாகத் திருப்பிவிட்டபோது மாதுமைக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை.

அதேநேரம் தான் முகரப்பட்ட ஒரு மலர் என்ற நினைவு வந்ததும், அவள் வேதனைப்பட்டாள். ஒரு மலர் அழகாகவும் வாசனை உடையதாகவும் இருந்தால், அதை முகர எவருக்கும் உரிமை உண்டு. ஆனால் அதை பறித்துக்கொள்ளச் சொந்தக்காரனுக்கு மட்டுமே உரிமையுண்டு என அவள் தன் மனதுக்குத் தானே சமாதானமும் சொல்லிக்கொண்டாள்.

சந்திரசேகரன் அவளையே கண்வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளது அழகை அவன் ஒவ்வொரு கோணத்திலும் வைத்து ரசித்தான். அவளால் அவன் விழிப்பார்வைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. அதனால் குங்குபச் சிவப்பேறிய தன் முகத்தை அவள் தர்ழ்த்திக் கொண்டபோது அவன் அவளைத் தன் மார்புடன் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான். இருவரும் சில நிமிட நேரம் தங்களை மறந்து நின்றனர். அப்போதுதான் "திடீர்" என மாதுமைக்கு தன் முதலிரவு ஞாபகம் வந்தது. அன்று நடைபெற்ற அந்த சம்பவத்திற்குப் பின் அவன் உடையணிந்திருக்கும்போது அவன் அவனை நெருங்கியதில்லை... ஆனால் இன்று...

ஆமாம்! இன்று அவளுக்கு என்ன வந்துவிட்டது? அவள் தன்னை மெதுவாக அவன் அன்புப் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு அவன் மேல்சட்டையைத் தன் கையால் அமுத்திவிட்டாள். அப்போது சந்திரசேகரன் அவள் கரத்தை இறுகப் பற்றிக்கொண்டான்.

“மாது நான் எத்தனையோ முறை, எவ்வளவோ எடுத்தக் கூறியும் முதலிரவு நடந்த சம்பவம் உன் உள் எத்தைவிட்டு அகல்வதாக இல்லை. அது உன் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. அன்று நான் நடந்துகொண்ட விதத்திற்காக இன்று வேதனைப்படுகிறேன். உன்னைச் சோதிப்பதற்காக விளையாட்டுப்போல் செய்த ஒரு செயல் இப்படி வினையாக முடியும் என நான் நினைக்கவேயில்லை. அன்றைய நிகழ்ச்சிக்காக உன்னிடம் நான் மனப்பூர்வமாக மன்னிப்புக் கோருகிறேன் மாது. அன்றைய அந்த நிகழ்ச்சியை இனிமேலாவது நீ மறந்துவிடு என்று அவள் சொன்ன போது அவள் கண்கள் பனித்தன. இவ்வளவு தூரம் தன் மேல் அன்பும் ஆசையும் வைத்திருக்கும் ஒரு உத்தமனிடம் தான் ஒரு உண்மையை மறைக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விட்டதே என்பதால் ஏற்பட்ட புன் கண்ணீர்தான் அது. ஆயினும், சந்திரசேகரன் அவள் கண்ணீரைக் கண்டு காரணம் கேட்டபோது அது ஆனந்தக் கண்ணீர் என்று கூறி அவனைச் சமாதானம் செய்துவிட்டாள்.

அன்றைய நிகழ்ச்சி மாதுமைக்கு நிம்மதியைக் கொடுத்தது. இரவு எப்படித் தூங்குவது என்று எண்ணியவளுக்குச் சந்திரசேகரன் காட்டிய அன்பு தாலாட்டுப்போல் அமைந்தது. அவள் சுமாராகத் தூங்கினாள். அடுத்த நாட்காலை எழுந்ததும் குளித்துவிட்டு இறைவனை வணங்கினாள். பார்த்திபனைத் தன் வாழ்க்கைப் பாதையில் இருந்து விலக்கிவிடும்படி மன்றாட்டமாகக் கேட்டாள். பல நாள் அற்றுப்போயிருந்த தெய்வ பக்தி மீண்டும் அவளிடம் குடி கொண்டது அவளுக்கே வியப்பாக இருந்தது. சனி ஞாயிற்றுக் கிழமையுடன் சேர்த்துப் போயா தினமும் வந்ததால் சந்திரசேகரனுக்கு இரண்டரை நாள் லீவு கிடைத்தது. திருமணமாகிய பின் முதன் முதலாக அவர்களுக்குக் கிடைக்கப்போகும் நீண்ட பகிரங்க விடுமுறையாதலால் மாதுமை மனதில் பல திட்டங்கள் இருந்தன. சந்திரசேகரனுடன் எங்காவது பயணம் பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்தாள். அதைவிட வீட்டில் அவனுடன் தனிமையாகப் பொழுதைக் கழிப்பதுமேல் என்று எண்ணினாள். படம் பார்க்கப்

போகலாம் என்று திட்டமிட்டாள். இப்படியாக அவள் உள்ளம் உவகையால் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தபோது சந்திர சேகரன் அவளை அழைத்த சத்தம் கேட்டுக் கதவைத் திறப்பதற்காக வெளியே ஓடினாள். கதவைத் திறந்தபோது சந்திரசேகரன் உள்ளே நுழைந்தான். அவன் பின்னால் பார்த்திபன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

“மாது என் நண்பன் இந்த விடுமுறைத் தினத்தை எங்களுடன் கழிக்க ஒப்புக்கொண்டுவிட்டான். அவனை அழைத்துவர நான் பட்டபாடு! அவனுக்கு ஏதாவது ‘ஸ்பெஷலாக’ ஆயத்தப்படுத்து. அவன் சுவைத்துச் சாப்பிடுபவன். சுருக்கமாகச் சொன்னால் சாப்பாட்டுப் பிரியன்” என்று கூறி அவன் சிரிக்க பார்த்திபனும் அவனுடன் சேர்ந்து சிரித்தான். மாதுமைக்கு உடலெல்லாம் பற்றியது. அவள் உள்ளம் வேதனையால் சாம்பியது. யாரை அவள் பார்க்கக்கூடாதென்று நினைத்திருந்தாளோ அவன் அவள் வீட்டுக்கு விருந்தினனாக வந்துள்ளான். அவள் தன் கையால் அவனுக்குச் சமைத்துப்போடப் போகிறாள். இதெல்லாம், என்ன சோதனை இறைவா? எதற்காக நான் விரும்பாத ஒன்றை செய்து என்னைத் துன்பப்படுத்துகிறாய்” என்று மனம் புழுங்கினாள்.

அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அவளுக்குக் கையும் காலும் இயங்காமல் ஸ்தம்பித்துவிட்டது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. அவள் தத்தளித்தாள். இவர் நீங்கள் நினைப்பதுபோல் நல்லவர் இல்லை. நான் உங்கள் மனைவி என்று அறிந்த பின்னும் என்னை மறக்க மறுக்கும் ஒருவரை நீங்கள் எப்படி உங்கள் நண்பர் என்று கூறலாம்? இவரது உறவு எங்கள் வாழ்க்கைக்கே உலைவைத்த விடும். ஆகையால் தயவுசெய்து இவரை இப்போதே இவ்விடத்திலிருந்து அனுப்பிவிடுங்கள்” என்று சொல்ல வந்த வார்த்தைகள் தொண்டைக் குழிக்குள்ளேயே தங்கி விட்டன.

“ஸ்பெஷலாக ஏதாவது ஆயத்தப்படுத்து” என்று அவன் கூறிவிட்டான். ஆகையால் ஏதாவது செய்துதான்

ஆகவேண்டும். அன்று சனிக்கிழமையானபடியால் அவள் தன் கணவனுக்கு ஸ்பெஷலாகத்தான் செய்து இருந்தாள். ஆயினும் தன் கணவனுடைய வார்த்தைகளைத் தட்டிக்கழிக்க அவள் பயந்தாள்.

சமையற்பாகம் அவளுக்கு யாரும் கற்றுத் தரவேண்டிய கலையல்ல. அவளுடைய தாயார் அவளுக்குத் தேவையான யாவற்றையும் கற்பித்திருந்தாள். கொழும்புக்கு வந்த பிற்பாடு அவள் தன் கைவரிசையை நாளாந்தம் ஏதாவதொன்றில் காட்டியே வந்திருக்கிறாள். ஆனால் இந்தச் சில நிமிட நேரத்தில் அவள் கற்ற சமையல் பாகம் முழுவதும் மறந்துவிட்டது. என்ன தயாரிப்பது என்று புரியாமல் வெங்காயத்தை எடுப்பதும், மிளகாயை எடுப்பதுமாகத் தன் நேரத்தைக் கடத்தினாள். “அவள் வெங்காயத்தை எடுத்துச் சுத்தம்செய்து கொண்டிருந்தபோது சந்திரசேகரன் அங்கே வந்தான். “என்ன ஸ்பெஷல் சரிகட்டப் போகிறாய்?” என்று அவன் கேட்க “உங்களுக்குப் பிடித்தமான இறைச்சிக் கறி சமைத்திருக்கிறேன். அது போதாதா?” என்று தன் மனதில் உதித்ததைக் கேட்டாள். அது எனது “ஸ்பெஷல்”. அவனுக்கும் ஒன்று தேவையல்லவா? அவனுக்கு முட்டைப் பொரியல் என்றால் ரொம்பப் பிடிக்கும். இரண்டு முட்டை எடுத்து நிறைய வெங்காயம்போட்டு நெய்யில் பொரித்துவை... உன் கைவரிசையை இந்த முட்டைப் பொரியல்தான் அவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்க வேண்டும்...” என்று கூறிவிட்டு சந்திரசேகரன் முன்பக்கம் சென்றான்.

பார்த்திபனுக்கு முட்டைப் பொரியலில் விருப்பம் என்பது மாதுமையும் அறிந்ததுதான். சிவகாமி வீட்டில் அவனுக்காக அவள் அதைப் பலமுறை பாகஞ் செய்துகொடுத்து இருக்கிறாள். ஆனால் இன்றைய நிலை வேறு. அவனாகவே வந்து வாய்விட்டுக் கேட்டாலும்கூட அவள் செய்துகொடுக்கத் தயாராக இல்லை. ஆனால் கேட்டது அவளுடைய கணவன். திருமணமாகிய நாளில் இருந்து அவள் அவன் சொல்லை இதுவரை தட்டியதில்லை. அதனால் பொரிய

லுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினாள்.

தாச்சியில் முட்டை பொரிந்துகொண்டிருந்தபோது சந்திரசேகரன் மீண்டும் அங்குவந்தான் “மாது முட்டைப் பொரியல் நல்ல மணம் வீசுகிறது. மணம் எனக்கு பசியை உண்டாக்குகிறது. இப்போதே சாப்பிட வேண்டும் போல் இருக்கிறது” என்று பார்த்திபன் கூறுகிறான். நேரம் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. அவன் நேரத்துக்குச் சாப்பிட்டுப் பழகியவன். சீக்கிரம் மேஜையை ஆயத்தப் படுத்து. நான் அவனை அழைத்து வருகிறேன்” என்று கூறி அவனை அழைத்துவரச் சென்றான் அவள் கணவன்.

மாதுமைக்கு அழகை அழகையாக வந்தது! அழவேண்டும்போலிருந்தும் அழமுடியாத நிலை. சில வேளைகளில் சிரிக்கவேண்டும்போலிருக்கும். ஆனால் சிரிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிடும். இப்படியாகச் சந்தர்ப்பமும், சூழ்நிலையும் மனிதனின் உணர்ச்சிகளுக்கே சில வேளைகளில் தடைவிதித்துவிடுகிறது. என்ன விசித்திரமான உலகம் என்று நினைத்து நெஞ்சம் புண்ணாகிய நிலையில் மன விருப்புச் சிறிதுமின்றி மேஜையைத் தயார் செய்தாள் மாதுமை.

நாடகமே உலகம் என்றார் ஒரு ஆங்கிலக் கவிஞர். அவர் வாயில் சர்க்கரைதான் போடவேண்டும். அன்று மாதுமையின் வாழ்க்கையிலும், ஒரு நாடகம்தான் ஆரம்பித்திருந்தது. அந்த நாடகத்தில் மாதுமையும் பார்த்திபனும் மட்டுமே கதாபாத்திரங்கள். மாதுமைக்கு இயற்கையாகவே நடிப்பு வராது. அவள் படிக்கும்வரை எந்தப் பாடசாலை நாடகத்திலும் பங்குபற்றியதே கிடையாது. நடிப்புக் கலைக்கும் அவளுக்கும் வெகுதூரம். பாடசாலையில் எத்தனையோ முறை ஆசிரியைகள் அவளை நடிக்கும்படி வற்புறுத்தியிருக்கின்றனர். ஆனால் அவள் தனக்கு நடிக்கவே வராது என்று மறுத்துவிடுவாள். அப்படியானவள் இன்று எவ்வளவு தூரம் வாழ்க்கையில் நடிக்கப் பழகிவிட்டாள். அவளுடைய செயல் அவளுக்கே வெறுப்பாக இருந்தது. மேஜையில் சந்திரசேகரனும் பார்த்திபனும் அமர்ந்திருந்தனர். மாதுமை அவர்கள் இருவருக்கும் உணவு பரிமாறினாள்.

அவள் தலைநிமிர்ந்து பார்த்திபனைப் பார்க்கவே யில்லை. உணவு பரிமாறும்போதுகூட அவள் தலை நிமிரவில்லை. "என்ன மாது... ஏன் இவ்வளவு சங்கோஷப்படுகிறாய்...? பார்த்திபனை வேற்று மனிதனாக நினைத்து விடாதே. அவன் உனக்கு ஒரு சகோதரன் என்று நினைத்துக்கொள்" என்று சந்திரசேகரன் கூறியபோது, மாதுமையின் உள்ளம் அவளைச் சுட்டது. அவள் எந்தவித பதிலும் கூறவில்லை. தன் கடமையில் கண்ணாயிருப்பதுபோல்

நடித்துக்கொண்டாள். பார்த்திபனுக்கு உணவு பரிமாறும் போது அவள் கரம் நடுங்கியது. அவள் விருப்பம் இல்லாத ஒன்றைச் செய்துகொண்டிருந்தாள். அவர்கள் இருவரும் சாப்பிட்டு எழுந்ததும் அவள் சந்திரசேகரன் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்திலிருந்து இரண்டு பிடி சாதம் உண்டாள்! அவளுக்குப் பசிக்கவே இல்லை. வயிறு நிறைந்ததுபோல் இருந்தது.

உட்புறத்தில் இருந்த சிறிய அறையைப் பார்த்திபனுக்காக ஒதுக்கிக்கொடுத்திருந்தான் சந்திரசேகரன். அந்த அறை சமையலறைக்குச் சமீபமாக இருந்தது. அதனால் அநேகமாகச் சமையலறையில் நடப்பவை யாவும், அந்த அறையில் இருப்பவர்களுக்குத் தெரியும். அறையை பார்த்திபனுக்குக் கொடுத்தபோதே அவள் அதை விரும்பவில்லை. ஆனால் தன் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கவில்லை. மாதுமை சமையலறையில் தன் வேலையை முடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தபோது பார்த்திபன் தன் அறைக்கு வெளிப்புறத்தில் சாரமும் பெனியனும் அணிந்து "சிகரெட்" ஒன்று புகைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பார்வை மாதுமையின் மேலேயே பதிந்திருந்தது. சந்திரசேகரன் உள்ளே ஏதோ அலுவலாக இருந்தான். பார்த்திபன் தன்னைக் கவனிப்பதை உணர்ந்துகொண்ட மாதுமை தன் விழிகளைத் தாழ்த்திக்கொண்டு விறுவிறு என்று நடந்து உள்ளே சென்றுவிட்டாள். பார்த்திபனுடைய பார்வை அவளுக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை.

பாம்புக்குப் பால் வார்க்கிறாரே என்று நினைத்துத் துன்பப்பட்டாள். அவள் அறைக்குள் நுழைந்த சமயம் சந்திரசேகரன் கட்டிலில் படுத்திருந்தான். அவள் போய் அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டாள். "என்ன மாதுகளைத்துவிட்டாயா? என் நண்பன் உன் சமையலை எப்படிச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டான் தெரியுமா? அவன் அப்படிச் சொன்னபோது எனக்கு எவ்வளவு பெருமையாக இருந்தது தெரியுமா...? உன்னை மனைவியாக அடைந்ததில் எனக்கு எவ்வளவு இன்பம். ஆமாம், நீ மட்டும் ஏன்

என் நண்பனுடன் பேசமாட்டேன் என்கிறாய்? அவனுடன் நீ பேசாவிட்டால் அவனுக்கு அது பெருத்த அவமானமாயிருக்கும். நான்தான் உன்னைத் தன்னுடன் பேசவிடாமல் தடுத்துவிட்டேன் என்றுகூட நினைத்துவிடுவான்'' என்று சந்திரசேகரன் கூற மாதுமைக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

இவருக்கு இந்த நண்பரைவிட்டால் வேறு பேச்சே இருக்காதாக்கும் என்று மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டு நான் உங்கள் மனைவி அவர் உங்கள் நண்பர்! அவருடன் நான் என்னத்தைப் பேசுவது. மேலும் கதை அதிகம் வைத்துக்கொண்டால், அவருடன் நெருங்கிப் பழகவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படலாம். காலம் என்றும் ஒரேமாதிரி இருக்காது. அது சுழல் காற்றுப்போன்றது. அது தனக்கு இஷ்டமான மாதிரி எல்லாம் எம்மை ஆட்டிவைக்கக் கூடியது. அத்துடன் நான் பெண். பெண்மையுடன் கூடிப் பிறந்ததுதானே வெட்கம். அவருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளை எல்லாம் செய்கிறேன். ஆனால் அவருடன் தேவையற்றுப் பேசும்படி மட்டும் தயவுசெய்து என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள்'' என்றாள். அவளுடைய பேச்சைக் கேட்டுச் சந்திரசேகரன் சிரித்தான்.

''மாது என் நண்பன் விட்ட சவால் சரியாகத்தானிருக்கப்போகிறது. அவன் உன்னை அசல் பட்டிக்காட்டுப் பெண் என்றுதான் கூறப்போகிறான். பட்டிக்காட்டுப் பெண்களகூட, இதுவீடயத்தில் உன்னைவிட முன்னேற்றம் அடைந்து உள்ளார்கள் என்று நினைக்கிறேன். மனைவி, தன் கணவனின் நண்பனைச் சகோதரனாக மதித்துப் பழக வேண்டும். இதற்கு இலக்கியமே சான்று பகர்கிறது. ஒரு முறை துரியோதனின் மனைவி அவனுடைய உயிர் நண்பனாகிய கர்ணனுடன் சொக்கட்டான் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாளாம். அப்போது துரியோதனன் வந்துகொண்டிருந்தான். கணவனுக்கு மரியாதை செய்யும் பொருட்டு அவள் எழுந்தாள். அவள் ஆட்டத்தில் தோற்றுவிட்டதால்தான் எழுகிறாளென நினைத்த கர்ணன் அவள் சேலைத் தலைப்பைப் பிடித்து இழுக்க அதில் கோர்க்கப்பட்டிருந்த மணி

கள் அறுந்து சீழே சிதறினவாம். அப்போது துரியோதனன் அங்குவந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த கர்ணன் பயந்து நடுங்கி நிற்க துரியோதனன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா? “என்ன கர்ணா, மணிகளை நான் பொறுக்க நீ கோர்க்கிறாயா...? அல்லது... நீ பொறுக்க நான் கோர்க்கட்டுமா?” என்று. அவ்வளவு அந்நியோன்னியம் அவர்களிடையே நிலவியது. துரியோதனன் மனைவி சொக்கட்டான் விளையாடினாள் என்றால் நீ பேசுவதற்கே வெட்கப்படுகிறாய்...!” என்று சந்திரசேகரன் ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே செய்துமுடித்தான்.

மாதுமைக்கும் அந்த வரலாறு தெரியும் என்றாலும் அவன்மூலம் அறிந்துகொள்வதுபோல் பாவனை செய்தாள். அவனுக்குத் தானும் ஏதாவது சுடச்சுட கொடுக்கவேண்டும் போல் இருந்தது.

“சீதையை இராவணன் கவர்ந்து சென்று தன்னுடன் புல காலம் வைத்திருந்தது தெரிந்தும் இராமன் அவளைத் தன் மனைவியாக ஏற்றுக்கொண்டான். நீங்கள் இராமன் நிலையில் இருந்தால் அப்படியான ஒரு செயலைச் செய்திருப்பீர்களா?” மாதுமை எதைக் கேட்க வேண்டுமென நினைத்தாளோ அதைக் கேட்டுவிட்டாள். கேட்டே விட்டாள்.

சந்திரசேகரனா விட்டுக்கொடுப்பவன்...? “உனக்கு இராமாயணமே சரியாகத் தெரியாதுபோல் இருக்கு. இராமன் சீதையை சும்மா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அக்கினிப் பரீட்சை வைத்துப் பார்த்துத்தான் ஏற்றுக்கொண்டான். ஆனால் நானாக இருந்தால் சும்மாவே ஏற்றுக்கொண்டிருப்பேன்” என்று சவால்விட்டான்.

அவனது பதில் மாதுமைக்கு ஒரு துளி நிம்மதியைக் கொடுத்தது. பார்த்திபனுக்கும் தனக்கும் இடையே இருந்த தொடர்புபற்றிச் சந்திரசேகரன் தற்செயலாக அறிந்தால் அவன் தன்னை மன்னிப்பான் என்றொரு நம்பிக்கை அவளுக்கு ஏற்பட்டது. ஆயினும் மனதில் ஏற்பட்ட பயம் மட்டும்

அவளைவிட்டு நீங்கியபாடாக இல்லை. அவள் தண்டனையி லிருந்து தப்பியிருக்கும் ஒரு கைதியின் மனநிலையிலிருந் தாள். சிலந்தி வலையில் அகப்பட்ட விட்டில் பூச்சிபோல் அவள் தன்னை இந்த இக்கட்டான நிலையில் இருந்து விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் தத்தளித்தாள்.

அன்று சாயந்திரம் சந்திரசேகரன் ஏதோ அலுவலாக வெளியே போக வேண்டியிருந்தது. அவன் மாதுமையிடம் கூறிப் புறப்பட்டபோது "அவருக்கு இங்கு தனிமையாக இருக்கும் அவரையும் அழைத்துச்செல்லுங்கள்" என்று கூறினாள் அவள்.

"நான் அலுவலாக வெளியே போகிறேன். அவனுக்கு "போர்" அடித்தால் இங்கு நீ இருக்கிறாய்தானே. அவ னுடன் பழகுவதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் பேசிக்கொண்டிரு. நான் சீக்கிரம் திரும்பிவிடுவேன்" என்று அவளைத் தட்டிக் கழித்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். மாதுமை எதுவும் பேச முடியாத நிலையில் அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு உள்ளேயே இருந்தாள். அவளுக்கு ஆத்திரமும் பயமும் ஒருமித்து உண்டாயின. நெருப்பின்மீது நிற்பதுபோன்ற வேதனை உண்டானது. பார்த்திபனைப்பற்றி அவள் கொண்டிருந்த சிறு மதிப்பும் போய்விட்டது. அவன் ஒரு துரோகி என்று எண்ணியது மனம். அவன் நல்லவனாக, யோக்கியனாக இருந்திருந்தால் அன்றைய சந்திப்புக்குப் பின் அவன் இந்த வீட்டுப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்திருக்கவேமாட்டான். அவ னிடம் சுயநலம் குடிகொண்டுவிட்டது. அவளைப்பற்றிய கவலை அவனுக்குச் சிறிதும் இல்லை. தன்னுடைய மன வேட்கையைத் தணித்துக்கொள்வதற்காக ஒரு குடும்பத் தையே குலைக்கத் துணிந்துவிட்டான் என்று அவளுடைய மனம் குமுறியது. அவள் எக்கச்சக்கமாக அவன் விரித்திருக் கும் சூழ்ச்சிவலையில் சிக்கிவிட்டாள். இனி அவளைக் காப் பாற்றவேண்டியது இறைவனுடைய செயல்தான் என்று எண்ணி எண்ணி ஏங்கினாள்.

இப்படியாக அவள் வாழ்க்கையுடன் போராடிக்கொண் டிருந்தபோது, அவள் கதவோரமாக, யாரோ நடந்து செல்

லும் காலடியோசை கேட்டது. அது பார்த்திபனாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என அவள் மனம் ஊகித்துக்கொண்டது. அவள் மூச்சுவிடும் சத்தம்கூட வெளியில் கேட்காதவாறு மௌனமாக இருந்தாள். அப்போது "மாது" என அவன் அறையின் வெளிப்பக்க வாயிலில் நின்றழைக்கும் சத்தம் கேட்டது. நிச்சயமாக அது பார்த்திபனுடைய குரல்தான். அவள் இதயத்தில் யாரோ நெருப்பை அள்ளிக்கொட்டியது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அவள் உள்ளத்தில் ஒரே போராட்டம். அவனுக்குப் பதில் கொடுப்பதா இல்லையா என்று சிந்தித்துக்கொண்டு நின்றபோது மீண்டும் அவன் குரல் பலமாகக் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து கதவிலும் இரண்டு, மூன்று தட்டு விழுந்தது. அதற்குமேலும் அறைக்குள் பூட்டிக்கொண்டிருப்பது உசிதமல்ல எனத் தோற்றியதால் நடப்பது நடக்கட்டுமென்ற அசட்டுத் துணிவுடன் அவள் கதவைத் திறந்தாள்.

வெளியே பார்த்திபன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் கண்களில் கா ம த் தி கொழுந்துவிட்டெரிந்துகொண்டிருந்தது! முகத்தில் ஒருவெறி தென்பட்டது. உதடுகளில் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பு. அவனைப் பார்ப்பதற்கே அருவருப்பாக இருந்தது.

மாதுமைக்கு கோபத்தினால் கண்களில் அனல் கக்கியது. அவள் மதுரையை எரித்த கண்ணகியின் கோற்றத்தில் இருந்தாள். அவளுக்கு உள்ளம் குமுறியது. கைகால் பதறின. இவன் இவ்வளவு இழிவாக மிருகத்திலும் கேவலமாக நடந்துகொள்வான் என்று அவள் நினைக்கவில்லை. நினைக்கவேயில்லை. "என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?" என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள்.

அவன் மௌனமாக நின்று அவளையே பார்த்து நின்றான்.

"உங்கள் நண்பர் வீட்டைவிட்டு எப்போது போவார் என்று காத்து இருந்தீர்களாக்கும்.. சீ... உங்கள் செயல் உங்களுக்கே வெட்கமாயில்லை. ஒரு உத்தம நண்பருக்கு

நீங்கள் செய்யும் கைமாறு இதுதானா? நீங்கள் நடந்து கொள்ளும் முறை உங்களுக்கே நன்றாயிருக்கா? உங்களுக்கு ஒரு சகோதரியிருக்கிறாள் என்று பெருமையடித்துக் கொள் வீர்களே... அந்தப் பாசம்கூடவா உங்களுக்கு அற்றுவிட்டது. என் வாழ்க்கையை நாசமாக்கவேண்டும் என்று திட்டம்போட்டுவிட்டீர்கள். ஆனால் நீங்கள் நினைப்பதுபோல் எதுவும் நடக்காது. அதை மட்டும் மனதில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். கவரிமான் ஒரு மயிர் இழந்தாலும் உயிர் வாழ மாட்டாது. அப்படித்தான் இந்த மாதுமையும். கண்ணியமானவள், நாணயமானவள், கற்புடையவள் என்பதையும் நீங்கள் கடைசிவரை மறந்துவிடாதீர்கள்" என்று வார்த்தைகளை மளமள என்று தன் ஆத்திரம் தீரும்வரை கொட்டித் தீர்த்தாள்.

பார்த்திபனை அவள் திட்டும் ஏச்சும் ஒன்றும் செய்து விடவில்லை. அவன் முகத்தில் எந்தவித மாற்றமும் நிகழவில்லை.

அவன் அவளை காமக் கண்களால் பார்த்தபடியே நின்றான். "மாது என்னை மன்னித்துக்கொள். நான் என்ன செய்யட்டும்.. மித்திரத் துரோகம் பொல்லாதது என்பது எனக்குத் தெரியும்.. ஆனால் உன்மேல் நான் கொண்ட அன்பு நண்பனையும் பகைவனாக நினைக்கவைக்கிறது. நீ உன் கணவனோடு பேசும்போதும், அவன் பக்கத்தில் உரிமையுடன் நடமாடும்போதும் என் மனம் பொறாமையால் தீய்ந்துவிடுகிறது. நீ கண்ணியமானவள். கற்புடையவள் என்பதை நீ கூறித்தானா நான் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். நீ என்னிடம் நெறி தவறாமல் நடந்துகொண்டதால்தான் இன்று உன்னை மாற்றானின் மனைவியாகக் கண்டும் என் ஆசை தீரவில்லை. அவன் உன்னை "மாது" என்று உரிமையோடு அழைத்தபோதெல்லாம் என் உள்ளம் அழுத்தது. அப்போதுதான் நீ என்னிடமிருந்து வெகு தூரம் பிரிந்து சென்றுவிட்டாய் என்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. அந்த எண்ணம் எழுந்தபோது உன் கணவனை என் நண்பனாக என்னால் கருதமுடியவில்லை. என் உள்ளம் படும் வேதனை உனக்குப் புரியாது. என்னால் உன்னை மறக்க முடியவில்லை. மறக்கவே முடியவில்லை..." என்று பார்த்திபன் கூறியபோது மாதுமைக்கு அவனைக் கொன்று விட வேண்டும்போலிருந்தது.

மா துமை உலக நியதியை ஒருமுறை சிந்தித்துப் பார்த்தாள்! ஒரு காலத்தில் விருப்புற்றவை சில ஆண்டு இடைவெளியில் வெறுப்புற்றவையாகவும், வேண்டியவர்கள் வேண்டாதவர்களாகவும், செல்வர்கள் வறியவர்களாகவும் மாறி விடுவதை அவள் பார்த்திருக்கிறாள், கேட்டிருக்கிறாள். ஆனால், தன்னுடைய வாழ்க்கையில் இப்படியொரு மாற்றம் ஏற்படுமென அவள் நினைக்கவில்லை. நினைக்கவேயில்லை.

ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இதே பார்த்திபனுடன் பேசுவதற்குத் தனிமையை நாடி நின்றவள், இன்று அத்தனிமை தன்னை தேடிவந்தபோது அதைத்தான் வேண்டாது நிற்பதை உணர்ந்தாள். தன் நிலையை நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு அழவேண்டும்போலிருந்தது. ஆனால் அது அழுவதற்கேற்ற சந்தர்ப்பம் அல்ல என்பதும் அவளுக்குத் தெரிந்தது. பாம்பு துரத்திவரும்போது என்ன செய்வதென்று யோசித்துக்கொண்டு நின்றால் அது கொத்திவிட்டுப் போய்விடும். பாம்பைக் கண்டதும் அதன் தலையில் ஒரேயடியாய் ஓங்கி அடித்துவிடவேண்டும். அந்த அடியுடன் அது செத்தும் விடவேண்டும். அல்லது அந்தப் பக்கம் பாராமல் ஓடிவிடவேண்டும். இப்போது பார்த்திபனும் அவளுக்கு ஒரு நச்சுப் பாம்பாகத்தான் காட்சி அளித்தான்.

“நான் உங்களிடம் விளக்கம் கேட்கவில்லை. இப்போது உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? எதற்காக என்னை அழைத்தீர்கள்...?” என்று திரும்பவும் அவனைக் கேட்டாள்.

“மாது உன்னை நான் எதற்காக அழைப்பேன்? இதைக் கூட நான் சொல்லித்தானா நீ புரிந்துகொள்ள வேண்டும் உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும் போலிருக்கு. உன்னுடன் பேசவேண்டும். உன் அருகிலிருக்க வேண்டும். உன்னை உரிமையுடைய மாது என்று அழைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் என் உள்ளம் விரும்புகிறது. ஆனால் நீ மணமானவள், உயிர் நண்பனின் மனைவி, அதனால் மறந்துவிடு என்கிறது அறிவு. ஆனால் என் மனக் கதவு அறிவின் குரலைக் கேட்டவுடன் அடித்து முடிக்கொள்கிறதே. ஒவ்வொரு பெண்ணும் பிரசவ வேதனை அடையும்போது மீண்டும் தான் அந்த வேதனைக்கு உள்ளாகக்கூடாதென்றுதான் நினைக்கிறாள். ஆனால் அடுத்த வருடமே மற்றக் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்ததுவிடுகிறாள். ஒருவர் இறந்தால் நமக்கும் அந்த மரணம் வரும். அதனால் நம்மைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லால் சிந்திப்போம். ஆனால் அது சூடலைவரைதான். அதனால் தான் அதைச் சூடலை ஞானம் என்கிறோம். அதேபோல் எனக்கும் நான் செய்வது தவறு என்று தெரிகிறது மாது! ஆனால் என்னைத் திருத்திக்கொள்ள என்னால் முடியவில்லையே. திருத்திக்கொள்ளவும் நான் விரும்பவில்லை. சொறி சிரங்குடைய ஒருவன் இரத்தமும் சீமும் வடியும் வரை சொறிகிறான். சொறிந்து முடிந்தபின் எரிவு ஏற்படும் என்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆயினும் சொறியும் போது அவன் அனுபவிக்கும் இன்பம் எரிவைவிட அவனுக்கு மேலாக இருக்கிறது.

மாது, நீ ஒரு சாதாரண பெண்ணாக இருந்தால் எனக்கு உன்மீது அக்கறை ஏற்பட்டிராது. பெண்களைப் பொறுத்தவரை நான் பலவீனன். அதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். உன் கணவன்கூட அடிக்கடி அதைக் கூறுவான். அந்த வகையில் நான் காதலித்த ஆயிரம் பெண்களில் உன்னை யும் ஒருவளாக நினைத்துக்கொள்ள என்னால் முடியவில்லை அது ஏன்? நீ என்னுடன் பழகிய காலத்தில் கண்ணியமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறாய் கற்பின் அர்த்தத்தையே எனக்கு விளங்கவைத்திருக்கிறாய். பலமுறை

காமவெறியனாக மாற இருந்த என்னை நல்லவனாக்கி யிருக்கிறாய். பெண்மையின் பெருமையை நீ காப்பாற்றி விட்டாய். என் வீட்டுத் தோட்டத்துக்குள் மலர்ந்த ரோஜா வாக நீ இருந்தபோதுகூட உன் கூரிய முட்கள் உன்னை ஸ்பரிசிக்க முடியாமல் என்னைத் தடுத்த விட்டன. அதனால் ஏற்பட்டு உள்ள தாகநதான் இது. உனக்காக நான் என்ன இன்னலையும் சகித்துக்கொள்வேன் !" என்று பார்த்தி பன் கூறி முடித்தபோது மாதுமைக்குக் கோபமும் அழுகை யும் ஒருமித்து வந்தன.

அவனுடைய பேச்சு அவளுக்குக் கட்டோடு பிடிக்க வில்லை. "உங்களை மன்னிக்க நான் தயாராக இல்லை. தெரிந்துகொண்டு தவறு செய்பவனுக்கு மன்னிப்பே கிடையாது. வானத்தில் இருக்கும் சந்திரனையும் நாகத்தின் வாயுடைய இருக்கும் இரத்தினக் கல்லையும் எடுக்க நினைப்பது மகா தவறு. எதிர்பாராத விதமாக என் கணவர் உங்கள் நண்பராகிவிட்டதால் உங்களை நான் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. உங்களை நான் கண்ணியமானவர், நாணயஸ்தர் என்று தான் நினைத்திருந்தேன். அவைதானில்லாவிட்டாலும் கூட இவ்வளவு கேவலமாக நடந்துகொள்வீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. என் கணவரில்லாத வேளையில் நான் உங்களோடு பேசிக்கொள்ள விரும்பவில்லை தயவுசெய்து இவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்விடுங்கள்" என்று கூறிக் கதவைப் படரென அறைந்து சாத்தினாள். அந்த அறை பார்த்திபனுக்குத் தன் கன்னத்தில் விழுந்ததுபோல் இருந்தது.

அவளுடைய செய்கை பார்த்திபனுக்கு ஆத்திரமாக இருந்தாலும் அவன் அதை வெளிப்படுத்தவும் இல்லை. தன் கோபத்தையும், ஆத்திரத்தையும் வெளிக்காட்டும் சந்தர்ப்பம் அது அல்ல என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. இந்தச் சத்தர்ப்பத்திற்குப் பின்னரும் அவன் முதலில் திட்டமிட்டதுபோல் அங்கு தங்க நேர்ந்தால், மாதுமையின் வெறுப்புக்கு ஆளாக நேரும் என்று அவன் எண்ணினான். எந்த

விதத்திலும் மாதுமையின் எதிர்ப்பைத் தேடிக்கொள்ள அவன் விரும்பவில்லை. அவனைச் சிலகாலம் ஆறவிட அவன் தீர்மானித்தான். கண்ணாடிப் பாத்திரம் சூடாக இருக்கும் போது குளிர்ந்த நீரை ஊற்றினால் அது வெடித்துவிடும். அவளும் இப்போது சூடாக இருக்கிறாள். இனித் தான் எப்படி நடந்துகொண்டாலும் அவள் முகம்கொடுத்துப் பேசப்போவதில்லை என்பதை அவன் உணர்ந்தான். சில நாட்கள் அவள் முகத்தில் படாமல் இருப்பதே இதற்கு நல்ல மருந்து என அவன் நினைத்து அதைச் சந்திரசேகர விடமும் கூறத் தயாராகிவிட்டான்.

அறைக் கதவைப் படாரென ஓங்கிச் சாத்திவிட்டு உள்ளே புகுந்துகொண்ட மாதுமையின் நெஞ்சு வலித்தது. உலகத்தில் பல பெண்கள் ஒருவனைக் காதலித்துவிட்டு வேறொருவனுடன் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். அது ஒன்றும் புதிதல்லவ. அப்படியிருக்கும்போது என் மனச்சாட்சி மட்டும் ஏன் என்னை இப்படி வதைக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு மனச்சாட்சி இல்லையா...? அல்லது அவள் செய்தது மட்டும்தான் குற்றமாகுமா...? அன்பினால் அகிலத்தையே ஆண்டுவிடலாம் என்கிறார்கள். ஆனால் அதே அன்புதான் இங்கே என்னை அழிக்கப்போகிறது. புத்தர் பிரான் ஜீவகாருண்யத்தை உபதேசித்தார். இடது கன்னத்தில் அடித்தால் உனது வலது கன்னத்தையும், திருப்பிக் கொடு என்று பொறுமையைப் போதித்தார் யேசுபிரான். இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த காந்திமகான் அகிம்சா தருமத்தையே அறிமுகப்படுத்திச் சென்றார். நாம் இவர்களுக்கெல்லாம் தலைவணங்குகிறோம். அவர்களைப் போற்றித் துதிக்கிறோம். ஆயினும் அவர்கள் போதனைகள் இன்னும் சாதனையாகவில்லை. அவர்களைப்பற்றிப் பேசுகிறோம், நினைவு கூருகிறோம், விழாவெடுக்கிறோம். அத்தோடு சரி. உலகத்தில் ஒரேயொரு புத்தரும், யேசுவும், காந்தியும்தான் இருக்கமுடியும் என்பதை நாமே எமது செய்கையால் நிலைநாட்டிவிடுகிறோம். ஏன் நாமும் அவர்களைப்போல் இல்லாவிட்டாலும் அவர்கள் போதனைகளில் சிலவற்றையாயினும் கைக்கொள்ளமுடியவில்லை. நாம்

முயற்சி செய்வதில்லை. மனதில் எமக்கு அதைப்பற்றிய கவலையில்லை. எப்படியாவது வாழ்ந்தால்போதும் என்பதோடு திருப்தி அடைந்துவிடுகிறோம்.

மாதுமை தனக்குள் தானே சிந்தித்துக்கொள்கிறாள். பார்த்திபன் மெதுவாகத் தன் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டான். சந்திரசேகரனுக்கு ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லி எப்படியாவது போய்விடவேண்டும் என அவன் தீர்மானித்த விட்டான். ஆனால் சந்திரசேகரன் அவன் செல்வதை அனுமதிக்கமாட்டான் என்பதும் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் என்ன சாட்டுச் சொல்வது என்று சிந்திக்கத்தொடங்கினான்.

சந்திரசேகரின் குரல் வெளியே கேட்டது. மாதுமையின் குரல்கூட இடையிடையே கேட்டது. ஆனால் அவளுடைய பேச்சுத் தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. மாதுமை ஒருவேளை உண்மையைக்கூறிவிடுவாளோ என்ற பயம் அவனுக்கு இருக்கவே செய்தது. ஆயினும் மாதுமை நிகழ்ந்ததைக் கூறமாட்டாள் என்கிற நம்பிக்கையும் இருந்தது. அவள் அப்படிக்கூறினால் அவளுக்கும் தனக்குமுள்ள உறவைச் சந்திரசேகரனுக்குக் கூறியே ஆகவேண்டும்; கடைசிவரை சந்திரசேகரன் அதை அறிவதை மாதுமை விரும்ப மாட்டாள் என்றும் அவனுக்குத் தெரியும். அதனால் அவன் சிறிது நேரம் அறைக்குள் தாமதித்துவிட்டு அப்போதுதான் நித்திர விட்டெழுவதுபோல் எழுந்து கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்றான். சமையலறையில் இருந்த படியே அவனைக் கண்ட சந்திரசேகரன் அவனை அங்கே வரும்படி அழைத்தான். பார்த்திபன் அவன் குரலைக் கேட்டதும் மெதுவாக நடந்துசென்று ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டான்.

“நல்லாத் தூங்கினாயாக்கும் .. இன்னும் இந்தத் தூக்கம் உன்னைவிட்டுப் போகவில்லை .. நீ தூங்கி எழுவதற்குள் நான் வெளியேபோய் எவ்வளவு வேலை பார்த்து விட்டேன் தெரியுமா...? இதில் இருந்தே நீ ஒரு கட்டை பிரமச்சாரி என்பது தெரிகிறது. சுதந்திரப் பிறவி. நான்

குடும்பஸ்தன். மனைவி, மனை. இனி நாளைக்கு மக்கள் என்று இப்படியே பந்தமும் பாசமும் வளர்ந்துகொண்டே போகும். இப்போது நான் எதைச் செய்தாலும் என் மனைவிக்காகவே செய்கிறேன். அவள் உத்தரவின்றி நான் எதுவும் செய்வது இல்லை. கணவன் - மனைவி - குடும்பம் என்றாகிவிட்டால் இப்படியான ஒரு இறுக்கமான பிணைப்பு ஏற்பட்டுவிடும். நாளைக்கு உனக்கும் இப்படித்தான். குடும்பம் ஒன்று ஏற்பட்டால் எல்லாம் தானாகவே வந்துவிடும்! நீ இப்படிச் சதந்திரப் பறவையாக இருப்பதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு பொறாமையாகக்கூட இருக்கிறது. ஆமாம். நீ தேநீர் குடிக்கவில்லையா? மாது பார்த்திபனைக் கவனி ..'' என்று தன் அன்பையெல்லாம் வெளிக் காட்டினான்.

அவனுக்கு நல்லதொரு பதில் கொடுக்கவேண்டுமென்று பார்த்திபனுக்கு ஆசையாக இருந்தது. ஆனால் கூறமுடியாத நிலை. அதனால் தனக்குள்ளாகவே கூறிக்கொண்டான். "நண்பா உன் பேச்சு, எனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறது. என்மீது உனக்குப் பொறாமையேற்படுகிறதா? அதையிட்டு நான் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். உனக்குக் குடும்ப வாழ்க்கை சுமையாகப்பட்டால் மாதுமையை எனக்களித்துவிடு. அவளை நான் என் உயிரிலும் மேலாகப் பேணிக் காப்பேன். நான் தற்செயலாகத் தவறவிட்டதை நீ சந்தர்ப்பமறிந்து உன்னுடையதாக்கிக்கொண்டு விட்டாய். எனது துரதிர்ஷ்டம். நீ என் நண்பனாக இருப்பது, ஒருவருடைய உள்ளத்தை ஒருவர் புரிந்துகொள்ளமுடியாத நிலை. நட்பு என்ற போர்வையின் கீழ் உனக்குத் துரோகம் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. அதே சமயம் மாதுமையுடன், நீ இன்பமாகக் குடும்பம் நடத்துவதைப் பார்த்துக்கொண்டு என்னால் சும்மா இருக்கவும் முடியவில்லை. உன் மனைவி மாதுவை என்னால் மறக்க முடியவில்லை! இனி வேறொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்ளவும் என் மனம் உடன்படாது. என்ன நடக்கப்போகிறதோ, எனக்கே தெரியாது."

“என்ன பார்த்திபா தேநீர் வைத்தபடியே இருக்கிறது. நீ எதையோ சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறாய். ஒகோ! நித்திரையில் மறக்கமுடியாத ஏதாவது கனவு கண்டாயா? யாராவது ஒரு மங்கை வந்து உன் தூக்கத்தைக் கலைத்திருப்பாள். டேய்! நீ சீக்கிரம் விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டும். நீ சரி என்று ஒரு வார்த்தை கூறு. மிகுதியை நான் பார்த்துக்கொள்வேன். எங்களுக்கெல்லாம் எப்போது திருமண விருந்துவைக்கப் போகிறாய்?... என்று கேட்ட பிற்பாடுதான் பார்த்திபன் தன் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டான். அப்போது சந்திரசேகரனிடம் இருந்து சுலபமாக விடைபெற்றுச் செல்வதற்கு ஒரு யுக்தி தோன்றியது.

“நீ உளநூல் படித்திருக்கிறாயா சேகர்...? என் மனதை அப்படியே படித்துக் கூறிவிட்டாய். உன் வீட்டுச் சாப்பாடு என் வயிற்றை நிரப்பிவிட்டது. “தொண்டனுக்கும் உண்டகளை” என்று சொல்வார்கள். வயிறு புடைக்கச் சாப்பிட்ட என்னைப்பற்றிக் கூறவா வேண்டும். வயிறு தூக்கமுடியாமல் படுக்கையில் சாய்ந்தேன். எப்படிக்கண்ணயர்ந்தேன் என்று எனக்கே தெரியாது. நீ போனது வந்தது ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. உன் மனைவி என்னை “தூங்குமுஞ்சி” என்று நினைத்திருப்பாள். நான் தூங்கும் போது ஒரு கெட்ட கனவு கண்டேன். அதைப்பற்றித் தான் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் நீயே என் மனதில் உள்ளதைக் கூறிவிட்டாய். ஆனால் நீ நினைத்த படி பருவ மங்கை எவளும் என் கனவில் வரவில்லை. நீ எப்போதும் என்னைப் பெண்பித்தன் என்றுதான் நினைத்துப் பேசுவாய். குழந்தை எப்போதும் தவழ்ந்துசொண்டா இருக்கும். அது கொஞ்சக்காலம், அப்புறம் நடக்கப் பழகும். அதுமாதிரித்தான் மனிதனும் எப்போதும் ஒரே தவறைச் செய்துகொண்டிருக்கமாட்டான். நான் என் அப்பாவைக் கனவில் கண்டேன். அவர் உயிருடன் என் முன்பிற்பதுபோல் இருந்தது. “பார்த்திபா, உனக்கு ஒரு தாயும் தங்கையும் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணமே உனக்கில்லை. நீ இப்படிச் சதா நண்பன் வீடென்றும், ஒட்டல் என்றும் சுற்றிக்கொண்டு திரி” என்று கண்டபடி திட்டிச் சென்றது

போல் கனவு கண்டேன். நித்திரை கொண்டு எழுந்த நேரம் தொடக்கம் என் மனநிலை சரியாகவே இல்லை. மனம் குழம்பிக்கொண்டேயிருக்கிறது. அப்பா கூறியதும் ஓரளவுக்குச் சரிதான் சேகர். அதனால், நான் இப்போதே வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். அம்மாவையும் தங்கையையும் பார்த்தால்தான் என் மனம் சாந்தியடையும். எங்கே நீ என்னைப் போகவிடப்போகிறாயோ என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். நீயே என் உள்ளத்துணர்ச்சியைப் புரிந்துகொண்டுவிட்டாய். நான் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு இன்னும் ஒரு விடுதலைக்கு வருகிறேன். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் புறப்படலாம் என்றிருக்கிறேன். நீ என்ன சொல் கிறாய்...?' என்று கூறி அவன் முகத்தைப் பார்த்தான் பார்த்திபன்.

சேர யிலுக்குக் கும்பிடப்போகும் வழியில் தெய்வமே குறுக்கிட்டால் ஒருவன் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைவானோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைந்தாள் மாதுமை. பார்த்திபனை வீட்டைவிட்டு அனுப்புவதற்குத் தருணம் பார்த்திருந்த அவளுக்கு பார்த்திபன் கூறிய வார்த்தைகள் மனதில் பாலை வார்த்தன. அவன் எவ்வளவு சீக்கிரமாக அவ்விடத்தை விட்டுப் போவானெனக் காத்திருந்தாள். ஆனால் சந்திர சேகரன் அவ்வளவு சுலபமாக அவனை விடுவதாக இல்லை. மத்தியானத்தில் காண்கிற கனவுகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. பொதுவாக நான் மூடக் கொள்கைகளில் நம்பிக்கை வைப்பதில்லை. நீயும் நம்பிக்கை வைப்பதில்லையே. இப்போதென்ன புது வழக்கம். நீ நல்லவனாக மாறிவிட்டாய் என்பதற்கு இது ஒரு சான்றாகும். பரவாயில்லை. கனவு கனவாகவே இருக்கட்டும். நீ முதலில் திட்டமிட்டபடியே இன்று இரவை கழித்துவிட்டு வேண்டுமானால் நாளைக் காலையில் புறப்பட்டுப் போ' என்றான். மாதுமைக்குத் தன் கணவன்மேல் கெட்ட கோபம் வந்தது. அந்தச் சாட்டை வைத்துக்கொண்டு எங்கே அவன் தங்கி விடப் போகிறானோ என்கிற பயம் அவளுக்கு.

ஆனால் அவள் பயப்பட்டபடி எதுவும் நடந்துவிடவில்லை. "இல்லை சேகர் நான் கட்டாயம் போய்த்தான் ஆகவேண்டும். என்னவோ என் மனநிலை சரியாக இல்லை. அந்தக் கனவு என் மனதைக் குழப்பிவிட்டது. என் தாயை

யும் சகோதரியையும் ஒருமுறை சென்று பார்த்தால்தான் என் மனம் சாந்தியடையும். அதனால் தயவுசெய்து என்னைத் தடுக்காதே சேகர்'' என்று பார்த்திபன் விடாப் பிடியாகக் கூறினான்.

''சரி சரி நீ போய்த்தான் ஆகவேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தால் நான் உன்னைக் கட்டிவைக்க முடியுமா? ஒருவேளை நாங்கள் உன்னைச் சரியாக உபசரிக்கவில்லையோ என்று சிந்திக்கவைக்கிறது'' என்றான் சந்திரசேகரன்.

''ச... ச... சா... மடையா... நான் உன் நண்பன். உரிமையோடு உண்ணவேண்டிய எனக்கு என்ன உபசரிப்பு வேண்டி இருக்கிறது? உன் மனைவியின் சுவையான உணவை என்னால் மறக்கவே முடியாது. நீ அழைக்காவிட்டாலும் கூட உன் மனைவியின் கைப்பட்ட உணவை உட்கொள்ளக் கண்டிப்பாக வந்தே தீருவேன். அடுத்த முறை இன்னும் சிறந்த விருந்தை எதிர்பார்க்கிறேன்...'' என்று கூறிச் சிரித்தான் பார்த்திபன்.

அவன் போவதாகக் கூறியதும் மாதுமைக்கு மனதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அவளுடைய மனம் இருந்த நிலையில் அவன் இப்போதைக்கு அவ்விடத்தைவிட்டுப் போனாலே போதும் என்றிருந்தது. அவனைப் பார்க்கவே அவள் விரும்பவில்லை. அவன் குரலைக் கேட்கும் ஒவ்வொரு விநாடியும், அவள் இரத்தம் கொதித்தது. அவன் பஞ்சமா பாதகங்களுக்கும் அஞ்சாத பேர்வழி என்பது சொல்லாமலே புரிந்தது. அவனுடைய உறவு நேரகாலத் தோடேயே துண்டிக்கப்பட்டதற்காக அவன் இப்போது தெய்வத்திற்கு நன்றி செலுத்தினான்.

பார்த்திபன் செல்வதற்கு ஆயத்தமானான். அவனை வாயில்வரை கொண்டுசென்று வழி அனுப்பிவைத்தான் சந்திரசேகரன். அவன் பார்த்திபனுடன் இவ்வளவு அந்நியோன்னியமாகவும் உரிமையுடனும் பழகுவது மாதுமைக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. ஆனால், அவனை அவள் எப்படிக் கண்டிப்பது? இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாக நின்று அவள் தத்தளித்தாள்.

பார்த்திபன் சென்று கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரமாயிற்று. அந்தப் பயங்கரமான சூழ்நிலையில் இருந்து ஓரளவுக்குத் தன்னை மீட்டுக்கொண்டான் மாதுமை. அந்தக் கசப்பான சம்பவங்கள் ஒருபடியாக அவள் மனதைவிட்டு அகன்று கொண்டிருந்தன. மாதுமைக்குத் திரும்பவும் வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டு சந்திரசேகரனுடன் கலகலப்பாகக் காலம் கழித்துக்கொண்டு இருந்தாள். ஒருநாள் பம்பலப் பிட்டிக்கு ஏதோ அலுவலாக இருவரும் சென்றபோது அவள் கணவன் அவளுடைய வற்புறுத்தலின்பேரில் அவளை பம்பலப்பிட்டிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குக் கூட்டிச் சென்றான். அவள் எவ்வளவோ கெஞ்சிக் கேட்டும் அவன் உள்ளே வர மறுத்துவிட்டான். அவள் மட்டும் உள்ளே சென்றாள். அப்போதுதான் மாலைப்பூஜை முடிந்து ஜனக்கூட்டம் வெளியே வந்துகொண்டிருந்தது.

இனப் பாகுபாடின்றிச் சிங்களவர்களும், தமிழர்களும் ஒருமித்து வணங்கிச் சென்றதைக் கண்ட மாதுமையின் உள்ளம் பூரித்தது. அவளும் உள்ளே சென்று பிள்ளையாரைப் பக்தியுடன் வணங்கிவிட்டு ஐம்பது சத நாணயத்தை கொடுத்துச் சந்திரசேகரின் பெயரிலும் ஒரு அர்ச்சனை செய்வித்தாள். அந்தப் பிரசாதத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவள் திரும்பும்வேளையில் ஆலமரத்தடியில் இருந்த நாகதம்பிரானை வணங்கி வலம்வந்துகொண்டிருந்த கணேஷனைக் கண்டாள். அவன் தன் பிரார்த்தனையை முடித்துவிட்டு அவள் வணங்கும் வரை நின்று அவளுடன் பேச்சுக்கொடுத்தான்.

கணேஷ் அவளுக்கு மட்டுமல்ல, அவள் குடும்பத்திற்கே வேண்டிய ஒருவன். திருகோணமலையில் அவனது தந்தை புகையிரத அதிபராகக் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்தபோது அவர்களது உறவு மாதுமையின் குடும்பத்தினருக்குக் கிடைத்தது. அவர்கள் அடிக்கடி மாதுமையின் வீட்டுக்கு வருவார்கள். கணேஷ் அவளை அக்கா, அக்கா என்று அன்புடன் அழைப்பான். மாதுமையின் தாயார், அவனைத் தன் மகன் போல் நேசித்து வந்தாள். அப்போது சிறுவனாக இருந்த

வன் இன்று பெரியவனாக இருந்தான். தோற்றத்தில் மாற்றமே தவிர, முகம் அப்படியேதான் இருந்தது. அசனால்தான் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி புரிந்துகொண்டனர். மாதுமையின் வீட்டில் என்ன நிகழ்ந்தாலும் அதில் கணேஷன் பங்குபற்றாமல் இருக்கவே மாட்டான்.

ஆனால் கடந்த சில வருடங்களாக அவர்களிடையே இருந்த தொடர்பு அற்றுப்போய் இருந்தது. ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பில்லாமல் இருந்தது. ஆயினும் உறவு முறியவில்லை. மாதுமையின் திருமணத்தின்போதுகூட அவர்களுடைய பழைய முகவரிக்குத்தான் திருமண அழைப்பிதழ் அனுப்பியிருந்தார்கள். கணேஷ்குடும்பமே வருமென எதிர்பார்த்திருந்தவர்களுக்கு கணேஷனே வராதது பெரிய ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஒருவேளை "காட்" கிடைக்காமல் இருந்திருக்கலாம் என மனதைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டனர்.

அதனால் இருவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்ததும் என்ன பேசுவது என்று புரியாமல் திகைத்து நின்றபோது மாதுமையே அங்கே நிலவிய மௌனத்தைக் கலைக்க விரும்பி "என்ன கணேஷ் சுகமாயிருக்கிறாயா? இப்போது நீ என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்...? எனக்கும் சில மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் திருமணம் நடந்தது. உங்கள் முகவரிக்குக்கூட ஒரு அழைப்பிதழ் அனுப்பினோம். நீங்கள் குடும்பமாக வருவீர்கள் என எதிர்பார்த்தோம். கடைசியில் நீகூட வரவில்லை. ஒரு வாழ்த்துச் செய்திகூட உங்களிடமிருந்து வராதது அம்மர்வுக்கு ரொம்ப மன வருத்தம். கடைசியில் திருமண அழைப்பிதழ் கிடைக்கவில்லையாக்கும், கிடைத்திருந்தால் நிச்சயமாக ஒருவராவது வந்திருப்பார்கள் என்று அம்மாவையும் என் மனதையும் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டேன்" என்று பேசி முடித்தாள்.

"உங்களுக்குத் திருமணமாகிவிட்டது என்று பிந்தித்தான் அறிந்தோம். உங்கள் கடிதமோ, அழைப்பிதழோ எங்களுக்குக் கிடைக்கவே இல்லை அக்கா. அழைப்பிதழ்

அனுப்பாவிட்டாலும்கூட உங்களுக்குத் திருமணம் என்று அறிந்திருந்தால் நிச்சயமாக நானோ அல்லது அம்மாவோ வந்திருப்போம். உங்கள் திருமணத்திற்கு வராதது எங்களுக்குக்கூடச் சரியான மனவருத்தம். நீங்கள் பழைய முகவரிக்கு அனுப்பியிருந்தாலும் அந்த வீட்டில் இருப்பவர்கள் அவற்றைத் திருப்பி எங்களுக்கு அனுப்பிவைத்திருப்பார்கள். அது எங்கோ தவறியிருக்கலாம். போனது போகட்டும். இப்போது எப்படியோ நாம் சந்தித்துக்கொண்டோமே... ஆமாம்! கோயிலுக்கு நீங்கள் மட்டுந்தான் வந்தீர்களா? அப்பா, அம்மா, தங்கை, தம்பி யாவரும் சுகமாய் இருக்கிறீர்களா அக்கா? அவர்களை யெல்லாம் பார்க்க வேண்டுமேலிருக்கு. இன்றைக்கு கோயிலுக்கு வந்ததால் உங்களைச் சந்திக்க முடிந்தது. எப்படி வீட்டுக்குச் செல்லப்போகிறீர்கள்...?" என்று கேட்டுத் தன் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் அவன்.

"அவர் கூடத்தான் வந்தேன் கணேஷ். அவர் அதோ வெளியே அந்த மரத்தின்கீழ் நிற்கிறார்."

"ஏன் அக்கா .. அவர் உள்ளே வரமாட்டாரா? சாமி, தெய்வம் என்றால் நம்பிக்கையில்லையோ...?"

"அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. தெய்வத்தில் நிறைய நம்பிக்கை உண்டு. ஆனால் கோயிலுக்குப் போவது அவ்வளவு பிடிப்பதில்லை. அவர் காத்தக்கொண்டு நிற்கிறார்... வா... உன்னையும் அவருக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கிறேன்..." என்று கூறி அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு சந்திரசேகரன் நின்ற இடத்திற்குச் சென்றான்.

"இவர்தான் என் கணவர். இது கணேஷ் .. எங்கள் குடும்பத்திற்கு மிகவும் நெருங்கிய நண்பன். எனக்குத் தம்பி போல! எங்கள் திருமணத்திற்கு வந்துள்ள முடிய வில்லை. நாங்கள் அனுப்பிய கடிதம் சேரவில்லையாம். திருகோணமலையில் புகையிரத அதிபராய் இருந்த சரவணமுத்து என்பவரின் மகன். மாதுமை இருவரையும் சுருக்கமாக அறிமுகப்படுத்திவைத்தான்."

“அக்காவின் திருமண அழைப்பை நாம் ஆவலுடன் காத்திருந்தோம். ஆனால் எனக்கு அழைப்பிதழ் கிடைக்கவே இல்லை. திருமணம் நடந்துமுடிந்த சில நாட்களின் பின்னர்தான் திருமணம் நடந்துவிட்டது என்று அறிந்தோம். அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் தாங்கள் அக்காவின் திருமணத்தில் கலந்துகொள்ளமுடியாமல்போய் விட்டதே என்று பெரிய மனவருத்தம். நீங்கள் அழைப்பிதழ் அனுப்பியிருப்பீர்கள். அது எங்கோ தவறிவிட்டிருக்கலாம். நாங்களே எங்கள் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டோம். இப்போது உங்கள் இருவரையும் ஒருமித்துக் கண்டதில் மகிழ்ச்சி. நீங்கள் எங்கே தங்கி இருக்கிறீர்கள்?” கணேஷ்தான் முதலில் பேசினான்.

“கொள்ளப்பிட்டி பதினோராம் ஒழுங்கை, இருநூற்றிப் பத்தாம் இலக்க வீட்டில்தான் குடியிருக்கிறோம் கணேஷ். அந்த வீட்டுத்து இரண்டு மாதமாகிறது. நீ வார விடுமுறையின்போது எங்களுடன் வந்து கழிக்கலாம். சாயந்திரங்களில்கூட வரலாம்” மாதுமை பதில் சொல்ல முந்திக் கொண்டாள்.

அதுவரை மௌனமாக நின்ற சந்திரசேகரன், “நேரமாகிறது... வீட்டுக்குப் போகலாமா மாது” என்றான். அவன் பேசிய விதத்திலிருந்து கணேஷை அவனுக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை என்பது புரிந்தது.

“அப்போ வருகிறோம் கணேஷ். நீ கண்டிப்பாக எங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டும்...” என்று அவனிடம் விடை பெற்றாள் மாது.

“போய் வருகிறோம்” என்று சந்திரசேகரனும் ஒப்புக்காக ஏதோ கூறி வைத்தான்.”

அதுவரை சந்திரசேகரன் ஒரு வார்த்தைகூட கணேஷுடன் பேசவில்லையே என்று மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாதுமை அவன் கணேஷிடம் கூறிப் புறப்பட்ட போது சிறிது நிம்மதி அடைந்தாள். தன் கௌரவத்தை சந்திரசேகரன் அந்த இரண்டு சொற்களால் காப்பாற்றி

யதே போதுமென்றிருந்தது. ஏன் இப்படிச் சில வேளைகளில் இவர் முரண்டுபிடிக்கிறார்? என் உள்ளத்தை வேதனைப்படுத்துவதில் இவருக்கு ஏன் இத்தனை இன்பி? கணேஷுடன் கடைசி ஒப்புக்காகவாவது இரண்டு, மூன்று வசனங்கள் பேசி இருக்கலாம். தன்னுடைய நண்பருடன் நான் பேசவில்லை என்று எவ்வளவு கோபப்பட்டார். எனக்கு வேண்டிய ஒருவருடன் அவர் பேசினால் என்ன குறைந்துவிடும்? இந்த ஆண்களே இப்படித்தான் எக்கச் சக்கமான பேர்வழிகள். இவர்களுடன் ரொம்பவும் அவதானமாக நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

“பாவம் கணேஷ்: பல வருடங்களுக்குப் பின் கண்டது. அவருடன் பேசவேண்டுமென்று எவ்வளவு ஆவலோடு வந்தான். அவரைப்பற்றி என்ன நினைத்துக்கொண்டானோ...? சில வேளைகளில் அம்மா என்னைக் கடிந்துகொண்டாலே அவனுக்குப் பிடிக்காது. அக்காவை எனக்கு முன் ஏசுதீர்கள் அம்மா என்று வெளிப்படையாகவே கூறுவான். அப்படிப்பட்டவன் இன்று என்ன நினைத்தானோ...? என்று நினைத்து வருத்தப்பட்டான்.

தெருவில் இறங்கி நடந்தபோது இருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக்கொள்ளவில்லை. சந்திரசேகரன் தன்னுடன் முதலில் பேசட்டும் என்று மாதுமை எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அது நடக்கவில்லை. அந்த மௌனம் அவளைப் பொறுத்தவரை பெரிய வேதனையாக இருந்தது. அதை நீடிக்கவிட்டால் எங்கே தங்கள் உறவில் விரிசல் கண்டு விடுமோ என்று பயப்பட்டாள் மாதுமை. சந்திரசேகரன் எவ்வளவு நல்லவனோ அவ்வளவுக்கு மிகவும் கண்டிப்பான பேர்வழி என்பதையும் அவள் அவனுடன் பழகிய இந்தக் குறுகிய காலத்தில் அறிந்துவைத்திருந்தாள். மலையுடன் தலையை மோதினால் தலைக்குத்தான் நஷ்டமே தவிர மலைக்கில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும். மேலும் அவனுடன் பேசாமல் அவளால் இருக்கமுடியாது. அவள் மிகவும் இளகிய மனசு படைத்தவள். அதனால், கடையில் கொஞ்சம் பழம் வாங்கிக்கொண்டு போகலாமா? என்று தானே பேசினாள்.

இந்தக் கடைகளில் விலை அதிகமாயிருக்கும். இன்னும் சிறிது தூரத்தில் வாழைப்பழக் கடையிருக்கு. அதில் வாங்கிக் கொண்டு பஸ் எடுக்கலாம். அல்லது உனக்குக் கால் உளைய வில்லை என்றால் நடந்தே போய்விடலாம் என்றான் சந்திரசேகரன். அவன் அவ்வளவு பேசியதே போதும் என்றிருந்தது மாதுமைக்கு. அவனுடைய மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ள அவளுக்கு இந்தச் சம்பாஷணை உகவியது. அவன் மனதில் எதுவும் இல்லையென்பதை அறிந்துவிட்டாள். ஆகவே அதன்பின் தொடர்ந்து வழக்கம்போல் அவனுடன் பலசையும் பேசிச் சிரித்துக்கொண்டே சென்றாள். இரவாக இருந்ததால் நடந்து செல்வதையே அவளும் விரும்பினாள். அவள் சீக்கிரம் வீட்டுக்குப்போக விரும்பவில்லை. அவர்கள் நடந்து வீட்டுக்குச் சென்றதால் நன்றாகக் களைத்துவிட்டார்கள். அதனால் சாப்பிட்டுவிட்டு இருவரும் படுத்துக்கொண்டனர்.

அடுத்த நாட் காலை வழமைபோல் வேலையில் மூழ்கி இருந்தாள் மாதுமை. சந்திரசேகரன் கந்தோருக்குப் போக ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான். அதனால் இருவருக்கும் தேவையற்ற விஷயங்களைப்பற்றிக் கதைக்க நேரம் கிடைக்கவில்லை.

அன்று மாலை சந்திரசேகரன் அலுவலகத்தில் இருந்து திரும்புவதற்கு முன்னரே கணேஷ் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். இருவரும் குடும்ப நலன்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“உங்கள் கணவர் அதிகம் பேசமாட்டாராக்கும்” என்று தன் அபிப்பிராயத்தைக் கூறினான் கணேஷ் ஒரு சில நிமிட நேரப் பழக்கத்தில் எவ்வளவு தூரம் தன் கணவனைப்பற்றி அறிந்துகொண்டான் கணேஷ் என்று மாதுமை மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

தான் சந்திரசேகருடன் மிகவும் சந்தோஷமாகக் குடும்பம் நடத்தவலாத அவனுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும் என அவள் அடிமனம் கூறிக்கொண்டது.

நிம் செய்யும் ஏதாவதொரு காரியத்தை ஒருவர் குறைவாக மதிப்பிடுகிறார் என்று எமக்குத் தோன்றினால் அதைப்பற்றி விளம்பரம் செய்தாவது அதன் மதிப்பை உயர்த்தி அவருடைய அபிப்பிராயத்தை மாற்ற எம்மில் பலர் முயற்சி செய்கிறோம். மதிப்பீடு செய்பவரின் அபிப்பிராயம் சரியோ, தவறோ என்பதைப்பற்றி நாம் கவலைப்படுவது இல்லை. ஆனால் அவருடைய அபிப்பிராயத்தை மாற்றுவதே எமது நோக்கமாயிருக்கும்.

அந்த நிலையில்தான் இருந்தாள் மாதுமை. கணேஷ்தன் கணவனைப்பற்றிக் குறைவாக மதிப்பிடுகிறான் என்கிற பிழையான ஒரு பதிவு அவள் மனதில் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதுவே அவள் உள்ளத்தில் ஒருபெரும் குறையாக விரிசலாக வேதனையாக முளைவிட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதனால் அவனுடன் பேசி அவன் எண்ணத்தை மாற்றிவிட வேண்டும் என நினைத்து “அவருக்கு பழக்கம் இல்லாதவர்களுடன் அவர் பேசுவது மிகக் குறைவு. அவருடைய சுபாவமே அதுதான். பழகிவிட்டார் என்றால் அப்புறம் விட்டுவைக்கவே மாட்டார். திருமணமாகிய புதிதில் நானும் உன்னைப்போல்தான் எண்ணி இருந்தேன். அந்நாட்களில் என்னுடன்கூட அவர் அதிகம் பேசமாட்டார். போகப் போகத்தான் அவரது கலகலப்பான சுபாவத்தையும், அன்பான உள்ளத்தையும் நான் கண்டுகொண்டேன். அவரைக் கணவனாக அடைவதற்கு நான் எவ்வளவோ தவம் செய்திருக்கவேண்டும். அவ்வளவு தங்கமானவர் கணேஷ். போகட்

டும் நீ யாருடன் எங்கு தங்கியிருக்கிறாய்..?" என்று நாசுக்காகத் தான் நினைத்ததைக் கூறினாள்.

“நான் வெள்ளவதையில் ஒரு தமிழ் வீட்டில் “போட ராக” இருக்கிறேன். அவர்களும் உங்களைப்போல்தான் மிகவும் நல்லவர்கள். அவர்களுடன் பழகும்போது எல்லாம் நான் உங்களைத்தான் நினைத்துக்கொள்வேன். அடிக்கடி உங்களைப்பற்றி அவர்களுக்குக் கூறுவேன். நேற்று உங்களைப் பார்க்கவேண்டும் என்றார்கள்.”

“அம்மா அப்பா எல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில்தானா ?”

“ஆம், அக்கா அப்பா “ரிட்டையாட்” ஆகிய பின் தோட்டம் செய்வதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்! அம்மாவும் அவருக்குத் துணையாக இருக்கிறார் நான் இரண்டு மூன்று வாரத்துக்கு ஒருமுறை அநேகமாகப் போய் வருவேன். அப்பா கடைசியாக அப்புத்தளையில் வேலை செய்துவிட்டுத் தான் ஒய்வுபெற்றார். ஆமாம்! அண்ணா வர நேரமாகுமா...?”

“இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்திடுவார். ஏன் உனக்குப்போக அவசரமா...? கொஞ்ச நேரம் இருந்து பேசி விட்டுப்போ. அவர்கூட உன்னைக் கண்டால் மகிழ்ச்சி அடைவார். இருந்துகொள். நான் தேநீர் எடுத்து வாறன்” என்று கூறிவிட்டு மாதுமை சமைபலறைக்குள் சென்றாள்.

அவள் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது சந்திரசேகரன் வரவே இருவருக்கும் சேர்த்து அவள் தேநீர் எடுத்து வந்தான். ஆனால் அவள் எதிர்பார்த்தபடி சந்திரசேகரனை அங்கு காணவில்லை. அதனால் அவள் கணைசனிடம் ஒரு கேப்பையை நீட்டிவிட்டு மற்றதைக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

சந்திரசேகரன் உடைமாற்றிக்கொண்டு இருந்தான். அவன் தேநீர்ப் பாத்திரத்தை மேஜைமேல் வைத்துவிட்டு, “கணைஷ் எந்திருக்கிறான். இவ்வளவு நேரமும் உங்களைத்தான் காத்திருக்கொண்டிருந்தான். உடையை மாற்றிவிட்டுக் கொஞ்சநேரம் அவனுடன் பேசுங்கள்” என்றான். அவள்

பேச்சில் ஆற்றாமை தொனித்தது. கணேசவுடன் பேச அவன் அவ்வளவு விரும்பவில்லை என்பதைப் புரிந்துகொள்ள மாதுமைக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. கணேஷ் அங்கே இருந்தும் சந்திரசேகரன் ஒப்புக்காவது ஒரு வார்த்தை பேசாமல் உள்ளே வந்ததில் இருந்து அவள் அறிந்துகொண்டாள். அதனால்தான் தன் கணவனிடம் அப்படியொரு வேண்டுகோளை விடுத்தாள். அவளுடைய பேச்சைக்கேட்காதவன்போல் அவன் மிகவும் அமைதியாகவும், ஆறுதலாகவும் தன் உடைகளைக் களைந்து கொண்டிருந்தான். உடைகளை மாற்றியதும் அவன் தேநீர்க் கோப்பையைக் கையில் எடுத்துப் பருகத் தொடங்கினான். அவனுடைய இந்தச் செய்கை அவளுக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. அவன் செய்வது தவறு என்பதைச் சுட்டிக்காட்டவும் அவள் பயன்பட்டாள்.

அப்படி அவள் கூறும் பட்சத்தில் அவன் திரும்பி நீயும் எனக்கு வேண்டிய என் நண்பனுடன் இப்படித்தானே நடந்து கொண்டாய் என்றால் அவள் என்ன சொல்வா?...? அவளுக்கு அழவேண்டும்தோலிருந்தது. ஆனால் இப்படியான அற்ப விடயங்களுக்கு எல்லாம் ஒரு ஆண் முன்னிலையில் அதுவும் தன் கணவன் எதிரில் அழுதுகாட்டக் கூடா தென்று மன வைராக்கியத்தோடு அவள் தன் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டாள். தன்னுடைய கணவனைப்பற்றி ஏற்கனவே கணேசவுடைய மனதில் ஏற்பட்டிருந்த அபிப்பிராயம் மேலும் இந்தச் செய்கையால் ஊர்ஜிதமாகிவிடப் போகிறதே என்று பயந்தாள். ஆனால் அவளுடைய மன நிலையைப்பற்றியோ, வேண்டுகோளைப்பற்றியோ எந்த விதக் கவலையும் அற்றவனாய்ச் சந்திரசேகரன் படுக்கையில் சாய்ந்தான்.

சந்திரசேகரனுடன் பழகத் தொடங்கிய சில மாதங்களில் மாதுமை அவனைப் பூரணமாகப் படித்துவைத்திருந்தாள். அவன் எப்படியிருக்கும்தோது எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதெல்லாம் அவளுக்கு மனப்பாடம். சாம, பேத, தான, தண்ட போர் முறைகளையெல்லாம் அவள்

அவனிடம் உபயோகித்து வெற்றி கண்டிருக்கிறாள். அதனால் அவள் அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்து, “நான் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் பாட்டுக்குப் பேசாமலிருக்கிறீர்கள். கணேஷ் உங்களைப்பற்றித் தவறாக விளங்கிக்கொள்ளப் போகிறான். எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் உங்களைப்பற்றிக் குறைவாக எண்ணுவதை என்னால் சகித்தக்கொள்ள முடியாது. அதனால் தயவுசெய்து எனக்காகக் கொஞ்சநேரம் வந்து அவனுடன் பேசிக்கொண்டு இருங்கள்... பிளீஸ் !” என்று அவன் கையைப் பிடித்து அறை வாயில்வரை “கொற கொற” என இழுத்துச் சென்றாள்.

அதன்பின் சந்திரசேகரன் வெளியே வந்து கணேசனின் பக்கத்தில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து பேசத் தொடங்கினான். உங்களைப்பற்றி மாது எனக்கு நிறையச் சொல்லியிருக்கிறாள். உங்களை ரொம்ப நேரம் காக்கவைத்துவிட்டேனாக்கும். “ஐ ஆம் சொறி...” அன்று கோயிலில்கூட உங்களுடன் பேசமுடியாமல்போய்விட்டது. பஸ் பிடிக்க வேண்டிய அவசரத்தில் சென்றுவிட்டேன். நீங்கள் திருமணத்திற்கு வராதது மாதுவுக்குப் பெரும் குறை. ஆமாம்! நீங்கள் எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள்.?” என்று சந்திரசேகரன் சசஜமாகப் பேசியபோது மாதுமைக்கு உள்ளம் குளிர்ந்தது. தன் கணவன் கணேசுவுடன் ஏதாவது பேசவேண்டும் என்று அவள் விரும்பினாள். அவள் விருப்பம் பூர்த்தியாகி விட்டது.

ஆம். கோயிலில் உங்களுடன் பேசச் சந்தர்ப்பமில்லாமல்போய்விட்டது. எங்கே இன்றைக்கும் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்று பயந்தேன். நல்ல காலம். அதற்குள் நீங்களே வந்துவிட்டீர்கள். அக்கா உங்களைப்பற்றி நிறையக் கூறினா. உங்களைக் கண்டதுபற்றி என் பெற்றோருக்கு எழுதினால் அவர்கள் ரொம்ப மகிழ்ச்சி அடைவார்கள். அக்கா மிகவும் தெய்வ பக்தியுள்ளவர். அக்காவின் பக்தியைப்பற்றி அம்மா எப்போதும் பேசிக்கொள்வார். அக்காவுடைய சகவாசந்தான் என்னையும் கோயில் சும்பிட

வைத்தது. அதனால், அக்காவை எப்போதாவது, எங்காவது ஒரு கோயிலில் சந்திக்கலாம் என்றொரு நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது! அது வீண்போகாமல் பலித்துவிட்டது. உங்கள் இருவரையும் ஒன்றாகக் காணமுடிந்ததே, அதுவே பெரிய பேறு. எங்க அம்மாவுக்கு அக்காவின்மேல் உயிர். அம்மா அடிக்கடி கூறுவார் “தங்கச்சி உன்ர தங்கமான மனசுக்கு தங்கமான கணவன்தான் கிடைப்பான்” என்று அக்காவைப் பார்த்து அக்காவுடன் பேசிய பின் அம்மாவின் வார்த்தைகள் மெய்த்துவிட்டன என்று தோன்றுகிறது. முடிந்தால் யாழ்ப்பாணம் ஒருமுறை வாருங்கள் இருவரையும் பார்த்தால் அம்மா ரொம்ப மகிழ்ச்சி அடைவார்.”

“பார்ப்போம். வசதிப்பட்டால் கட்டாயம் வருவோம்.”

இப்படியாக இருவரும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது மேற்கே இருட்டத் தொடங்கியது. அத்துடன் கணேசும் வந்து வெகுநேரமாகிவிட்டது. அதனால் அவன் அவர்களிடம் இருந்து விடைபெற்றான். “அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை சாப்பாட்டுக்கு வா” என்று கூற நினைத்த வார்த்தைகள் மாதுமையின் உதட்டோடு நின்றுவிட்டன. அவள் அவனை அழைக்கப் பயந்தாள். அத்துடன், தான் அழைப்பது முறை அல்ல என்றும் தோன்றியது. அவளைவிட அந்த வீட்டில் சந்திரசேகரனுக்கே அதிக உரிமை உண்டு என்பது அவள் எண்ணம். மேலும் சந்திரசேகரன்தான் அவனை அழைப்பது முறை என்ற எண்ணத்தில் சொல்ல நினைத்ததை சொல்லாது விட்டாள். சந்திரசேகரன் அவனை அழைப்பான் என அவள் எதிர்பார்த்தது வீணாயிற்று.

கணேஷ் தெருவாயிலைக் கடந்து இரண்டடி வைத்திருக்க மாட்டான். “இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை கணேஷைச் சாப்பாட்டுக்கு அழைப்போமா .?” என்று தன் ஆசையை அடக்கமுடியாமல் தன் கணவனிடம் கேட்டாள் மாதுமை. அவன் வெகுதூரம் போய்விடமுன் அவனை அழைத்துக் கூறிவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பு அவளுக்கு. ஆனால் சந்திரசேகரன் கூறிய பதில் அவளை வாயடைக்கச் செய்தது

விட்டது. “இந்த வாரம் பார்த்திபன் சிலவேளை வரலாம். அதனால் இன்னுமொரு நாளைக்கு ஆறுதலாக அழைக்கலாம். பார்த்திபன் வந்தால் நாங்கள் மூவரும் மிருகக் காட்சிச்சாலைக்குப்போய் அன்றைய தினத்தைக் கழிக்கலாம்” என்று கூறியபோது மாதுமையின் உணர்ச்சி, துடிப்பு எல்லாமே ஒடுங்கிவிட்டன.

அவனுடைய பதில் மாதுமைக்கு வேதனையாக இருந்தது. “எனக்கு விருப்பமில்லாத ஒருவனை என் கணவர் என்ற உரிமையில் என் வீட்டுக்கு அழைத்துவர ஒரு ஆண்பிள்ளைக்கு உரிமை இருந்தால் அந்த உரிமை ஏன் ஒரு பெண்ணுக்கு இல்லாதுபோயிற்று...? யார் சொன்னார்கள் உரிமை இல்லையென்று? ஆணுக்கு இருக்கும் துணிவு பெண்ணுக்கு இருப்பதில்லை. என்னிடம் அந்தத் துணிவு இல்லாதிருப்பதற்குக் காரணம்...? யானை தன் கையால் தன் தலையில் மண்ணை அள்ளிக்கொட்டுவதுபோல் நானும் ‘கொட்டிவிட்டேனா...?’ அதற்கு விடைகாண முடியாமல் தன் உள்ளுணர்வுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

இரண்டு, மூன்று நாட்கள் கழிந்தபின் திரும்பவும் ஒரு நாள் பின்னேரம் கணேஷ் வந்திருந்தான். அன்றும் சந்திரசேகரன் அலுவலகத்தில் இருந்து திரும்பவில்லை. அதனால், மாதுமை அவனோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்தால் சந்திரசேகரன் வந்தான். “ஹலோ...!” என்ற ஒரு வார்த்தையால் அவனை விளித்துவிட்டு அவன் உள்ளே சென்றான். திரும்பவும் அவன் வெளியே வந்தபோது மாதுமை சென்று அவனுக்குத் தேநீர் கொண்டுவந்தாள். அதை வாங்கிக்கொண்ட அவன் “மாது, பம்பலப்பட்டி மஜேஸ்டிக் தியேட்டரில் நல்லதோர் ஆங்கிலப் படம் ஒடுகிறது. நீ சீக்கிரம் புறப்பட்டால் போய்ப் பார்க்கலாம். இன்றுதான் கடைசி ஷோ” என்றான்.

மாதுமை பதில் கூறுவதற்கு முன்பே அவன் உள்ளே சென்றுவிட்டான். அவனுடைய செயல் அவளுக்கு அநாகரீகமாகப்பட்டது. ஆயினும் அவன் செய்வது தவறு என்பதை எடுத்துக் கூற அவளுக்குத் தைரியம் வரவில்லை.

தான் கணேசவுடன் பேசுவது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டான் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அதேவேளையில் தான் மாதுமையுடன் பேசுவது சந்திரசேகரனுக்கு அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை என்பதை கணேசம் அறிந்துகொண்டான். அவனுக்கு அப்போதே அவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்விட வேண்டும் என்றிருந்தது. ஆனால் அவன் மாதுமைக்காகப் பொறுத்துக் கொண்டான். தான் எழுந்துசென்றால் அது மாதுமையைத் தான் அவமானப்படுத்துவதாக முடியும் என்று எண்ணிப் பொறுமையாக இருந்தான்.

கணேஷ் தன் கணவனைத் தவறாக எண்ணிவிடப் போகிறானோ என்கிற பயம் திரும்பவும் மாதுமைக்கு ஏற்பட்டது.

அதுவே அவளுக்கு ஒரு புதிய கவலையாகிவிட்டது. அதனால் "இவருக்கு ஆங்கிலப் படங்கள் என்றால் உயிர். அதுதான், இப்படிக்கதைக்கவும் நேரமில்லாமல் ஓடுகிறார்" என்றாள் வலிந்து சிரித்தபடி. சந்திரசேகரன் ஏன் இப்படி நடந்துகொள்கிறான் என்பதை அவளால் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. பார்த்திபனுடன் அவ்வளவு அன்பாகப் பழகும் அவன் கணேசவுடன் ஏன் இப்படி வேண்டாவெறுப்பாக நடந்துகொள்ளவேண்டும் என அவள் சிந்தித்தாள்.

இதற்கிடையில் தன் கணவனின் குறைபாட்டை மறைக்க மாதுமை முயற்சிக்கிறாள் என்பதை கணேஷ் உணர்ந்து கொண்டான். அதனால் கொஞ்சநேரம் இருந்துவிட்டு அவளிடம் கூறிக்கொண்டு புறப்பட்டான். சந்திரசேகரனுடன் சண்டை போட்டுக்கொள்ளவேண்டும் போலிருந்தது மாதுமைக்கு. அவனுடைய இந்த அற்பத்தனமான காரியத்தை அவளால் அங்கீகரிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அதையிட்டுப் பேசி வீண் வாக்குவாதத்தை வளர்த்து மனஸ்தாபத்தை விலை கொடுத்து வாங்கிக்கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை. எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சந்திரசேகரனைப் பிரிந்து வாழ முடியாத ஒரு நிலைக்கு அவள் வந்துவிட்டாள். அந்த மன நிலையில் அவன் எதைச் செய்தாலும், என்னத்தைச் சொன்

னாலும் பொறுத்துக்கொள்ளும் அளவுக்குத் தன் இதயத் தைப் பக்குவப்படுத்திக்கொண்டாள்.

“மாது” என்று சந்திரசேகரனின் குரல் கேட்டு அவள் உள்ளே போன சமயம் அவன் படத்திற்குப் போவதற்கு ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தான். “என்ன” என்பதுபோல் மாதுமை அவன் பக்கத்தில் சென்று நின்றாள். “நீ இன்னும் வெளிக்கிடவில்லையா? கணேஷ் போய்விட்டானா?” என்று இரண்டு வினாவையும், ஒருமித்துக் கேட்டான்; “அவன் போய்விட்டான்! நான் இதோ ஐந்து நிமிடத்தில் புறப்படுகிறேன்” என்று கூறி மாதுமை உடுக்கத் தொடங்கினாள்.

சந்திரசேகரன் எந்த விதத்திலும் மனம் கோணாதபடி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதே அவள் குறிக்கோளாக இருந்தது. அவன் எதைச் செய்தாலும் அவனை மன்னிக்க அவள் தயாராக இருந்தாள். அவனுடைய உண்மையான அன்பு அவளை அவனுடன் இறுகப் பிணைத்துவிட்டது. அவளுடைய வாழ்க்கையில் தன் குடும்பத்தினரைவிடப் பிற ஆடவருடன் அவள் நெருங்கிப் பழகியது என்றால் அவர்கள் இருவர்தான். ஒன்று சந்திரசேகரன், மற்றது பார்த்திபன். பார்த்திபனுடன் சந்திரசேகரனை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அவள் மனத்தராசில் அவன் உயர்ந்திருந்தான். அவளுடைய உள்ளத்தை அவள் ஒரு கோயிலாக்கி அந்தக் கோயிலில் சந்திரசேகரன் என்னும் தெய்வத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்துவிட்டான். இனி எந்த மாசுத்தியாலும் அந்தத் தெய்வத்தைப் பிரிக்கவும் முடியாது, கோயிலை இடிக்கவும் முடியாது. அப்படி ஏதாவது நடந்தால் அது அவள் உடலில் இருந்து உயிர் பிரிந்த பின்னராகத்தான் இருக்கும்.

மாதுமை உடுத்து முடிந்து கண்ணாடியில் அழகு பார்த்துக்கொண்டு நின்றபோது “மாது” என அழைத்துக்கொண்டு சந்திரசேகரன் அங்கு வந்தான். அந்த அழைப்பில், அவள் தன்னை இழந்தாள்.

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. சந்திரசேகரன். அலுவலகத்திற்குப் போய்விட்டிருந்தான். வெள்ளிக்கிழமையாக இருந்ததால் மாதுமைக்கு அன்று ஏகப்பட்ட வேலை குவிந்து கிடந்தது. அவள் வீடெல்லாம் கூட்டி, சுவாமி அறையில் பூஜைக்கு வேண்டியவையெல்லாம் செய்துமுடித்து குளித்துத் தன் பிரார்த்தனையை முடித்துக்கொண்டு சமைக்கத் தொடங்கினாள்.

அன்று சைவபோசனமாக இருந்ததால் அவள் சந்திரசேகரனுக்கு பாணும் பட்டரும் கட்டிக்கொடுத்துவிட்டு ஆறுதலாகச் சமைத்தாள். சமைத்து முடிந்து பத்திரிகையை எடுத்துக்கொண்டு முன்பக்கம் சென்று அமர்ந்துகொண்டாள். ஆனால் பத்திரிகையில் அவள் புலன் செல்லவில்லை. அதனால் அதை மூடிவைத்துவிட்டுக் கதைப்புத்தகம் ஒன்றையெடுத்து வாசிக்க ஆரம்பித்தாள். அதிலும் அவள் கவனம் செல்லவில்லை. அதனால் அதையும் மூடினாள். இந்தக் கதைகளை எல்லாம் படிக்கும்போது அவளுக்குத் தன்னுடைய வாழ்க்கையையும் ஒரு கதையாக எழுதலாம் போலிருக்கும். தான் மட்டும் ஒரு கதாசிரியையாக இருந்திருந்தால் சுவையான ஒரு நாவலைப் படைத்திருக்கலாம் என எண்ணினாள். ஆனால் அந்த வல்லமையில்லாததால் ஊமை கண்டகனவாக அவள் உள்ளம் பொருமியது. தன் வாழ்க்கையை ஒரு தொடர் கதையாக யாராவது நல்ல கதாசிரியர்களிடம் கூறி எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

அவள் தன் வாழ்க்கையில் கண்ட கனவுகள் ஓராயிரம். ஆனால் அவ்வகனவாகவே இருக்க அவளுடைய வாழ்க்கை பல மாறுதல்களுடன் ஒரு புதிய கதையாக ஆரம்பித்தது. அது சுவாரஸ்யமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தவேளை எதிர் பாராதவிதத்தில் கதைகளில் வில்லன் வருவதுபோல அவள் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டான் பார்த்திபன். அவனுடைய சந்திப்பால் ஏற்பட்ட புயலே இன்னும் ஓய்ந்தபாடாக இல்லை. அதற்குள் கணேஷை அவள் சந்திக்கவேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது. அவனுக்கும் அவளுக்கும் ஒன்றும் இல்லைத் தான். கூடப் பிறந்த சகோதரர்களைப்போல் உரிமையுடன் பழகிய தோஷம். ஆனால் சந்திரசேகரனுக்கு அவனை அவ்வளவு பிடிக்கவில்லையே. அது இன்னுமொரு வேதனை அவளுக்கு இவற்றையெல்லாம் அவள் யாரிடம் கூறி ஆற முடியும்?

அசலுக்கும் போலிக்கும் வித்தியாசம் புரியாத காலமிது. கணேஷை அவள் சகோதரனாக மதித்தும் அவனுடன் பழக அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது. அவள் கணவன் அவனைப் பற்றி என்ன அபிப்பிராயம்கொண்டிருக்கிறானோ என்பது இன்னும் புதிராகவே இருந்தது அவளுக்கு. மக்கள் இன்னும் படாடோபத்திலும், ஆடம்பரத்திலும் வெளி வேஷத்திலும்தான் மயங்கித் திரிகிறார்களே தவிர, உண்மையையும் நேர்மையையும் போற்றுபவர்கள் மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் சந்திரசேகரனுக்கும் கணேசனைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்று அவள் தனக்குள்தானே யோசித்தாள். சந்திரசேகரன் அவர்கள் இருவரையும் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கிறான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. வெளிப்படையாகவே நல்லவனாக நடந்துகொள்ளும் ஒருவனுக்கு இந்தக் காலத்தில் மதிப்பில்லை! ஆனால் பசுத்தோல் போர்த்த புலியாக்க் கபடம் நிறைந்த மனத்துடன் பழகும் இன்னொருவனுக்கு கொடுக்கப்பட்டு இருக்கும் மதிப்பை நினைத்த போது அவள் நெஞ்சு வலித்தது. இந்த உலகம் எப்போதும் இப்படியே இருக்கப்போகிறதா...? நல்லவர்கள் தாழ்வதும் கெட்டவர்கள் உயர்வதும் இந்த உலகத்தின் இயல்பென்

றால் இந்த உலகம் கெட்டே போகட்டும் என்று மனம் குமுறினாள். மற்றவர்களைப்போல் அவளும் கபடமாக மனச்சாட்சியைக் கொண்டு நடந்தால் அவளையும் உலகம் மதிக்கும். உலகத்திற்கு வேண்டியது சிலுசிலுப்பே தவிர பலகாரம் அல்ல. இப்படியெல்லாம் சிந்தனைச் சுழல் அவள் மனக் கடலை அலைக்கழித்துக்கொண்டு இருந்தபோது, வெளியே “கடிதம்” என்ற குரல் கேட்டது.

அவள் எழுந்து சென்று அவற்றை வாங்கினாள். அவள் கையில் மூன்று கடிதங்கள் இருந்தன அவற்றில் ஒன்று அவள் பெயருக்கு முகவரியிடப்பட்டிருந்தது. அது அவளுடைய தந்தையின் கையெழுத்து என்பது சொல்லாமலே புரிந்தது. அடுத்த இரண்டும் சந்திரசேகரனின் பெயருக்கு முகவரியிடப்பட்டிருந்தன. அதில் ஒன்று அவளுக்கு மிகவும் பரிச்சயமான ஒருவரின் கையெழுத்து என்பதை அவள் அந்த எழுத்துக்களில் இருந்து புரிந்து கொண்டாள். அதை அவள் கையில் எடுத்து ஒவ்வொரு எழுத்தாக முகவரியைப் படித்தாள். அது நிச்சயமாக பார்த்திபனுடையதுதான். அதைப் பார்த்ததும் அவள் நெஞ்சில் ஒரு அதிர்ச்சியும், உடலில் ஒரு பதட்டமும் ஏற்பட்டது. அந்தக் கடிதத்தில் என்ன எழுதப்பட்டிருக்கும் என்பதை அறிந்துகொள்ள அவளுக்கு ஆசையாக இருந்தது. அவளுடைய உள்ளத்திலும், ஒரு துடிப்பு ஏற்பட்டது! ஆனால் அதைத் திறந்து படிக்க அவள் தயங்கினாள்.

திருமணமாகிய இத்தனை நாட்களிலும் அவளுக்கு முகவரியிடப்பட்டு வந்த எந்தக் கடிதத்தையாவது அவள் கணவன் திறந்ததில்லை. அப்படித்தான் அவளும். தன் கணவனுக்கு வரும் எந்தக் கடிதத்தையும் அவளும் திறப்பதில்லை. ஆனால் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிப் படித்துக்கொள்வார்கள். இன்று அந்தப் பழக்கத்தை மாற்றிக்கொள்ள அவள் மனம் இடம்கொடுக்கவில்லை! சந்திரசேகரன்கூட வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கடிதம் திறக்கப்பட்டு இருப்பதைக் கண்டால் சந்தேகப்படுவான். ஆனால் அவள் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்புவதற்குள், அவள் திறந்த

சுவடு தெரியாமல் அதைத் திறந்து படித்துவிட்டு மூடிவிடலாம். ஆனால் அது பண்பான செயலாக அவளுக்குப்படவில்லை. கடிதத்தைப் பேசாமல் கிழித்து எறிந்துவிடலாம் என்றால் அதற்கு மனம் துணியவில்லை. கடவுளுக்கு ஏற்காத ஒரு செயலைச் செய்யவும் அவள் விரும்பவில்லை. கடிதத்தை சந்திரசேகரன் அவனிடம் கொடுக்கத்தான் போகிறான். ஆனால் அவளுக்கு, அதை உடனடியாகப் படித்து அதில் என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்துவிட வேண்டும்போல் இருந்தது. சந்திரசேகரன் அலுவலகத்தால் வந்ததும் கடிதத்தை படித்துவிட்டுப் பார்த்திபன் புராணம் பாடப்போகிறான் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அந்த நினைவே அவளுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

அந்தக் கடிதம் ஒரு பிரச்சினையாக இராட்சத ரூபம் எடுத்து வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது. அதைத் தீர்ப்பதற்காக அவள் அந்தக் கடிதத்தைக் கிழித்துவிடத் தீர்மானித்தாள். அதன்மூலம் அவளும் அதைப் படிக்கவேண்டியதில்லை. அவனையும் படிக்காமல் தடுத்துவிடலாம். அவள் கடிதத்தைக் கையில் எடுத்து அதைக் கிழிக்க ஆயத்தமாகிவிட்டாள். ஆனால் அதைச் செய்யக்கூட அவள் மனம் துணியவில்லை. அவள் கடிதத்துடன் சென்று முருகன் படத்தின் கீழ் மண்டியிட்டாள். அவள் கண்களில் இருந்து நீர் "பொல பொல" வென வடிந்தது.

"முருகா! நீதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். கடந்த சில மாதங்களாக உன்னை நான் உதாசீனப்படுத்தி விட்டேன். நீ எனக்குக் காட்டிய கருணையை எல்லாம் மறந்திருந்தேன். ஆனால் நீ இல்லாமல் அணுவும் அசையாது என்பதை நான் இப்போதுதான் உணர்கிறேன். இதோ உன்னிடம் சரண்புகுந்துவிட்டேன். "குற்றம் செய்வது எனக்கியல்பு, குணமாகக் கொள்ளல் உனக்கியல்பு. சிற்றம்பலவா! இனிச் சிறியேன் செய்யும் முகமன் யாதுளது?" என்ற அடிகள்தான் இன்று எனக்குக் கைகொடுக்கின்றன. நான் அறிந்தும் அறியாமலும் குற்றம் புரிந்து கொண்டேயிருக்கிறேன். அப்படியான குற்றங்கள் இழைக்

காமல் நீதான் என்னைக் காப்பாற்று' என்று தன்னை அறியாமலே மாதுமை முறையிட்டழுதாள்.

முருகனிடம் தன் மனக் குறையைச் சொல்லி அழுத பின் அவளுக்குச் சிறிது நிம்மதியாயிருந்தது. அவள் தன் கையிலிருந்த கடிதத்தைக்கொண்டு சென்று வழமையாகச் சந்திரசேகரனின் கடிதங்கள் வைக்கும் மேஜை மேல் வைத்து விட்டுத் தனக்கு வந்த கடிதத்தை கையில் எடுத்தாள். தன் மனநிலையை நினைத்துத் தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக் கொண்டாள் அவள்.

தன் தந்தையின் கடிதம் என்று தெரிந்தும் இவ்வளவு நேரமும் அதைப் பிரித்துப் படிக்காமலிருந்தது அவளுக்கே வியப்பாக இருந்தது. மனிதனுக்கு ஏற்படும் கவலைகளும், துன்பங்களும் சில வேளைகளில் அவன் இயல்பையே மாற்றி அமைத்துவிடுகின்றன என்று நினைத்துக்கொண்டு மாதுமை தனக்கு வந்த கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தாள். அதற்குள் இருந்த கடிதம் அவளுடைய தாயாரின் கையினால் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கையெழுத்து அவள் தாயாரின் திருவுருவத்தையே அவள் முன்கொண்டுவந்து நிறுத்தியது. தன் பெற்றோரைக் கண்டு யுகாந்திரமாகிவிட்டன போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. அவளுடைய தாயாரின் கலகலப்பான பேச்சும், சுபடமற்ற சபாவமும், அன்பு உள்ளமும் அவளால் மறக்க முடியாதவை! "நீ... என்ன பிள்ளையோ..." என்று அவள் தாயார் அடிக்கடி கூறுவது அவள் காதில் ஒலிப்பதுபோன்றிருந்தது. அவள் கடிதத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

அன்புள்ள மகள்,

ஆண்டவன் கிருபையால் நாம் ஷேமம். உங்கள் ஷேமம் அறிய ஆவல். நீ எப்படித் தனிக் குடித்தனம் நடத்து கிறாயோ என்று எனக்கு ஒரே பயமாக இருக்கிறது. பொருட்களை இங்கே இருக்கும்போது கண்ட கண்ட இடத்தில் போடுவதுபோல் அங்கேயும் போட்டுவிடாதே. சிக்கனமாக வாழப் பழகிக்கொள். உன் கணவன் குறிப்பறிந்து

நடந்துகொள். என்னுடன் வாயடிக்கிறமாதிரி அவருடன் அடிக்காதே. மருமகனைக் கேட்டதாகச் சொல்.

இங்கே பத்திரகாளி அம்மன் கோயிலுக்காகச் செய்யப் பட்ட சித்திரத் தேர் வெள்ளோட்டம் இம்மாதம் இரு பதாம் திகதி நடைபெற இருக்கிறது என அப்பா எழுதட்டாம். வாழ்க்கையில் ஒருமுறை பார்க்கக் கிடைக்கும் இந்த வெள்ளோட்ட விழாவுக்கு உன்னையும் மருமகனையும் வரும் படி எழுதச் சொல்கிறார். வசதிப்பட்டால் வாருங்கள். எதையும் உன் கணவன் இஷ்டப்பட்டபடி செய். இங்கு மழை இல்லை. வெயில் கொளுத்துகிறது. அப்பா, தங்கை, தம்பி யாபேரும் சுகம். வேறு அவ்விடம் என்ன விசேடம்?

இங்ஙனம்

உன் அம்மா.

கையெழுத்து போடப்படாத அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் பல்முறை படித்துப்பார்த்தாள் மாதுமை. அவளுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. அவள் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்தபோது இதே மாதிரிக் கடிதங்களை வாசித்துக் காட்டுவார் அவள் ஆசிரியை. அந்தப் பழைய மொடலிலேயே, அவளுடைய அம்மாவும் எழுதியிருந்தாள். சந்திர சேகரன் இந்தக் கடிதத்தை வாசித்தால் நிச்சயமாகச் சிரிப்பான். அத்தோடு அவளைக் கிண்டலும் செய்வான். பொதுவாக அவளுக்கு அவளுடைய அப்பாதான் கடிதம் எழுதுவது வழக்கம்! எப்போதாவது இருந்துவிட்டு அவள் அம்மா எழுதுவாள். அவளுடைய அம்மா எழுதினால் எல்லாவற்றையும் வெளிப்படையாகவே எழுதிவிடுவாள். ஆனால் அவளுடைய அப்பா மறைமுகமாகத் தன் கருத்தை விளக்கி விடுவார். அவர் பேசும்போதும் அப்படித்தான். "என்னுடன் வாயடிக்கிறமாதிரி அவருடன் அடிக்காதே" என்கிற வரிகள் அவள் உள்ளத்தைத் தொட்டன. "பாவம் அம்மா! அம்மா ஒரு பெண்ணாக இருந்தும், பெண்களுக்குப் பிறந்த வீட்டுன்தான் உரிமையும் சுதந்திரமுமே தவிரப் புகுந்த வீட்டில் அவள் பெட்டிப் பாம்புதான் என்பது ஏன் தெரியாமல் போய்விட்டது? என்று எண்ணினாள்.

பத்திரகாளி கோயில் தேரைப்பற்றியும் அவள் தாயார் எழுதியிருக்கிறார். மாதுமை திருகோணமலையில் இருந்த போதே அந்தத் தேர்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன. ஆலயடிப் பிள்ளையாரின் கும்பாபிஷேக தினத்தன்று அவள் சென்று அவற்றைப் பார்வையிட்டாள். சந்திரசேகரன் அலுவலகம் சென்றுவிட்டதால் அவள் தன் குடும்பத்தினருடன் சென்றிருந்தாள். அந்த அழகிய ஐந்து தேர்களையும் பார்த்து விட்டு இவற்றின் வெள்ளோட்டத்தின்போது எங்கிருந்தாலும் வந்து பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தாள். இப்போது அந்தக் காளியம்மனே அவளை அழைப்பதாக நினைத்துக்கொண்டாள்.

திருகோணமலைப் பத்திரகாளி அம்மன்மீது அவளுக்கு எப்போதுமே ஒரு நம்பிக்கை. அது இன்று நேற்று ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல. அவள் பிறந்து, தவழ்ந்து, நடை பழகி வளர்ந்தபோது அவளுடன்கூட ஊறி வளர்ந்த பக்தி அது. இற்றைக்கு இருபது வருடங்களுக்கு முன் அதாவது அவள் குழந்தையாக இருந்த காலத்தில் அந்த கோயில் அற்புதங்கள் நிறைந்ததாக இருந்தது. அவளுடைய அம்மா, அம்மாவின் அம்மா, எல்லோருமே அந்த அம்மன் அருளால் ஆளாகியவர்கள்தான். பத்திரகாளி அம்மன் சந்நிதியின் பங்குனி உற்சவத்தின்போதுதான் தேர் நடக்கும். அந்தத் தினத்திற்கு அவளுடைய அப்பா எங்கிருந்தாலும் வந்து விடுவார். கௌரி நோன்பு அன்றுகூட அவள் அப்பா வருவார். அன்று கோயில் கொள்ளாத ஜனக்கூட்டமாயிருக்கும். குழந்தைகள், இளைஞர்கள், கன்னிகள், பெரியவர்கள் என்று இப்படிப் பலதரப்பட்டவர்களும் கௌரி நோன்பு நோற்பார்கள்.

அந்த அற்புதமான காட்சி அவள் கண்ணில் தோன்றியதும் அவளுக்கும் திருகோணமலை சென்று வெள்ளோட்டத்தைப் பார்த்து வரவேண்டும்போலிருந்தது. அவளுக்கு அங்காவது சிறிது காலம் போயிருந்தால்தான் மனநிம்மதி கிட்டும்போலிருந்தது.

கணேஷ் வந்தாலும் புயல்தான் வீசுகிறது. பார்த்திபன் வந்தாலும் புயல்தான்! ஆகவே அவள் இந்த அடிகாற்றில் இருந்து ஒதுங்கிக்கொள்ளத் திட்டமிட்டாள். அதற்கு அம்மன் சந்நிதி அவளுக்குக் கைகொடுத்தது.

ஐத்யுமை படுக்கையில் சாய்ந்தவள் அப்படியே கண்ணையர்ந்துவிட்டாள். திரும்பவும் அவள் கண்விழித்தபோது இரண்டு மணியாகிவிட்டது. அவள் சாப்பிட்டுவிட்டு ஏனைய வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள். சந்திரசேகரன் அன்று சற்று நேரத்தோடேயே வந்துவிட்டான். வழக்கம்போல் அவள் கடிதங்களை அவனிடம் நீட்டினாள். அவன் அவளுடைய தாயாரின் கடிதத்தை முதல் கையில் எடுத்தான். அதைப் படித்து முடித்ததும் “உன் அம்மாவின் கடிதம் படிப்பதற்கு சுவையாக இருக்கும். ஆமாம்! அங்கிருக்கும்போதே தேர் தேர் என்று பேசிக்கொண்டிருந்தாய். பார்க்கவேண்டும் என்றால் புறப்படு. நாளையோ மறு நாளையோ நான் உன்னை கொண்டுபோய்விட்டுத் திரும்புகிறேன்” என்றான். அவன் அவ்வளவு சுலபமாக அவன் செல்வதற்கு அனுமதி அளிப்பான் என அவள் நினைத்திருக்கவே இல்லை. கோயிலைப் பொறுத்தவரை அவன் கண்டிப்பான பேர்வழி என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதனால்தான் அவளாகவே பேச்சை ஆரம்பிக்காமல் கடிதத்தை மட்டும் நீட்டினாள். அவனுடைய பதில் அனுசூலமாயிருந்ததும் அவளுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

திருமணம் செய்து ஒரு வருடம் முடியும்வரை, தேர் பார்க்கக்கூடாது என்று கூறுவது அவளுக்குத் தெரியும். திருகோணமலையிலிருந்தபோது அவள் ஏதோ பேச்சுவாக்கில் அதைத் தன் கணவனிடம் கூறியபோது: “மாது எங்கே

அப்படி எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்...? அப்படி எழுதியிருந்தாலும் ஏன் போகக்கூடாது என்ற காரணம் கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும். பழைய காலத்தில் கொடியேற்றம், கொடியிறக்கம் என்றால்கூடக் கன்னிப் பெண்கள் போகக் கூடா தென்பார்கள். ஆனால் இப்போது நீயே கண்டிருப்பாய் இந்த நாட்களில் கன்னிப் பெண்கள்தான் நிறைந்திருப்பார்கள். அவர்களுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது? எதையும் கண்மூடித்தனமாக நம்பக்கூடாது. காரணத்தோடு கூறினால் அதைக் கேட்டு நடக்கவேண்டியது நம் கடமை'' என்று அவளுக்கு விளக்கம் கொடுத்தான்.

அவள்கூட அவன் விளக்கத்தை அனுமதிக்கவே செய்கிறாள். ஆயினும் அவளுக்கு இப்போது தேர் பார்க்கவேண்டும் என்கிற கட்டாயத்தைவிட கொஞ்ச நாளைக்கு ஒதுங்கியிருந்து ஓய்வுபெற வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தமே அதிகமாய் இருந்தது. அதனால் அவள் சந்திரசேகரன் போவதற்கு அனுமதியளிப்பதற்கு முதலே அவனிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடியாவது போய்விட வேண்டும் எனத் தீர்மானித்திருந்தாள். அதனால் அவன் அப்படிக்கூறியதும் "நீங்களும் அங்கே நின்று வெள்ளோட்டம் பார்த்துவிட்டு என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிடலாம்'' என்று தன் அபிப்பிராயத்தைக் கூறிவைத்தாள்.

"எனக்கு லீவு இல்லை மாது... அத்துடன் நீ மிகவும் களைத்துவிட்டாய்போலிருக்கிறது. அதனால் இதற்குப் போகும் சாட்டில் நீ அங்கு ஒரு வாரம் தங்கி ஓய்வெடுத்து விட்டுத் திரும்பி வா'' என்று அடுத்த கடிதத்தைப் படித்துக்கொண்டே கூறியவன் கடிதத்தை மூடிவிட்டு "பார்த்திபன் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். இம்மாத முடிவில் இங்கு வந்து ஒரு வாரம் எங்களுடன் வாடி போடப்போவதாக. அவனை இந்த முறை நல்லாக உபசரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி அக்கடிதத்தை அவனிடம் நீட்ட அவள் வேண்டா வெறுப்புடன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டாள்.

அதைக் கையால் தொடவே அவளுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. தன் கணவன் தன்னைக் கவனிக்கிறான் என்

பதை அறிந்து அவன் அதைப் படித்தான். ஆரம்பத்திலேயே அங்கு வந்து தங்கப்போவதைப்பற்றி அவன் குறிப்பிட்டிருந்தான். அதை படித்ததும் அவளுக்கு இதயத்தில் ஒரு வேதனை உண்டாகியது. மிகுதியை அவளால் படிக்க முடியவில்லை. ஆயினும் படிப்பதுபோல் பாவனைசெய்துவிட்டு கடிதத்தைத் திருப்பி அவனிடம் நீட்டினாள்.

காலையில் கடிதத்தை அவனுக்கு முதல் உடைத்துப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று அவளை துன்புறுத்திய மனம் இப்போது கடிதம் உரிமையுடன் கைக்கு வந்தபின் அதைப் படிக்கத் தயங்கிய விசித்திரத்தை நினைத்து அவள் தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக்கொண்டாள். மனித மனம் பொல்லாத ஒரு அரக்கன். அதை அதன் பாட்டுக்கு விட்டுவைக்கவும் முடிவதில்லை. ஆறறிவு என்று கூறி மனிதனுக்கு இந்த மனதைப் படைத்த இறைவன் கூடவே அதனுள் கவலையையும், துன்பத்தையும் படைத்துவிட்டான். இந்த மனதை மட்டும் மனிதன் பெறாமல் இருந்திருந்தால் உலகம் சுவர்க்கமாக இருந்திருக்கும் என அவள் யோசித்தாள்.

“என்ன மாது இன்னும் நீ ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை போல் தெரிகிறது. நாம் திருகோணமலைக்கு எப்போது புறப்படுவது என்று தெரிந்தால்தான் அதற்கேற்ப லீவும் “வாறண்டும்” நாளை எடுக்கலாம்” என்றான்.

நாளைக்கு இரவே புறப்படலாம் என்று தன் முடிவை அவனிடம் கூறினாள் மாதுமை அடுத்த நாள் இரவு இருவரும் கோட்டைப் புசையிரத ஸ்தானத்தில் நின்றனர். அங்கே பிரயாணம் செய்வதற்காக வந்திருந்த திருகோணமலையைச் சேர்ந்த சிலர் அவர்களுடன் குசலம் விசாரித்தனர். பிளாட்பாரத்திற்குப் புசையிரதம் வந்தகொண்டிருந்தது. ஜனக் கூட்டம் முண்டியடித்துக்கொண்டு இடம் பிடிப்பதற்காக விரைந்தகொண்டிருந்தது. சந்திரசேகரனுக்கு அதிர்ஷ்டவசமாக “பேத்” ஒன்று கிடைத்திருந்ததால் அவன் ஆறுதலாக மாதுமையையும், அழைத்துக்கொண்டு அவளை முதலில் ஏற்றிப் பொருட்களையும் ஏற்றிவிட்டுத் தானும் ஏறிக்கொண்டான். அது பிரத்தியேக சயனப்

பெட்டியாக இருந்ததால் இருவரும் பேசவும், வசதிபோல் அமர்ந்துகொள்ளவும் உதவியாக இருந்தது. பொல்காவலை வரை இருவரும் பேசிக்கொண்டு இருந்தனர். அதன் பிறகு மாதுமைக்குத் தூக்கம் வரவே அவள் கீழ்ப் படுக்கையில் சாய்ந்துவிட்டாள். அவள் உள்ளம் உவகையால் துள்ளிக் குதித்தது. ஆயிரமாக இருந்தாலும் ஒரு அன்புத்தாயின் பாசத்திற்குப் பின்னர்தான் எதுவும் என்று எண்ணினாள். ஆனந்தக்களிப்பில் படுத்தவள் அப்படியே கண்ணயர்ந்து விட்டாள். அவள் திரும்பவும் கண் விழித்தபோது சந்திர சேகரன் அவள் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டிருந்தான்.

“தம்பலகாமம் வந்துவிட்டது மாது. அதற்கப்புறம் சீனன்வாடி, அப்புறம் திருகோணமலை, பிறகு உன் வீடு, உன் பெற்றோர், தம்பி, தங்கை, உற்றார், உறவினர். அப்புறம் என்னைக் கவனிக்கவேமாட்டாய் என்று கூறிச் சிரித்தான் சந்திரசேகரன்.

உற்றார் இருந்தாலும், பெற்றார் இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணுக்குக் கணவன் இருக்கும் இடந்தானே சுவர்க்கம். அதனால்தான் சீதைக்கும் இராமன் இருந்த காடு அயோத்தியாக இருந்தது. உங்களுக்குப் பெண்ணு ளளத்தைப்பற்றி தெரியாதா என்ன? ஒரு பெண் தன் கணவனுக்காகத் தன் பெற்றார், உற்றார், சொத்து, சுகந்திரம் யாவற்றையும் இழந்துவிடச் சித்தமாயிருப்பதும் இதனால்தான். அதுதான் பெண்மையும்கூட. புகுந்த வீட்டுக்குப் பெருமை தேடித் தருபவள்தான் பெண். அதில் நான் மட்டும் எப்படி விதி விலக்காக இருக்க முடியும்..? எனக்கு உங்களைப் பிரிந்து ஒரு நிமிடங்கூட இருக்க முடியாது. இப்போது எனக்கு ஏன் ல்ந்தன் என்றிருக்கிறது. நீங்களும் என்னுடன் ஒரு வாரம் தங்கி இருப்பது என்றால் பரவாயில்லை. நீங்கள் உடனடியாகத் திரும்பினால் எனக்கு இருப்பேய்கொள்ளாது” என்றாள் மாதுமை.

அவள் பேச்சைக் கேட்டுச் சந்திரசேகரன் சிரித்தான். இந்தப் பெண்களே அழர்வ பேர்வழிகள்தான். அல்லது பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கியவர்களை மறந்து நேற்று

வந்த ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்படத் துணிவாளா? பெண்ணைப் பெற்றவர்களின் உள்ளம் எப்படி இருக்கும்? என்று நான் சிலவேளைகளில் சிந்திப்பதுண்டு. நல்ல காலம் எனக்கு ஒரு தங்கை இல்லாமல் போனாள். நாளைக்கு நீயும் ஒரு பெண்ணைப் பெற்றெடுத்தால் உனக்கும் இது புரியும் மாது" என்றான்.

"பெண்கள் மட்டும் என்ன, சில ஆண்கள்கூட ஒரு பெண்ணுக்காக யாவற்றையும் தியாகம் செய்து விடுகிறார்கள். அதனால் இதில் ஆண்பெண் என்று பார்க்காமல் ஒவ்வொருவரும் நடந்துகொள்வது அவரவர் இயல்பைப் பெறுத்தது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஆண்களிலும் பெண்களிலும் நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள், கெட்டவர்களும் இருக்கிறார்கள்" என்று சொன்னாள் மாதுமை.

திருகோணமலை வந்ததும் இருவரும் இறங்கிக்கொண்டனர். சந்திரசேகரன் வாடகை மோட்டார் ஒன்றை அமர்த்தி மாதுமையை அழைத்துச் சென்றான். மாதுமையின் பெற்றோர் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. வெள்ளோட்டத்திற்குச் சிலவேளை மகனும் மருமகனும் வரலாம் என்று எதிர்பார்த்தார்கள் தவிர, இவ்வளவு வரைவில் கடிதம் கிடைத்ததும் வந்து இறங்குவார்கள் என அவர்கள் எண்ணியிருக்கவே இல்லை. அதனால் அவர்களுக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. தன் மகள் மெலிந்து விட்டதாகத் தாய்மனம் வருந்தியது. ஆயினும் வருத்தத்தை மருமகன் முன்னிலையில் அவள் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை. மகளிடம் தனியாகக் கேட்கலாம் என்று மௌனமாக இருந்தாள்.

மாதுமை கொழும்புப் புதினம் எல்லாம் ஒன்று விடாமல் கூறிவைத்தாள்.

பார்த்திபனைப்பற்றியதை மட்டும் அவள் மறைத்து விட்டாள். அவளுடைய தகப்பனுக்கு மட்டும் அவனைத் தெரியும். மாதுமையுடன் அவனுக்குப் பழக்கம் உண்டு என்றளவில் தெரியுமே தவிர அவர்களிடையே இருந்த உறவு பற்றி அவருக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அதனால் எங்கே

சந்திரசேகரன் அவனைப்பற்றி ஏதாவது கூறிவைத்துவிடப் போகிறானோ என்று பயந்தாள் அவள். அப்படி அவன் அந்தப் பெயரைக் கூறினால் தகப்பன் அவனை அவளுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகம் என்று கூறிவிட்டால் அங்கு ஒரு பிரளயமே நிகழ்ந்துவிடும் என்கிற பயமும் அவளுக்கிருந்தது.

அன்று மதியம்போல் மாதுமையும் அவள் தாயாரும் மட்டும் ஏதோ சமையலறையில் அலுவலாக இருந்தனர். அப்போது அவர்கள் இருவரும் மனம்விட்டுப் பேசிக்கொண்டனர். தாயார் குடும்ப வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறதா என மகளிடம் கேட்டு வைத்தாள். சந்திரசேகரனை ஆரம்பத்திலிருந்தே மாதுமை மனம் செய்துகொள்ள மறுத்துவந்தது அவளுக்குத் தெரியும். அதனால், அவளுக்கு அவர்கள் சந்தோசமாக இல்லறம் நடத்துகிறார்களா என்பதை அறிவதில் ஒரு ஆசை. அதையும் தன் மகள் வாயிலாகக் கேட்டுவிடவேண்டும் என்ற துடிப்பு. அதனால் கேட்டேவிட்டாள்.

அதற்கு மாதுமை சந்திரசேகரன் தன்னை ஒரு குறையுமின்றி காப்பாற்றி வருவதாகவும், தான் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாகவும் கூறினாள். அன்று மாலை அவர்கள் வந்திருப்பது அறிந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய பலர் அவர்களைப் பார்க்க வந்து போயினர். அவர்களில் சிலர் அவர்கள் வெள்ளோட்டம் பார்க்கக் கூடாதென்றனர். புரட்சிகரமான சிலர் அது மூடக் கொள்கை என்றனர். இப்படியொரு சந்தர்ப்பம் இனிக் கிடைக்குமோ தெரியாது என்றார் மாதுமையின் அப்பா.

இருந்தாலும் பழைய சம்பிரதாயங்களையும் நாம் மதித்து நடக்கவேண்டுமென்றார் அங்கு வந்த ஒரு மூதாட்டி. இப்படியாக ஒவ்வொருவரும் கூற சந்திரசேகரனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. இது பழைய சம்பிரதாயமென்றால் நானே மாதுமையை வெள்ளோட்டத்திற்குக் கூட்டிச்சென்று அந்த சம்பிரதாயத்திற்கு சாவுமணி அடிக்கிறேன் என்றான் உணர்ச்சியுடன்.

மாதுமைக்கு அவன் இப்படிக்கூறியதும், பெரிய நிம்மதியாக இருந்தது. அவனைப் பிரிந்திருக்க அவளால் முடியவில்லை.

அன்று பத்திரகாளி அம்மன் கோயில் மண்டபம் காணாமல் மக்கள் முன்றிலில் நிறைந்து நின்றார்கள். வெள்ளோட்டம் நடைபெறுவதற்கு முன் செய்யப்படவேண்டிய கிரியைகளை ஐயர் மும்முரமாகச் செய்துகொண்டிருந்தார். கோயிலின் பின்புறத்தில் ஐயரின் வீட்டோடு ஒட்டிய வளவுக்குள்ளேயே தேர்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. பத்திரகாளி அம்மனுக்காகப் பெரியதோர் தேரும் மஞ்சமும் போக மிகுதி இரண்டில் ஒன்று விநாயகருக்கும், மற்றது சுப்பிரமணியருக்கும் செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த நான்கு தேர்களும் வரிசைக் கிரமமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. ஐயர் அவற்றிற்கு வேண்டிய கிரியைகள் எல்லாம் செய்துமுடித்தபின் ஒவ்வொன்றாக மக்கள் பக்திப் பரவசத்துடன் அரோகராச்சத்தம் வாணைப் பிளக்க இழுத்த காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. திருகோணமலையே அங்கு கூடி விட்டதுபோல் அவ்வளவு ஜனக்கூட்டம். சனத்தோடு சனமாக சந்திரசேகரனும், மாதுமையும், அவள் தங்கை பங்கஜமும் வந்துநின்றனர். சிறிது நேரம் ஒருமித்து நின்றுவிட்டு அதன்பின் பெண்கள் இருவரும் பெண் கூட்டத்தினருடன் சேர, சந்திரசேகரன் பின்னால் சென்று நிற்குகொண்டான்.

முதலாவது தேர் இழுக்கப்பட்டபோது மக்கள் அரோகரா என்று பக்திக் கோஷமிட்டனர். அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட மாதுமையின் உள்ளம் பெருமிதத்தால் விம்மியது. உடல் புல்லரித்தது. அதையடுத்துத் தேர்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இழுக்கப்பட்டன. இந்த உலகத்தில் இப்படி

யொரு காட்சியா என்று சந்தேகிக்கக்கூடியவண்ணம் அங்கு புனிதமும் பக்தியும் மிளிர்ந்தன. அந்தத் தேரைச் செதுக்கிய சிற்பியின் ஆண் வாரிசுகள் பெரியவர் தொடக்கம் குழந்தை உட்படத் தேர்களில் ஏற்றிவைத்து இழுக்கப்பட்டனர். அவற்றை முதன் முதல் கோயில் வீதியால் இழுத்தபோது அந்தத் தேர்கள் அங்குமிங்கும் அசைந்து எங்கே புரண்டுவிடுமோ என்று பார்ப்போர் மனத்தில் ஒரு பயத்தையும், திகிலையும் ஊட்டிக்கொண்டிருந்தன. ஆயினும் அப்படியான அசம்பாவிதங்கள் ஏதும் நடந்துவிடாமல் மிகவும் பத்திரமாகத் தேர்கள் சென்று குறித்த இடத்தை அடைந்தபோது மக்கள் கை தட்டி ஆரவாரித்துத் தம் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திக்கொண்டனர். அதையடுத்து அவற்றைச் செதுக்கிய சிற்பிக்குப் பாராட்டும், வெகுமதியும் அளித்துப் பொன்னாடை போர்த்தினர்.

வெயில் அனலாகக் கொதிக்காவிட்டாலும், கால் நிலத்தில் வைக்க முடியாதளவுக்கு மணல் சூடாக இருந்தும் மக்கள் அசையாமல், எதையும் பொருட்படுத்தாமல் பக்தியுடன் அங்கு நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் ஐக்கியமாகி நின்றனர். நிகழ்ச்சிகள் யாவும் முடிவுற்ற பின் சந்திரசேகரன் மாதுமையையும், அவள் தங்கையையும் அழைத்துக் கொண்டு அப்படியே கடற்கரைக்குச் சென்றான். வழியில் மாதுமைக்குத் தான் அவனை முதன்முதல் கோயிலடியில் சந்தித்த நினைவு வந்தது.

அவளைச் சந்தித்தபின் சந்திரசேகரன்கூட அன்று கடற்கரைக்குத்தான் போயிருக்கவேண்டும் என அவள் நினைத்தாள். ஆனால் இதுவரை அவனிடம் அதுபற்றி அவள் கேட்கவேயில்லை, கேட்க நினைக்கவுமில்லை. இன்று ஏனோ அதைக் கேட்டுவிடவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அவள் தங்கைகூட வந்ததால் அவள் அதைக் கேட்கத் தயங்கினாள். மூவரும் பட்டுப்போன்ற அந்த மணலில் அமர்ந்து கொண்டனர். இன்னும் இருட்டாகாதபடியால் அங்கிருந்த படியே கோட்டை வாயிலைத் தெளிவாகப் பார்க்கக்கூடிய தாயிருந்தது.

கோணேசர் மலையில் வெளிச்சம் எரிவதும் நன்றாகத் தெரிந்தது. மாதுமை அங்கிருந்தபடியே மனதாரக் கோணேசரைக் கும்பிட்டாள். சந்திரசேகரன் நிமிர்ந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தான். அங்கு விண்மீன்கள் கண் சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தன.

மாதுமை, அவனைப் பார்த்து ஏன் வானத்தையே பார்க்கிறீர்கள்...? என்றாள். இந்த விண்மீன்கள் எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றன என்று பார்த்து ரசிக்கின்றேன் என்றான். சுற்றிவர எத்தனையோ அழகான இயற்கைக் காட்சிகள் கிடக்கின்றன பார்த்து ரசிக்க. இதை யெல்லாம்விட்டு வானத்தில் எதைத் தேடுகிறீர்கள்? என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்.

இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் தான் நாம் முரண்படுவது வழக்கம் மாது. உனக்குக் கண்ணுக்கு எட்டக்கூடியதாக இருக்கும் சுற்றுப்புறத்தால்தான் அழகைக் காண முடிகிறது. ஆனால் எனக்கோ கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் காணப்படுகின்ற வானத்தில்தான் அழகு நிரம்பியிருப்பதுபோல் தெரிகிறது. அமெரிக்கர், ரஷ்யர் போன்ற மேல்நாட்டவர் எவ்வளவு கோடிப்பணம் செலவழித்து இந்த வான மண்டல ஆராய்ச்சியை ஆரம்பித்து இருக்கின்றனர் பார்த்தாயா...? சந்திர மண்டலத்திலேயே அவர்கள் காலடி எடுத்துவைத்து விட்டார்கள். அவர்களைக்கூட வான மண்டலந்தான் கவர்ந்திருக்கிறது. எனக்குக்கூட அங்கேபோய் வாழவேண்டும் என்றுதான் ஆசை. நாம் இருவரும் அங்கு சென்று வாழ்ந்து எமது முதல் குழந்தை அங்கேயே பிறக்கவேண்டும். அதுவே சந்திர மண்டலத்தில் பிறக்கும் முதல் குழந்தையாகவும் இருக்கவேண்டும்'' என்றான் சந்திரசேகரன்.

தன் தங்கையின் முன்னிலையில் அவன் அப்படிப் பேசியது அவளுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது... இதென்ன பேச்சு... திருமணமாகாத தங்கையை வைத்துக்கொண்டு... கொஞ்சமும் இங்கிதம் இல்லாமல் ...மாதுமை பொய்க் கோபத்துடன் பேசினாள்.

ச...சூ த்...தூ... சந்திரசேகரன் சூன்கொட்டினான். உன் தங்கச்சி என்ன சின்னப் பாப்பாவா... இந்த நாளைக் குழந்தைக்குக்கூட உன்னைவிட அதிகமாக உலக விவகாரம் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். ஆமாம் பங்கஜம் உனக்கு இப்போது என்ன வயதாகிறது? எப்படியும் பதினாறு வயது குறையாமல் இருக்கும் அல்லவா... நீயும் ஒரு பருவப் பெண். உன் அக்கா உன்னை இன்னும் சின்னக் குழந்தையாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறா பார்த்தாயா...? அப்படித்தான் உன் அர்மா உன் அக்காவை சின்னக் குழந்தையாக நினைத்துக்கொண்டிருப்பாள். மாது பார்த்தியா உன் தங்கை என்னமா வெட்கப்படுகிறாள் என்று. நாளைக்கு அவளுக்கு ஒரு திருமணம் செய்துவைக்கால் அவள் உனக்கு முந்தியே உன் பெற்றோருக்கு ஒரு பேரக் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொடுத்துவிடுவாள்... அவள் உன்னைப்போல் பத்தாம்பசுவியல்ல ஏன், பங்கஜம்...? என்று தன் மைத்துனி பக்கம் திரும்பி அவள் கேட்டபோது அவள் வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்துகொண்டாள்.

“சும்மா போங்க அத்தான்... உங்களுக்கு எப்பவும் குறும்புதான்” என்று செல்லமாகக் கடிந்துகொண்டாள் அவள்.

“நீங்கள் இப்படியெல்லாம் அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டுக் குறும்பு செய்தால் அவள் இனி ஒருபோதும் எங்களுடன் வரமாட்டாள்... என்று தங்கையின் சார்பாகப் பேசினாள் மாதுமை.

“நீதான் அப்படி நினைத்துவிட்டாய் மாது. அவள் நான் எங்கு கூப்பிட்டாலும் வரத்தான் செய்வாள்” என்றான் அவன்.

இவர்கள் இருவர் பேச்சிலும் தான் நேரிடையாகக் கலந்துகொள்ளாமல் இருவர் பேச்சையும் கேட்டு ரசிப்பது போல் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள் பங்கஜம்.

சிறிது நேரம் கடற்கரையில் அமர்ந்து அரட்டையடித்து விட்டு, கோட்டை வாயில்வரை கரையோரமாக நடந்து

சென்றனர். அதன் பின்னர் இருட்டத் தொடங்கவே மூவரும் வீடு திரும்பினர்.

அடுத்த நாள் காலை சந்திரசேகரன் மாதுமையை அழைத்துக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குச் சென்றான். அங்கு அவன் தாயாரைக் காணவில்லை. தகப்பனார் மட்டும் “லொக்கு லொக்கு...” என்று இருமிக்கொண்டு சாய்மான நாற்காலியில் படுத்திருக்கிறார். மகனைக் கண்டதும் பூரிப்புடன் கஷ்டப்பட்டு எழுந்து அவர்களை மன நிறைவுடன் வரவேற்றார். அப்போதுகூட இருமல் அவரை விட்டு வைக்கவில்லை. சந்திரசேகரன் அவரைப் பிடித்துத் தன்னுடன் அணைத்தபடி உள்ளே சென்றான்.

“என்னப்பா இப்படி மோசமாக இருமுகிறீர்கள்...? மருந்தொன்றும் எடுக்கவில்லையா...? அம்மா எங்கே? உங்களுக்கு வருத்தம் என்று ஒரு வார்த்தைகூட எனக்கு எழுதவில்லையே..” என்று சந்திரசேகரன் வினாவுக்கு மேல் வினாவாக அடுக்கிக்கொண்டே போனான். ஆயினும் அவரால் அவற்றில் ஒரு வினாவுக்குக்கூடச் சரியான பதில் கொடுக்கமுடியவில்லை. இருமல் அவரைப் பாடாய்ப்படுத்தியது.

“இப்ப...இ...இரண்டு...மா...மா... மாதமாப் பிடிச்சது தான் லா...க் லொக்... நல்லா வதை... வதைச்சுப்... போட்டுது...”

அவரால் பேசவே முடியவில்லை. அதற்குள் தங்கமே அங்கு வந்துவிட்டாள். சந்திரசேகரனைக் கண்டதும், “அடே நம்ப தம்பியா...? அதுதானே பார்த்தன். இத்தனை சுதந்திரமா வீட்டுக்குள் யார் பேசுவார்கள் என்று! எப்போ வந்தாய் தம்பி...? நீ வருவதாக ஒரு கடிதம்கூடப் போடவில்லையே? ஆமாம்! சுகமாயிருக்கிறாயா? தங்கச்சியும் வந்திருக்கு... ஏதாவது விசேடமா...? அப்பாவைப் பார் தம்பி... இரண்டு மாதமாய்ப் பிடித்த இருமல், ஒரேயடியாய்ப் படுக்கையில் போட்டுவிட்டது. அம்மாவின் கதை பழைய கதைதான். இன்று யாரோ மந்திரி வந்திருக்கிறாராம். பெண்கள் சமூக சபைப் பகுதியினர் அவருக்கு மதிய

போசனமளிக்கின்றனராம். நேற்றுக் காலை போனவ... இரவு வரமுடியாது என்று சொல்லிவிட்டிருந்தா... இன்னும் இந்தப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கவில்லை... இனிச் சாப்பாடெல்லாம் முடிந்துதான் வருவா...' என்று அவள் விளக்கம் கொடுத்தாள்.

மாதுமைக்கு ஏற்கனவே அவர்களுடைய குடும்ப விவகாரம் தெரிந்திருந்ததாயினும் அவள் முன்னிலையில் தங்கம் அப்படிப் பேசியது சேகருக்குக் கொஞ்சம்கூடப் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் அவன் எதுவும் பேசவில்லை. ஒரு பெண்ணால் ஒரு குடும்பத்தை ஆக்கவும் முடியும், அழிக்கவும் முடியும் என்பதை அவன் நேரிலேயே கண்டுகொண்டான். அவனுக்குத் தன் தகப்பனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. ஆரம்பத்திலிருந்தே அம்மாவை அப்பா கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்தால் நிலைமை இவ்வளவு மோசமானதாயிருக்காது என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

தான் மட்டும் கடைசிவரை அந்தப் பிழையை விடக்கூடாது என்று மனதிற் திடசங்கற்பம் செய்து கொண்டான். அதே நேரம் தன் தகப்பனைத் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்லலாமா என்று ஒரு கணம் நினைத்தான். ஆனால் கணவர் என்று ஒருவர் இருக்கிறபடியால் தான் அம்மாவீட்டுக்காவது வந்து போகிறாள். அந்தக் கடமையும் இல்லாது விட்டால் தனக்கொரு வீடு இருப்பதையே அம்மா மறந்துவிடுவாள் என்று சிந்தித்தான். அதனால் அவன் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டான். இரண்டு மணி நேரம் வீட்டில் காவலிருந்தும் அவனுடைய தாயார் வரவில்லை. அதனால் தன் சட்டைப்பைக்குள் இருந்து ஐம்பது ரூபாக்காசை எடுத்துத் தகப்பனாரிடம் நீட்டிவிட்டுத் தங்கத்திடமும் பத்து ரூபாவைக் கொடுத்துவிட்டு வீடு திரும்பினான்.

மாதுமை எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறியும் அவன் கேட்காமல் அன்றிரவே கொழும்புக்குப் போகப் புறப்பட்டான். திருமணமாகியபின் முதன்முதலாக அவனைப் பிரியப்போகிறோமே என்கிற ஏக்கமும் துக்கமும் அவளை என்னவோ செய்தது. அவன் அவளைப் பிரிய வேண்டிய நேரம் வந்த

தும் மாதுமையின் கண்கள் குளமாயின. அவள் மிகுந்த சிரமப்பட்டுத் தன் உணர்ச்சியை எல்லாம் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு அவனுக்குப் பிரியாவிடை கூற எத்தனித்தும் அவளின் கட்டுப்பாட்டையும் மீறிக் கண்ணீர் "பொல பொல" என வழிந்து அவள் கன்னங்களை நனைத்தது. அவள் கண்களில் நீர் வடிவதைக் கண்டதும் சந்திரசேகரனின் உள்ளம் நலிந்தது. மாதுமையின் அழகை அவனை என்னவோ செய்தது. அவன் அவளைத் தன் மார்புடன் அணைத்து அவள் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டான். ஆனால் மாதுமை தன் கண்ணீரைத் தானே துடைத்து "என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். ஏதோ சபலம். உங்களைப் பிரிவது கஷ்டமாக இருந்தது. நீங்கள் சுகமாகப் போய் வாருங்கள். உங்கள், உடலை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். போனதும் கடிதம் எழுதிப் போடுங்கள். நான் இல்லை என்று கண்டபாட்டுக்குத் திரியவேண்டாம்" என்று கூற, அவன் இடைமறித்துக் "கொஞ்சம் பொறு மாது. நான் என் டயறியை எடுத்துக்கொள்ளட்டும். அல்லது நீ கூறுவதையெல்லாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள முடியாது" என்று குறும்பாகப் பேசியபோது அவள் தன் துக்கத்தையும் மீறிச் சிரித்துவிட்டாள். அதன்பின் இருவரும் பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்தனர்.

சந்திரசேகரனுக்குப் புகையிரதத்தில் இருப்புக்கொள்ளவே இல்லை! அவன் கண்களில் மாதுமைதான் நிழலாடினாள்! இந்தக் குறுகிய கால மண வாழ்க்கையிலேயே இப்படி என்றால் இன்னும் போகப்போக அவளை ஒரு நிமிடம் கூட அவனால் பிரிய முடியாமல் இருக்கும். அத்தனைக்கு அவள் அவன் இதயத்தில் இடம்பெற்றுவிட்டாள். அவளுடைய ஒவ்வொரு செயலும், சொல்லும் அவனால் மறக்க முடியாதவை. அவளைப் பிரிந்து அவனால் இனி வாழவே முடியாது என்கிற நிலைக்கு அவன் வந்துவிட்டான். அவள் உயிரோடு தன்முன் நடைப்பிணமாக நடமாடினாலே போதும் போன்றிருந்தது. இந்த ஒரு இரவே இவ்வளவு வேதனை தருமாக இருந்தால் எஞ்சியிருக்கும் ஏனைய இரவுகளை அவன் எப்படித்தான் கழிக்கப்போகிறானோ...? அந்தப்

பெரிய வீட்டில் அவன் எப்படித் தனியாக வாழ்வது.....? அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தாலும் பிடித்துவிடும் அவன் கூட ஒரு வார லீவு போட்டுவிட்டு, அவனாடன் தங்கியிருந்திருக்கலாம். மனிதர் எப்போதும் ஒன்றைச் செய்து முடித்த பின்னர்தான் அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது வழக்கம். இது திருவள்ளுவர் காலத்திலிருந்தே இடம்பெற்று வந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் "எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவ தென்பதிழுக்கு" என அவரும் கூறிப்போந்தார் போலும் என நினைத்துக்கொண்டான்.

கொழும்பில் ரயிலை விட்டு இறங்கியதும் அவனுக்கு "ஸ்ரேஷ்ணிலேயே" பெரியதோர் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. அங்கே, "பிளாட்போயில்" பார்த்திபன் நின்று கொண்டு இருந்தான். இருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர் பார்க்காத நிலையில் ஆச்சரியம் பொங்க அன்பு கலந்த விழிகளால் நோக்கி நின்றனர். "என்ன பார்த்தீபா... நீ எங்கே இங்கு வந்தாய்?" என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான் சந்திரசேகரன்.

"இன்றும் நாளையும் எனக்கு லீவு. அதனால் எங்காவது புறப்பட்டுப்போகலாம் என்று வந்தேன். எங்கு போகலாம் என்று சிந்திக்கையில், நீயே வந்துவிட்டாய். எங்கிருந்து வருகிறாய்...?" என்றான் பார்த்திபன்.

"இவன் நிச்சயமாகத் திருகோணமலையில் இருந்து தான் வருகிறான். மாதுமையை அங்கே விட்டுவிட்டு வருகிறான் போலிருக்கு. அதுதான் நேற்றிரவு நான் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோது கதவு பூட்டப்பட்டு இருந்தது" என்று தானே மனதுக்குள் ஊகித்துக்கொண்டு தொடர்ந்து உன் மனைவி எங்கே, அதற்குள் குடும்ப வாழ்க்கை சலித்து விட்டதாடா என்றான் குறும்பாக.

"டேய் நீ என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்துவிட்டாய்? என்னையும் உன்னைப்போல் என்று நினைத்துவிட்டாயாக்கும். நான் என் மனைவியைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டவன். காதலித்ததும் ஒருவள்தான். கைப் பிடித்ததும் ஒருவள்தான். சேர்ந்து வாழப் போவதும் அவ

ளுடன்தான். நீ என் உயிர் நண்பனாக இருந்தாலும் பெண்களைப் பொறுத்தவரை எனக்கு உன்மீது ஒரு துளிகூட நம்பிக்கையில்லை பார்த்தீபா'', என்று நிறுத்தினான் சந்திரசேகரன்.

“நீ வாழத் தெரியாத முட்டாள் பயல். உன்னைப் போல் எல்லாம் ஒருத்தி என்று இருந்தபடியால்தான் இன்று நான் காதலித்த பெண்களில் ஒருவள் உனக்கு மனைவியாக வாய்த்திருக்கிறாள். சேகர், நான் எத்தனையோ பெண்களைக் காதலித்தேன். அவர்களைப்பற்றி நான் அப்பவும் கவலைப்பட்டதில்லை. இப்போதும் கவலைப்படுவதில்லை. என் கவலையெல்லாம் உன் மனைவியைப்பற்றியதுதான் ஏன் என்று கேட்கிறாயா? அவளுக்கு வாய்த்த கணவன் நீயாக இருப்பதால் எனக்கு, உன்மேல் பொறாமையாகவும் எரிச்சலாகவும் இருக்கிறது. உன்னைக் கொன்று விட்டால் என்ன என்று கூட நான் கடந்த சில நாட்களாகச் சிந்தித்ததுண்டு. ஆனால் நீ என் நண்பனாகி விட்டாய். அதனால் உன்னைக் கொல்ல என்மனம் துணியவில்லை! உன் மனைவியை என்னால் மறக்கவும் முடியவில்லை. அதனால் உன்னை வஞ்சித்து உன் மனைவியுடன் தகாத உறவு வைக்கப்போகிறேன். அதற்காக என்னை மன்னித்துவிடு!” என்று நினைத்தானே தவிர அவற்றைக் கூற அவன் மனம் துணியவில்லை. அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தன் நட்பை முறித்துக்கொள்ள அவன் விரும்பவில்லை. அதனால் “நீ சொல்வது பொய்ச்சேகர், உன்மேல் உனக்கு அத்தனை நம்பிக்கைக் குறைவிருந்தால் என்னை உன் மனைவியுடன் பழக நீ அனுமதி அளித்திருக்கமாட்டாய்” என்றான்.

“டேய் நீ பெரிய ஆள். என்ன செய்யட்டும். உன்மேல் எனக்கு அத்தனை அன்படா. கர்ணன்மேல் துரியோதனன் வைத்தானே அன்பு. அப்படியான அன்புதான்” என்றான் சந்திரசேகரன் பெருமையுடன்.

பார்த்தீபன் அவனிடம் விடைபெற்றபோது, “டேய் நான் மலைபோல் இருக்கிறேன். என் வீடு இருக்கிறது. நீ

எத்தனை நாள் வேண்டுமானாலும் என்னுடன் தங்கிக்
கொள்ளலாம். அடுத்த வாரம்தான் என் மனைவி வரு
வாள். அதுவரைக்கும் தனிமையாக இருக்கும். அதனால்
என்னுடன் வா போகலாம்'' என்று அவனையும் அழைத்துச்
சென்றான் சந்திரசேகரன்.

சந்திரசேகரனும் பார்த்தீபனும் வீட்டையடைந்ததும் சந்திரசேகரன் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே செல்லப் பார்த்தீபன் வெளித் திண்ணையில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டான். சந்திரசேகரன் உடை மாற்றிக் கொண்டு, வெளியே வரும்வரை பார்த்தீபன் இருந்த இடத்தைவிட்டு அசையாமலிருந்தான். அதனால் “நீ உடை மாற்றிக்கொள்ளவில்லையா? இப்படியே இருந்துகொள்ளப் போகிறாயா... வா... வா... வந்து உடைகளை மாற்றிக் கொள்” என அழைத்தான். பார்த்தீபன் அறை வாயில் வரை வந்து நின்றான். உள்ளே செல்ல அவன் கால்கள் தயங்கின. ஆயினும் உள்ளே சென்று பார்க்க வேண்டும் என்கிற ஆசை மட்டும் அவனுக்கு இருந்தது. சேகர் தன்னைத் தவறாக விளங்கிக்கொள்ளக் கூடாதே என்கிற பயத்தில் அவன் நின்றான். அது மாதுமையின் படுக்கை அறை.

“உள்ளே வாடா”

“ஆயிரம் இருந்தாலும் உன்னுடைய படுக்கையறைக்குள் நான் வருவது அழகல்ல சேகர்...” என்று மழுப்பினான்.

“டேய் அப்படியெல்லாம் வேற்றுமை காட்டாதே. நமக்குள் அப்படியான பிரிவு இருக்கக் கூடாது. வா உள்ளே... என்று அவனை வற்புறுத்தி அறைக்குள் அழைத்துக் கொண்டான். அந்த அறை மிகவும் அழகாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. கண்ணாடி மேசையின் மேல் “பவு

டர், சீப்பு, கிறீம், பொட்டு" முதலிய அவங்காரப் பொருட்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மேஜையின் வலப்புற மூலையில் அவர்களின் திருமணப் படம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அறையின் இடதுபுறச் சுவரோரமாக இரண்டு படுக்கைகள் ஒட்டிப் போடப்பட்டிருந்தன. அழகான படுக்கை விரிப்பு அவற்றை மூடியிருந்தது. மேலே இரண்டு ஒரேமாதிரியான தலையணைகள். அந்தத் தலையணை ஒவ்வொன்றிலும் இவ்விரண்டு பறவைகள். சுவரின் மேல் ஒரு அழகிய சூழந்தையின் படம் தொங்கவிடப்பட்டு இருந்தது. சிறிது தூரத்தில், ஒரு கண்ணாடி அலுமாரி, அதை ஒட்டினாற்போல் உடைகள் மாட்டும் "ஸ்கிறீன்". அவ்வளவுதான் அந்த அறைக்குள் காணப்பட்ட பொருட்கள்.

"ஏன் நிற்கிறாய்! அப்படி அமர்ந்துகொள்" என்று படுக்கையைச் சுட்டிக்காட்டினான் சந்திரசேகரன். பார்த்தீபன் கண்ணாடி மேஜையுடன் ஒட்டினாற்போல போடப்பட்டிருந்த சிறு மேஜையின்மேல் அமர்ந்து கொள்ளப்போனபோது, "அடே முட்டாள், அது மாக்மை அவங்காரம் செய்யும்போது அமர்ந்துகொள்ளும் மேஜையடா. அது உன் பாரத்தைத் தாங்காது. நீ பேசாமல், அப்படிக்கட்டிலில் உட்கார்" என்றான் சந்திரசேகரன். பார்த்தீபன் பேசாமல் படுக்கையில் அமர்ந்துகொண்டான்.

அந்தப் படுக்கையைத் தொட்டதும் அவனுக்கு உடல் புல்லரித்தது. அத்துடன் பொறாமையும் எழுந்தது. மாதமையும் சந்திரசேகரனும் அந்தப் படுக்கையின்மேல் பரண்டு பேசிக்கொள்வதோர் பிரமையேற்பட்டது. சந்திரசேகரன் வெளியே ஏதோ வேலையாய்ச் செல்ல அவன் அந்தப் படுக்கையைத் தன் கையால் தடவிப் பார்த்தான். அந்தத் தலையணைமேல் வைக்கப்பட்டிருந்த அன்னப்பட்டிகளில் ஒன்று மாதுமைபோலவும் மற்றது—... அதை நினைத்தப் பார்க்கவும் அவன் விரும்பவில்லை. சேகர் நான் தவறவிட்ட ரெயிலை நீ பிடித்துவிட்டாய். இந்தப் படுக்கைக்குச் சொந்தமாக வேண்டியவனே நான்தான். அப்படி இருக்க, இன்று நான் இதன்மீது அமர்ந்துகொள்வதற்கே

உன்னிடம் அனுமதி பெறவேண்டி இருக்கிறது. வேடிக்கையான உலகம் என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டான்.

அதற்குள் சந்திரசேகரன் அவனிடம் உடைகளை நீட்டி மாற்றிக்கொள்ளும்படி கூறினான். பார்த்திபன் உடை மாற்றிக்கொண்ட பின் இருவரும் கடைக்குச் சென்று இராப்போசனத்தை முடித்துக்கொண்டனர். சந்திரசேகர் வற்புறுத்தியதின் பேரில், பார்த்திபனும் அவனுடன் அதே படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டான். “திருமணத்திற்குப்பின் இன்றுதான் என் மனைவியைப் பிரிந்து இருக்கிறேன். காலையில் வரும்போது எப்படித் தனியாகப் படுப்பது என்று நினைத்து வந்தேன். நீயேவந்து விட்டாய். மாது இப்போது இருந்தால் என்ன சொல்வாள் தெரியுமா, கடவுள்தான் கொண்டுவந்துவிட்டார் என்று... இந்தக் காணப்படாத கடவுள் விடயத்தில்தான் நாம் இருவரும் முரண்படுவது அவள் கடவுள் நம்பிக்கையில் அவ்வளவு ஊறிப்போயிருக்கிறாள். எனக்கு அது அறவே கிடையாது. அது சரி, மாது வரும்வரை நீ இங்கேயே தங்கிக்கொள் என்றான்.

படுத்த சில நிமிடத்தில் சந்திரசேகரன் நல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டான். பார்த்திபனுக்குத் தூக்கம் வரவே இல்லை. அங்குமிங்குமாகப் புரண்டுகொண்டிருந்தான். அவன் சிந்தனை முழுவதும் மாதுமையைச் சுற்றியே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவள் சந்திரசேகரனுடன் குடும்பம் நடத்துவதைப் பார்த்துக்கொண்டு அவனால் நிம்மதியாக இருக்கமுடியவில்லை. அவள் வேறு யாரையாவது கட்டித் தொலைத்திருந்தால், அவன் பொருட்படுத்தியிருக்கமாட்டான். ஆனால் இங்கு அவன் கண் முன்னிலையிலேயே மாதுமையும் அவன் நண்பனும் குடும்பம் நடாத்துகின்றனர். மாதுமையை அவன் அடையவேண்டும் என்றில்லை. ஆனால் சந்திரசேகருடன் அவள் குடும்பம் நடாத்துவதை அவனால் பொறுக்கமுடியாது. அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாக வாழக்கூடாது. வாழவே கூடாது. அதுதான் இப்போது அவனுடைய நோக்கமாயிருந்தது. அது அவனுடைய மனதில் வெறியாக மாறி விஸ்வரூபம் எடுத்தது. அவன்

நினைத்தால் அப்போதே அவன் நண்பனைக் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்துக்கொன்றுவிட முடியும். அந்த நினைவு எழுந்ததும் அவனுக்கு முகமெல்லாம் வியர்த்துக்கொட்டியது. ஆனால் அப்படி ஒன்றைச் செய்துவிட்டு அதன்பின் நடக்கவிருப்பதைப்பற்றி அவன் பயந்தான்.

அதிகாலையில் அவன் கண்விழித்தபோது சந்திரசேகரன் அவனிடம் ஒரு கோப்பை நிறையக் கோப்பியை நிறைத்துக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். நீ படுப்பதாக இருந்தால் படுத்துக்கொள். நான் கந்தோருக்குப் போகவேண்டும் என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றான் சந்திரசேகரன். மாது எனக்குச் செய்வதை நான் உனக்குச் செய்கிறேன். அவள் கண்டால் பொறாமைப்படப்போகிறாள் என்றான்.

“சேகர், அவள் உன்மேல் பொறாமைப்படும் அதே வேளையில் உன்மேல்கூட எனக்கு எவ்வளவு பொறாமை யாக இருக்கிறது தெரியுமா? ஏன் என்று கேட்கிறாயா? அப்படியான ஒரு நல்ல மனைவி உனக்குக் கிடைத்ததையிட்ட பொறாமைதான் அது” என்று கூறிச் சிரித்தான் பார்த்திபன். சந்திரசேகரனும் அவனுடன்கூடச் சிரித்தானே தவிர, அவன்மீது எள்ளளவும் பொறாமையோ, சந்தேகமோ கொள்ளவில்லை. ஆனால் குறும்பாக “எங்கள் குடும்ப வாழ்க்கைக்குத் திருஷ்டிபட்டு விடப் போகிறதடா... அப்படி ஏதாவது நடைபெற்றால் உன் காலடி மண்தான் எடுக்க வேண்டும்” என்றான். அவன் அதை விகற்பமின்றியே கூறினாலும் அந்தப் பேச்சு பார்த்திபனுடைய உள்ளத்தைச் சுட்டுவிட்டது. குற்றம் உள்ள அவன் நெஞ்சு குறுகுறுத்தது. அதனால் பேச்சை வளர்க்காமல் எழுந்து முகம் கழுவச் சென்றான்.

அன்றைய பகற்பொழுதைத் தான் வெளியே கழிக்கப் போவதாகக் கூறிப் பார்த்திபன் வெளியே சென்றான். அவனுக்கு மாதுமை இல்லாத அந்த வீடு, காடுபோலிருந்தது. அவன் பஸ்சில் ஏறிக் கோட்டையில் இறங்கி அங்குள்ள கடைத்தெருவெல்லாம் சுற்றி அலைந்தான். சிறிது நேரத்தின் பின் கண்ணுக்குக் கவர்ச்சியான ஓட்டல் ஒன்றில்

நுழைந்தான். ஒரு மேளையில் தனியாக ஒரு பெண் மட்டும் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் பக்கத்தில் சென்று அவன் அமர்ந்துகொண்டான். அவள் அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள். ஆனால் அப்படியான பார்வையெல்லாம் அவனுக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு. அதனால் அவளைப் பார்த்து மயக்கும் புன்னகையொன்றை மலரவிட்டு அவளுக்கும் சேர்த்துச் சிற்றுண்டி வரவழைத்து “இவ் யூ டோண்ட் மைன்ற்பிளிஸ்...” என்று அதை அவள் பக்கம் நீட்டினான்.

அவனது செயல் அவளுக்கு நாகரீகமாகப்பட்டது. ஆரம்பத்தில், அவனை ஒரு அநாகரீகப் பேர்வழி என்று வெறுத்து ஒதுக்கியவள் தன் செயலுக்காக மனவருத்தப் பட்டு, ‘தாங்ஸ்’ என்று கூறிவிட்டு அவற்றை எடுத்துக் கடைக்க ஆரம்பித்தாள். அத்துடன் ஆரம்பித்த அவர்கள் அறிமுகம் சில நிமிட நேரத்தில் அவர்களை மாதக் கணக்காக அறிமுகமானவர்களபோல் கதைத்துப் பேச வைத்தது. அவளுடைய பேச்சிலிருந்து அவள் ஒரு பறங்கிப் பெண் என்றும், ஏதோ ஒரு கந்தோரில், ‘ஸ்டெனோவாகக்’ கடமையாற்றுபவள் என்றும் அறிந்துகொண்டான்.

அன்று அவளுக்கு ‘ஓவ்’ ஆனதால் கடைத்தெருவுக்குப் போய்விட்டு ஏதாவது அருந்தலாம் என அங்கு வந்ததாகவும் கூறினாள். அவள் தன் பெயர் டெய்ஸி என்று சொல்லிவைத்தாள்.

அவள் அழகாக இருந்தாள். அத்துடன் அலங்காரமும் கவர்ச்சியும் சோந்திருந்தது. தன் சுருண்ட கூந்தலை தோளளவில் கத்தரித்துவிட்டிருந்தாள். பொன்னிறமான மேனி. பருவமும் இளமையும் சேர்ந்திருந்தன. பிறகு சொல்லவும் வேண்டுமா? பார்த்திபன் போன்ற ஆண்களுக்கு அவள் ஒரு தனி வீருந்து. அவளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே அவனுக்குப் போதை தலைக்கேறியது. அதனால் அவன் ‘பார்’ வரை சென்று சிறிது மதுபானம் அருந்திவிட்டு வந்தான். அவன் மதுபானம் அருந்தியிருக்கிறானென்பதை மணத்திலிருந்தே அவன் அறிந்துகொண்டான். “நீங்கள் மதுபானம் அருந்திவிட்டு வந்திருக்கிறீர்கள் இல்லையா?”

என்று அவள் ஆங்கிலத்தில் கேட்டதற்கு, “ஆம்” என்று சுருக்கமாகப் பதிலளித்த அவன் சிறிது நேரம் சிந்தித்து விட்டு “நீயும் கொஞ்சம் குடிக்கிறாயா?” என்று கேட்டான். “நான் குடிப்பதுண்டுதான். ஆனால் இப்போது வேண்டாம்” என்றாள் அவள். ஆனால் அவன் கேட்கவில்லை. ஒரு “பியர்” போத்தல் எடுத்துக் கிளாசில் நிறைய ஊற்றி அவளிடம் நீட்டிவிட்டு மிகுதியைத் தான் அருந்தினான்.

ஓட்டலில் இருந்து இருவரும் நேராக ஒரு படமாளிகைக்குச் சென்றனர். அது வயது வந்த ஆண், பெண்களுக்கு காட்டப்படும் பாலியல்பற்றிய ஆங்கிலப் படம் “பொக்ஸ்சீட்” ஒன்றுக்குள் சென்று அமர்ந்தனர். பார்த்திபனுக்கு மதுவின் வெறியும் மாதின் போதையும் அளவுக்கு மீறி உட்சென்றிருந்ததால் படம் பார்க்கும் நிலையில் அவன் இருக்கவில்லை. அவன் அரைவாசி நேரம் தூங்கினான். மிகுதி நேரத்தை, அவளுடன் சீண்டி விளையாடுவதில் கழித்தான். படம் முடிந்ததும் அவளிடம் விடைபெற்றான். அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க அடுத்த நாட்காலை அதே ஓட்டலில் அவளைச் சந்திப்பதாக வாக்குக் கொடுத்திருந்தான்.

பார்த்திபனுடைய சரித்திரத்தில் அவளுடைய கதை அத்தோடு முடிந்துவிட்டது. பாவம்! அவளுக்கு அது தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைதான்.

பார்த்திபன் தன் சட்டைப் பைக்குள் இருந்த சீப்பை எடுத்து தலையை வாரிவிட்டு வேஞ்சியை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டான். மதுவின் மணம் வீசாமல் இருப்பதற்காக அவன் ஒரு கடையில் சென்று தண்ணீர் வாங்கி வாயைக் கழுவிக்கொண்டான். அவன் வீட்டுக்குச் சென்று கதவோரம் அமர்ந்துகொண்டான். சந்திரசேகரன் வரும்போது பார்த்திபன் வெளியே அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, “நீ வெகுநேரமாய் வெளியே அமர்ந்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டான். “இல்லை. ஐந்து நிமிடம் இருக்கும்” என்றான் பார்த்திபன்.

சந்திரசேகரன் உள்ளே நுழையப் பார்த்திபன் அவனைப் பின்தொடர்ந்தான். இன்று முழுவதும் நீ என்னடா செய்தாய்? கடை கடையாய்ச் சுற்றினாயா...? அல்லது பெண்களைச் சுற்றினாயா? என்று சந்திரசேகரன் கேட்க இரண்டையுந்தான் என்று கூறினான் பார்த்திபன்.

“நீ திரும்பவும் இந்தக் கெட்ட பழக்கத்தைப் பழகி விட்டாயா? நீ திருந்திவிட்டாய் என்று நான் எவ்வளவு மகிழ்ந்திருந்தேன். நீ கிட்ட வரவே மதுவாடையடிக்கிற தடா... உன்னை என்னால் மன்னிக்கமுடியாது” என்றான்.

உனக்கு நான் ஏன் பொய் சொல்லவேண்டும்? நான் இன்று குடித்தேன். என் துன்பம், கவலை, ஏமாற்றம் எல்லாம் தீரும் வரை குடித்தேன். என் மனதிற்கும் உடலுக்கும் இன்பம் தர ஒரு பெண் கிடைத்தாள். இன்றைய பொழுது மகிழ்ச்சியாகக் கழிந்துவிட்டது. நாளைக்கு எப்படியோ...? ஏதாவது புதிய ஐடியா போடவேண்டும். உனக்கென்ன, அழகிய மனைவி இருக்கிறாள். நீ உபதேசிப்பாய். உன் உபதேசத்தை நான் கேட்டால் நான் பைத்தியமாக வேண்டியதுதான்.

“டேய்... டேய்... நீ என்ன பேசுகிறாய்... நான் அழகிய மனைவியை அடைந்துவிட்டதால் உன்னை மறந்து விட்டேன் என்று நினைத்துவிட்டாயாக்கும். இரவு பகலாக எனக்கு உன்னைப்பற்றிய கவலைதான். நல்லதொரு பெண்ணாகப் பார்த்து உனக்குக் கூடியவிரைவில் ஒரு திருமணம் செய்துவைப்பது இனி என் பொறுப்பு. உன் திருமணத்திற்குப் பின்னர்தான் நான் குழந்தை பெறுவது” என்றான் சந்திரசேகரன்.

அவனுடைய பேச்சைக் கேட்டுப் பார்த்திபன் வாய் விட்டுச் சிரித்தான். ‘சேகர், ஆடு நனைகிறதென்று ஓநாய் அழுத கதை உனக்குத் தெரியுமா? உன்னுடைய பேச்சும் எனக்கு அந்தக் கதையைத்தான் நினைவூட்டுகிறது. இனி எனக்கு என்ன திருமணம்... அது முடிந்த கதை. ஏதோ நீயாவது சந்தோஷமாக வாழ்ந்துகொள்” என்று கூறி விட்டு அங்கிருக்கப் பிடிக்காமல் வெளிப்பக்கம் சென்றான்.

சந்திரசேகரன் ஒன்றும் புரியாமல் அவனையே பார்த்து நின்றான். "ச்சா என் நண்பனுடைய பலவீனத்தை அறிந்துகொண்டு அவனை விட்டுப்போட்டு நான் திருமணம் செய்து கொண்டது தவறுதான். அவனுக்கு முதலில் ஒரு திருமணத்தைச் செய்துவைத்தபின் நான் செய்திருக்கலாம். மனிதனை எப்போதும் சுயநலம் ஆட்கொண்டு விடுகிறது. அதன்பின் அவன் தன்னைக் காப்பாற்ற எத்தனையோ சாட்டுகளை எல்லாம் சொல்கிறான். பரவாயில்லை. இப்போதுகூட என்ன... மாதுமையின் தங்கை பங்கஜத்தை அவனுக்கு செய்து வைத்தால் போயிற்று. ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அவனும் பொறுப்புள்ளவனாக மாறி விடுவான். எதற்கும் மாதுமை வரட்டும். அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு இவளிடம் செய்தியை உடைப்போம். அதுவரை அவனுக்கு இது தெரியக்கூடாது.

இந்த நினைவுடன் சந்திரசேகரன் படுக்கையில் சாய்ந்தான்.

அன்று மாதுமை வருவதாகக் கடிதம் வந்திருந்ததால் சந்திரசேகரன் மகிழ்ச்சிக் கடலில் தத்தளித்தான். தன் மகிழ்ச்சியில் பங்குகொள்ளப் பக்கத்தில் பார்த்தீபன் இல்லையே என்கிற கவலை அவனுக்கு. பார்த்தீபன் அன்று காலையில் தான் “டியூட்டிக்குப்” போவதாகக் கூறிச் சென்றான். மாலையில் அவனைக் கட்டாயம் வரும்படி சந்திரசேகரன் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் அவன் ஒரு வாரத்திற்கு அந்தப் பக்கம் திரும்பமுடியாது என்று கூறிவிட்டான்.

அடுத்தநாள் காலை சந்திரசேகரன் வழக்கத்திற்கு விரோதமாக இரு மணிநேரம் முந்தியே எழுந்துவிட்டான். அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. படுக்கையில் புரண்டு கொண்டு இருந்தவன், நேரமாகியதும் எழுந்து புகையிரதஸ்தானத்திற்குப் போக ஆயத்தமானான். யாரோ தெரிந்தவர்களுடன் தான் வருவதாகவும் கோட்டைப் புகையிரதஸ்தானத்தில் வந்து தன்னைச் சந்திக்கும்படியும் அவன் எழுதியிருந்ததால் அவன் சற்று நேரத்துடனேயே வெளிக்கிட்டான்.

இருபது நிமிடங்கள் முந்தியே அவன் புகையிரத நிலையத்தை அடைந்துவிட்டான். புகையிரதம் தூரத்தில் வந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. சந்திரசேகரன் அதையே உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். அது அவனைத் தாண்டி அந்தத் திசையை நோக்கிச் சென்றபோது மாதுமை

எட்டிப்பார்த்து அவனுக்குக் கையசைத்துக் காட்டினாள். அவன் அந்தத் திசையை நோக்கி ஓடினான். புகையிரதம் நின்றதும் மாதுமை கதவைத் திறத்துகொண்டு இறங்கினாள். அவன் அவளுடைய பெட்டி பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டான். இருவரும் கூட வந்தவர்களுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு நடந்தனர்.

“அப்பாடா, பத்து நாட்கள் உங்களைப் பிரிந்து இருந்தது எனக்குப் பத்து வருடங்கள் போன்றிருந்தது. இனிமேல் மட்டும் ஒருநாள் கூட உங்களைப் பிரிந்து என்னால் இருக்கமுடியாது. இந்த ஜன்மத்தில் அது முடியாது” என்றாள் மாதுமை.

“எனக்கும் அப்படித்தான் மாது. உனக்குப் பத்து வருடங்களாகத் தோற்றியது. எனக்குப் பத்து யுகங்களாகத் தோற்றம் அளித்தன. நீ இனிப் போகப் போகிறேன் என்றால்கூட நான் உன்னை விடப்போவதில்லை!” என்று கூறிச் சிரித்தான் சந்திரசேகரன்.

அதற்குள் பஸ் வரவே இருவரும் ஏறிக்கொண்டனர். வீட்டையடைந்ததும் மாதுமை வீட்டை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்தாள். “என் கைப்பட்ட உணவு சாப்பிடாமல் நீங்கள் எப்படி துரும்பாக இளைத்துவிட்டீர்களோ, அப்படியே வீடும் பாழடைந்த மாதிரிக் கிடக்கிறது” என்றாள். அவன் சிரித்தான். இது பெண்களுக்கே உரிய குணம் மாது. தாங்கள் இல்லாது விட்டால் இந்த உலகமே இயங்காது என்பது அவர்கள் எண்ணம். அதில் நீ மட்டும் என்ன விதி விலக்கா? என்றான்.

அதனால்தான் சக்தி இல்லாமல் சிவம் இல்லை என்றார்கள். சிவன் சக்தியுடன் சேர்ந்து அர்த்தநாரீஸ்வரர் வடிவம் எடுத்ததும் இதற்காகத்தான் என்று கூறிச் சிரித்தாள் அவள்.

மாது எதற்கெடுத்தாலும் உனக்கு சிவனையும் சக்தியையும் இழுக்காவிட்டால் சரிப்பட்டு வராது இல்லையா? அந்தச் சிவனே சக்தியிடம் அகப்பட்டு என்ன பாடு பட்டார்”

“போங்கள் .. உங்களுக்கும் சமயத்தையும், தெய்வத்தையும் குறைவாகப் பேசாவிட்டால் பத்தியமில்லை. தெய்வத்தில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாததால்தான் ஆண்டவனாகப் பார்த்து என்னை உங்களுக்கு மனைவியாக்கி வைத்திருக்கிறார். அடிக்கடி தெய்வத்தை நினைக்கட்டும் என்று.”

“மாது? நீயாகவே ஒரு நாள் இந்த சுவாமி. தெய்வம் எல்லாம் சுத்தப் பொய் என்று கூறப்போகிறாய்.”

“நானா? அது கடைசிவரை நடக்காது. என் உயிரைப் பிரிக்கலாமே தவிர என் உடலில் கலந்துவிட்ட தெய்வ நம்பிக்கையை யாராலும் இனி என்னிடம் இருந்து பிரிக்க முடியாது... பிரிக்கவே முடியாது. உங்களைத் திருமணம் செய்துகொண்ட அந்நிய நாட்களில் உங்கள் சகவாசத்தினால் எனக்கு அப்படியொரு மனநிலை ஏற்படவே செய்தது. ஆனால் இப்போது என் மனம் தெளிவுபெற்று விட்டது. அதசரி வந்ததும் வராததுமாக ஏன் வீண் விவாதம்? உங்கள் கொள்கை உங்களோடு இருக்கட்டும். என்னுடையது என்னுடன் இருக்கட்டும் ஆமாம்! இந்தப் பத்து நாட்களும் எப்படிச் சுழித்தீர்கள்? இப்படிச் சண்டை போடத் தான் நான் இருக்கவில்லையே... எத்தனை படம் பார்த்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“மாது... நீ போனபின் நான் வீடும் கந்தோருமாகத் தான் இருந்தேன். உன்னை விட்டுப்போட்டு படம் பார்த்திருப்பேன் என்று நினைக்கிறாயா? நாள் பூராவும் படுத்துக்கொண்டு உன்னைப்பற்றியே சிந்திப்பேன். அலுப்பதே இல்லை, பொழுதும் போய்விடும் ஓ.....ஓன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேனே ... பார்த்திபன் கடந்த சில நாட்களாக என்னுடன் தான்தங்கியிருந்தான். நேற்றுத்தான் போனவன் அதனால் எனக்குத் தனிமை அவ்வளவு தெரியவில்லை.” “பார்த்திபன்” என்ற பெயரைக் கேட்டதும் ஆயிரம் தேர்கள் ஒருமித்துக் கொட்டியதுபோன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது மாதுமைக்கு. நல்ல காலம் நான் திருகோணமலைக்குப் போயிருந்தது என்று தனக்குள்ளேயே நினைத்துக் கொண்டாள்.

“ஏன் மாது என் நண்பனை உனக்குப் பிடிப்பதில் லையா...? அவனைப்பற்றி நான் என்னத்தை, எப்போது கதைத்தாலும், நீ அக்கறையோடு கேட்பதில்லை. அவன் மீது அப்படி உனக்கு என்ன கோபம்? உன்மேல் காட்ட வேண்டிய அன்பில் ஒரு பாகத்தை அவன் மீது காட்டு கின்றன் என்கிற பொறாமையாக்கும். அப்படித்தானே... இந்தப் பொறாமை என்பது பெண்களுடன் கூடப் பிறந்த தாக்கும்.”

பேச்சுத் தனக்குப் பிடிக்காத நிலையில் திரும்புவது மாதுமைக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதேசமயம் அவன் தன்னைச் சந்தேகிக்கக்கூடாதே என்பதற்காக என்னவோ “அவரை எனக்குப் பிடிப்பதில்லை.. அதுசரி இன்று சாப் பாடு எப்படி? சமைக்கட்டுமா?” என்று தந்திரமாகப் பேச்சைத் திருப்பினாள்.

“நோ... நோ... வந்த களைப்புத் தீருவதற்குள் நீ ஒன்றும் சமைக்கவேண்டாம். நீ குளித்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள். நான் கந்தோருக்குப் போய் அரை நாள் லீவு போட்டுவிட்டு சாப்பாடுடுத்து வாறன்” என்று சந்திர சேகரன் தன் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு கந்தோ ருக்குப் புறப்பட்டான்.

மாதுமை வீட்டை ஒழுங்குபடுத்துவதில் முனைந்தாள். அவள் வாழ்க்கையில் பார்த்திபன் ஒரு தலையிடிகளாக இருந்தான். அவனிடம் இருந்து தப்புவதற்காக அவள் தன் ஊருக்குச் சென்றாள். அவள் வந்து அரைமணி நேரத்திற்குள்ளாக மீண்டும் அவன் பேச்சாக இருந்தால் அவளுக்குத் தலையிடிகளாமல் என்ன செய்யும்? பார்த்திபனைத் தன் வாழ்க்கையிலிருந்து அகற்றிவிடுவதற்காக அவள் எப்படியெல்லாமோ சிந்தித்தாள். ஆனால் ஒன்றும் செயற்படாத முடியாதவையாகத்தான் இருந்தன. கடைசியில் அவள் கடவுளிடமே தன்னை ஒப்படைத்துவிட்டாள். நடக்கிறது நடந்துதான் ஆகவேண்டும். அது எப்படியாவது நடந்து விட்டுப் போகட்டும் என்று தன் மனதைச் சாந்திப்படுத்திக்கொண்டாள்.

அன்று மதியம் சந்திரசேகரன் உணவுப் பொட்டலத் துடன் வந்தான். பல நாட்களுக்குப் பின் இருவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து மகிழ்ச்சியாக உணவருந்தினர். அன்றைய பொழுது இருவருக்கும் மிகவும் இனிமையாகக் கழிந்தது பத்து நாட்கள் பிரிந்திருந்தவர்களல்லவா? ஒரு வாரம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் பறந்தது. அந்த இடைக்காலத்தில் சந்திரசேகரனும் பார்த்திபனைச் சிறிது மறந்திருந்ததால் இருவருக்குமே பொழுது நன்றாகக் கழிந்தது. மாதுமைக்கும் இன்பமாக இருந்தது. மாதுமை தன் வாழ்க்கையில் நடந்த வற்றையெல்லாம் மறந்து பழையபடி தன் குடும்ப வாழ்க்கையில் கண்ணும் கருத்துமாக ஈடுபடத் தொடங்கினாள்.

அன்று ஒரு புதன்கிழமை. மாதுமை மதியபோசனத்தை முடித்துவிட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்திருந்தாள். அவளுடைய நினைவெல்லாம் சந்திரசேகரனைச் சுற்றியே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. காலையில் எழும்பும்போதே, தலையிடி என்று கூறிக்கொண்டு எழுந்தவன் “டிஸ்பிரின்” இரண்டு காலையிலேயே உட்கொண்டான். வேலைக்குப் போக வேண்டாம் என அவள் எவ்வளவோ தடுத்தும் அவன் கேட்காமல் போய்விட்டான். அவன் முகமெல்லாம் குத்து வேதனையால் சோர்ந்துபோயிருந்தது. அதைப்பற்றித்தான் அவள் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தபோது, யாரோ வெளியே தட்டும் சத்தம் கேட்டு அவள் எழுந்து ஓடினாள். நிச்சயமாகத் தன் கணவன்தான் வந்துவிட்டான் என்று நினைத்து ஓடிப்போய்க் கதவைத் திறந்தவள் அங்கே தான் விரும்பாத, வேண்டாத ஒருவன் நிற்பதைக் கண்டு திகைத்து நின்றுவிட்டாள். பார்த்திபன் அவளை விழுங்கிவிடுவது போல் பார்த்து நின்றான்.

“அவர் இன்னும் வேலையால் வரவில்லை. அவர் வரத் தாமதமாகும்...” அவள் பேச்சில் கடுமை தொனித்தது.

அவனைப் பார்த்தமாதிரித்தே அவளுக்கு எரிச்சலும் புகைச்சலும் உண்டாயிற்று. அதனால் பதட்டத்துடன் என்ன பேசுகிறோம் என்று தெரியாமல் பேசினாள்.

“அவனைப் பார்க்க நான் வரவில்லை மாது. உன்னைத் தான் பார்க்கவந்தேன். அதனால்தான் இந்த நேரம் பார்த்து வந்தேன். உன்னையும் பார்த்து அவனையும் பார்த்ததாக முடியும். உன்னைப் பார்த்து எத்தனையோ நாட்களாகி விட்டன போலிருக்கிறது. உன்னைக் காணாமல் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடும் போலிருந்தது. மதுவை மறந்திருந்த நான் என் மாதுவை வாழ்க்கைப் பணயத்தில் இழந்துவிட்டதால் மது மங்கையிடம் மீண்டும் சரண்புகுந்துவிட்டேன். இப்போதுகூட ஒன்றும் குடிமுழுகிப்போய் விடவில்லை. நீ மட்டும் என்னுடன் வந்துவிடு. நான் உனக்கு இராஜபோக வாழ்வு அளிக்கிறேன்.”

அவனுடைய பேச்சு அவளுக்கு அருவருப்பையும் ஆத்திரத்தையும் கொடுத்தன. “ஓ! நீயும் ஒரு மனிதனா? நீ மிருகத்தைவிடக் கேடுகெட்டவன். உன்னை ஒரு மனிதனாகக் கருதி எப்போதோ தெரியாமல் அன்புவைத்தேன். அதை நீ இப்போது என் வாழ்வைச் சீரழிக்கும் ஆயுதமாகக்கொண்டுவிட்டாய். என் வாழ்வைக் குலைத்து நீ என்ன நன்மை அடையப்போகிறாய்? புலி பசித்தாலும் புல்லுத் தின்னாது என்பதையும், கவரிமான் தன் ஒரு மயிர் இழந்தால்கூட உயிர் வாழமாட்டாது என்பதையும் நீ அறிந்திருப்பாய். என்னுடைய கணவர் ஒரு உத்தமர். என்னுடைய அதிர்ஷ்டந்தான் அவரை நான் கணவனாய் அடைந்தது. அல்லது உன் போன்றவர்களைத் திருமணம் செய்துவிட்டு எம் வாழ்க்கையையும் நாம் பாலைவனமாக்கிக்கொள்ளவேண்டியதுதான். அது சரி... நான் உனக்கு என்ன குற்றம் செய்தேன். எதற்காக நீ என்னை இப்படிச் சித்திரவதைப்படுத்துகிறாய்...? தயவுசெய்து இவ்விடத்தை விட்டுப்போ... போய்விடு... இனிமேலாவது என் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடாமல் இரு. என் கணவர் இதை அறிந்தால் என்னை வெறுத்து ஒதுக்கிவிடுவார். அவருக்கு இந்த விடயம் தெரியக்கூடாது. தெரியவே கூடாது. தயவு செய்து என்னை மறந்துவிடு.”

மாதுமை தன்னை மறந்து அழுதுவிட்டாள். அவள் கண்களில் இருந்து நீர் ஆறாகப் பெருகியது.

“மாது நீ அழாதே... நீ அழும்போது என் நெஞ்சு வலிக்கிறது. நான் உனக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே கூறியிருக்கிறேன். எங்கள் உறவுபற்றிக் கடைசிவரை உன் கணவனுக்குத் தெரியவராது என்று. நீ மட்டும் என் ஆசையைப் பூர்த்திசெய். உன் கணவனை அறியாமல் எம் உறவு வளரட்டும். அவனுக்கு என்மேல் நிறைய நம்பிக்கையுண்டு. அதனால் அவன் கடைசி வரை எம்மைச் சந்தேகிக்கமாட்டான்.”

அவனைப் பேசவிடாமல் மாதுமை இடைமறித்தாள். துரோகி, உன்மேல் தெரிந்தோ தெரியாமலோ நான் அன்பு வைத்தது உண்மைதான். அதற்காக நான் திருமணம் செய்துகொண்ட பின்னரும் என்னைத் தவறிழைக்கச் சொல்கிறாயா? அதைவிட என் கணவனிடம் நடந்ததைக் கூறி மன்னிப்புப் பெற ஆயத்தமாய் இருக்கிறேன். அதற்காக அவர் என்ன தண்டனை தந்தாலும் அதையும் ஏற்றுக் கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேன். நீ உன் விருப்பப்படி எது வேண்டுமானாலும் செய்துகொள். ஆனால் என்னை அடையலாம் என்பதை மட்டும் கனவிலும் நினைத்துவிடாதே. அது நடக்காது. நான் இன்றே என் கணவரிடம் நடந்ததையெல்லாம் கூறி இதற்கு ஒரு முடிவுகட்டிவிடப்போகிறேன்.” என்று மாதுமை காயம்பட்ட வேங்கைபோல் கதறினாள்.

“மாது அவசரப்பட்டு உன் வாழ்க்கையைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. உன் கணவன் ரோசமுடையவன். தன்மானமுள்ளவன். அதனால் உனக்கு இன்னும் அவகாசம் தந்திருக்கிறேன். சிந்தித்துச் செயலாற்று.”

பார்த்திபன் மாதுமையின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் போய்விட்டான்.

மாதுமைக்குத் தலை சுற்றியது. சந்திரசேகரன் அன்று எந்த நேரத்திலும் திரும்ப வரலாமென்ற மனப்பயம் அவளுக்கு இருந்ததால் அழுத சுவடு தெரியாமல் முகத்தைக் கழுவிப் பவுடர் போட்டுக்கொண்டாள்.

பார்த்திபன் சென்ற பதினைந்து நிமிடங்களின் பின் திரும்பவும் வெளியே யாரோ தட்டினார்கள். மாதுமை பயந்துகொண்டே சென்று கதவைத் திறந்தாள். அங்கே சந்திரசேகரன் நின்றான்.

“என்ன இன்று நேரத்தோடு வந்துவிட்டீர்கள்? எப்படி இருக்கிறது தலையிடி...?” என்று அவன் அருகில் சென்று அவன் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்க்கப்போன சமயம், அவன் அவள் கையைப் பிடித்துத் தட்டிவிட்டு விறு விடுவதற்கு உள்ளே சென்றான்.

மாதுமைக்கு இந்தச் செய்கை அச்சத்தைக் கொடுத்தது. உயிரே போய்விட்டாலும்கூடத் தேவலைபோலிருந்தது. ஒருவேளை பார்த்திபனை வழியில் சந்தித்தாரோ? அல்லது நாங்கள் பேசியதை எல்லாம் கேட்டிருப்பாரோ...? என்றெல்லாம் பயந்தாள். அவனிடம் பேச்சுக் கொடுக்கவும் அவள் பயந்தாள்.

“கடவுளே, நீதான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். நான் வேண்டும் என்று எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. எல்லாம் சந்தர்ப்பம் செய்த சூழ்ச்சி. நான் அறிந்து எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. அதனால் என்னைக் காப்பாற்று. அவரிடமிருந்து என்னைப் பிரித்துவிடாதே. அப்படியானால் ஒரேயடியாக என்னை அழித்துவிடு” என்று மனதுக்குள் பிரார்த்தித்துக்கொண்டாள்.

சந்திரசேகரன் உடைகளைக் களைந்தான்.

அவள் தேநீர் எடுத்துவந்தாள். அதை அவனிடம் நீட்ட அவன் அதை வாங்கிக்கொள்ளாமல் “எனக்கு இப்போது எதுவும் வேண்டாம்” என்றான்.

மாதுமைக்கு யாரோ நெஞ்சில் அடித்ததுபோல் இருந்தது.

“நெற்றிக்கு “லிக்ஸ்” தடவிவிட்டீர்மா?”

“என் தலைவலி கூடிவிடும்.”

மாதுமை இப்போது நிஜமாகவே பயந்தாள். அவளுக்கு உடலெல்லாம் நடுங்கியது. “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்று மிகவும் மெதுவாகவும் பணிவாகவும் கேட்டாள்.

“நான் பேசுவது இருக்கட்டும். இங்கு சற்று நேரத்துக்கு முன் யார் வந்துவிட்டுப் போனது?”

எந்த வினாவை அவன் கேட்கக்கூடாது என்று மாதுமை பயந்தாளோ, அதை அவன் கேட்டுவிட்டான், கேட்டே விட்டான்.

“.....”

“நான் கேட்பது உன் காதில் விழாதபடி செவிடாய் விட்டாயா? ஊமையாய்விட்டாயா...?”

அவனது குரலில் என்று மில்லாதபடி கண்டிப்புத் தொனித்தது.

“உங்கள் நண்பர்.”

“வேறு விதமாகச் சொன்னால் உன் பழைய காதலன்.”

மாதுமையின் உடலில் ஒவ்வொரு அணுவும் வெடித்து இரத்தம் சொட்டுவதுபோன்ற வேதனை ஏற்பட்டது. அவள் கண்கள் நீரைக் கொட்டின.

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” அவள் அவன் காலில் விழுந்தாள்.

சந்திரசேகரன் அவளைத் தன் காலால் தள்ளிவிட்டு அப்பால் சென்றான்.

“உனக்கும் பார்த்திபனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை முழுவதையும் நான் கேட்டேன். ஏதோ நல்ல காலம் நான் இந்த நேரத்தில் வந்தது. அல்லது இருவரும் சேர்ந்து என்னை இன்னும் பலகாலம் ஏமாற்றியிருப்பீர்கள். உன்னை நான் என் தலையின் சிகரத்தில் தூக்கி வைத்திருந்தேன். இப்போது நீ அந்த இடத்திலிருந்து உருண்டு என் கால

டிக்குக்கூட எட்டமுடியாத அதலபாதாளத்தில் விழுந்து விட்டாய். நீ இப்படியான ஒரு துரோகி என்று நான் நினைத்திருக்கவே இல்லை.” சந்திரசேகரன் கோபத்தின் உச்சத்தில் நின்று பேசினான்.

“ஐயோ, என்னை அப்படியெல்லாம் பேசாதீர்கள். உங்களை நான் திருமணம் செய்துகொள்வதற்கு முன் சில காலம் அவருடன் நட்புக் கொண்டது மெய். ஆனால் திருமணம் செய்துகொண்டபின் கனவில்கூட நான் உங்களுக்குத் துரோகம் செய்ய நினைத்ததில்லை. இது சத்தியம். என்னை நம்புங்கள்.”

மாதுமைக்குப் பேசமுடியாதபடி தொண்டை அடைத்துக்கொண்டது. அந்த விநாடியே தன் உயிர் பிரிந்துவிட்டால் தேவலைபோலிருந்தது. அவள் பேசமுடியாமல் சிறிது நேரம் அப்படியே சிலைபோல் நின்றாள்.

“உம்... ஏன் நிறுத்திவிட்டாய் .. மிகுதியையும் கூறி முடி.” சந்திரசேகரன் ஆத்திரத்தை அடக்கமுடியாமல் கூறினான்.

“நீங்கள் என்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டுவிட்டீர்கள்”

“இனிமேல் உன்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு என்ன இருக்கிறது:”

“என்னைத் தயவுசெய்து சித்திரவதை செய்யாதீர்கள். வேண்டுமானால் என்னைக் கொன்றுவிடுங்கள்”

“இதுவரை என்னை ஏமாந்த சோணகிரியாக்கினாய். இனிமேல் கொலைகாரனாக்கப் போகிறாய்...?”

“எதற்காக இப்படி எல்லாம் பேசி என்னைக் கொல்லாமல் கொல்கிறீர்கள்? நான் விட்ட தவறைத்தான் ஒத்துக்கொண்டுவிட்டேனே. சத்தியமாகக் கடவுள் சாட்சியாகக் கூறுகிறேன். என்று உங்களைக் கரம் பிடித்தேனோ அன்றே நான் புதியவளாக மாறிவிட்டேன். உங்களுக்கு நான் எப்போதும் துரோகம் செய்ததும் இல்லை, செய்ய நினைத்ததும் இல்லை. இதைவிட வேறு எதுவும் சொல்ல எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“சரி... நீ புனிதமானவள் என்பதை நான் நம்புகிற தாக வைத்துக்கொள். எமக்குத் திருமணமாகிய புதிதி லிருந்து நான் பார்த்திபனைப்பற்றி உன்னிடம் கூறிவந் திருக்கிறேன் அல்லவா? அந்த நேரமாவது நீ அவனைப் பற்றி என்னிடம் சொல்லி இருக்கலாம். அல்லது அவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது கூறியிருக்கலாம். இப்போதுதான் தெரிகிறது. அன்றொரு நாள் நீ எங்கள் வீட்டுக்குப் போ யிருந்தபோது தங்கம் ஒரு பெண்ணை அறிமுகப்படுத்த அவளுடைய கதையைக் கேட்டுவிட்டு, அவள் கணவனுடைய நிலையில் நான் இருந்தால் என்ன செய்வேன் என்று கேட் டது ஞாபகம் இருக்கா?”

“அன்று எந்தப் பதிலைக் கூறினேனோ அதே பதிலைத் தான் நான் இன்றும் கூற விரும்புகிறேன். நீ செய்தது குற்றமல்ல. ஆனால் நீ செய்த குற்றத்தை என்னிடம் இருந்து மறைத்தது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். என் உயி ரையே உனக்காக அர்ப்பணிக்கும் அளவுக்கு உன்மேல் வைத்திருந்த அன்புக்கு நீ செய்தது பெரிய துரோகம் என்று தான் நான் கூறுவேன்.”

அவன் இவ்வளவையும் கூறி முடித்தபோது, அவன் தொண்டை கரகரத்தது. அவள் தவழ்ந்து சென்று அவன் கால்களைக் கட்டிக்கொள்ள முற்பட்டபோது அவன் அவ் விடத்தை விட்டு நகர்ந்தான்.

அவள் எழுந்து அவனைப் பின்தொடர அவன் பக்கத் தில் இருந்த அறைக்குள் சென்று தாழிட்டுக்கொண்டான்.

மாதுமைக்கு ஒரே பயமாக இருந்தது. என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற அச்சத்தில் அவள் உள்ளம் நடுங்கியது. அவள் கை கால் குளிர்ந்தது.

அடுத்த நிமிடம் அவள் “தடார்” என்று கீழே விழுந் தாள்.

அறைக்குள் சென்று தலையைக் கையால் பிடித்து ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த சந்திரசேகரன் வெளியே கேட்ட சத்தத்தினால் பயந்து கதவைத் திறந்தான். கத

வோரமாக வெளிப்புறத்தில் மாதுமை விழுந்து கிடந்தாள். அவளைப் பார்க்க அவனுக்குப் பரிதாபமாயிருந்தது. ஆயினும் அவளை மன்னிக்க அவன் தயாராக இல்லை. அதனால் சிறிது நீர் எடுத்து அவள் முகத்தில் தெளித்தான். அவள் மெதுவாக கண் திறந்தாள். அவள் முகம் வெளிநிற்கி கிடந்தது.

அவள் அவன் கரங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாள். தயவுசெய்து என்னைத் தனியாக விட்டுப் போய்விடாதீர்கள். எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. நீங்களும் தனியாக அறைக்குள்ளிருக்கவேண்டாம்” என ஈனஸ் வரத்தில் பேசினாள்.

இத்தனை நாள் இல்லாத பயம் உனக்கு இன்று மட்டும் ஏன் ஏற்பட வேண்டும்? நான் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவேன் என்று பயப்படுகிறாயா? உண்மையைக் கூறப்போனால் அதைச் செய்துகொண்டால்தான் என்னால் இப்படியான ஒரு அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். ஆயினும் உன் எதிர்காலத்தை உத்தேசித்து நான் அதைச் செய்யமாட்டேன். அதேபோல நானும் உன்னிடம் ஒன்று கேட்டு வைக்கிறேன். என்ன துன்பம் வந்தாலும் நீயும் தற்கொலை செய்துகொள்ளாதே. நீ என் மனைவி என்ற ரீதியில் இது ஒன்றைமட்டும் தான் நான் உன்னிடம் கேட்டுக்கொள்ள முடியும். நீ இப்படிச் செய்வதால் எனக்கு அவமானம் ஏற்படும் என்று நான் கூறவரவில்லை. ஆனால் உன் குடும்பத்தையும் உன்னையும் மனதில் வைத்தே கூறுகிறேன். எது நடந்தாலும் எமக்குள் இருக்கடும் என்று கூறிவிட்டு அவன் அவள் பிடியைத் தளர்த்திவிட்டு அப்பால் சென்றான்.

மாதுமை சிறிது நேரம் அசையாமல் அப்படியே மல்லாந்து கிடந்தாள். சில நிமிடத்தின் பின் அவள் மெதுவாக எழுந்து உள்ளே சென்று கட்டிலில் படுத்தாள்.

அவளால் எதையும் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்ட நிலையில்

அவள் செத்தவளைப்போல் கிடந்தாள். அவள் வாழ்க்கை இப்படியான ஒரு சோகத்தில் முடியும் என அவள் எதிர் பார்க்கவே இல்லை! திருமணத்திற்குச் சில நாட்களுக்கு முன் அவள் ஒரு ஜோதிடரிடம் தன் குறிப்பைக் காட்டிப் பார்த்தபோது திருமணத்தின் பின் அவள் மிகவும் மகிழ்ச்சி யாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழ்வாளென்று கூறி இருந் தார். அவர் இன்னும் சாகவில்லை. அவர் திருகோண மலையில் வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார். அவள் திரு கோணமலைக்குப் போனால் முதல் வேலையாக அவரைச் சந்தித்து ஜோதிடத் தொழிலுக்கே முழுக்குப் போட்டு விடும்படி கூறவேண்டும் என்று நினைத்தாள்.

தன்னைப்போல் இன்னும் எத்தனை பெண்கள் இப்ப டிக் துன்பப்படுகிறார்களோ என எண்ணிப்பார்த்தாள். ஒரு ஆண் மகன் எத்தனை வேண்டுமானாலும் காதலிக் கலாம். கலியாணம் செய்யலாம். ஆனால் ஒரு பெண் தப் பித்தவறிக்கூட ஒரு ஆணுடன் எந்தவித உறவும் வைத்து விடக்கூடாது. இதுதான் எங்கள் சமுதாயம் விதித்திருக் கும் சட்டம். அப்படியான சமுதாயத்தையே இவள் வெறுத் தாள். அதில்தான் பிறந்ததற்காக வேதனைப்பட்டாள். ஆனால் அவள் சிறுகுநேரம் ஊன்றிச் சிந்தித்தபோது சமு தாயத்தை மட்டுமே அவள் குறை கூற விரும்பவில்லை. அது பெண்களுக்கே உரித்தான ஒரு சாபக்கேடு என நினைத்து மனம் புழுங்கினாள். ஆண்களுக்கொரு நீதி, பெண்களுக் கொரு நீதியென ஆண்டவனே வகுத்து வைத்திருக்கிறான். ஆண்கள் வாழ்க்கையில் தவறிழைக்கும்போது அது வெளிப் படுவதில்லை. ஆனால் பெண்கள் ஒரு சிறு தவறிழைத்து விட்டால் அவர்களை இயற்கையே காட்டிக்கொடுத்துவிடும். இதை வைத்துக்கொண்டு அவள் தான் கூறியது சரியென்று தர்க்கிக்க வரவில்லை. திருமணமாவதற்கு முன் இப்படி யொரு தவறிழைத்தது குற்றம் என்று ஒருமுறை அல்ல பலமுறை வேண்டுமானாலும் சொல்லத் தயாராயிருக் கிறாள். ஆனால் சந்திரசேகரன் கூறுவதுபோல கணவ னிடமிருந்து ஒரு பெரிய உண்மையை அவள் மறைத்ததும் இமாலயத் தவறுதான். பார்த்திபனை அவள் கண்ட முதல்

நாளே தன் கணவரிடம் உண்மையைக் கூறியிருப்பாள். ஆனால் அவன் அவளை மன்னித்திருப்பான் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? அவன் அன்றே அவளை ஒதுக்கித் தள்ளி இருக்கலாம் அப்படி நடந்திருந்தால் அவள் வாழ்க்கை அரும்பிலேயே கருகிவிட்டிருக்கும். இப்போதாவது அவளுக்கு ஒரு நிம்மதி. சந்திரசேகரனின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி அவனுடன் வாழ்ந்துவிட்டாள். அந்த ஒரு இன்ப நினைவுடன் அவள் தன் எஞ்சிய காலத்தைக் கழித்து விடத் தயாராக இருந்தாள்.

சந்திரசேகரன் பேசியதை நினைத்துப் பார்த்தபோது அவளுக்கு அழகையும் சிரிப்பும் மாறிமாறி வந்தன. தன் கணவன் சிறிது முரட்டுச் சபாபம் உடையவன் என்பது அவளுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே தெரிந்துவந்து உள்ளது. அவனுடைய விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்றாற்போல் அவள் தன்னை மாற்றியமைத்து வாழப் பழகியிருந்தாள். அவன் தனக்குத் தானே ஏதாவது செய்துகொண்டு விடுவானோ என்கிற பயமும் அவளுக்கு ஏற்படவே செய்தது. ஆனால் அவன் தான் அப்படி முட்டாள்தனமாக எதுவும் செய்யமாட்டேன் என்று உறுதிமொழி அளித்ததோடு அவளிடமும் அதையே வேண்டிக்கொண்டது அவளுக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

அவள் சில நாட்களுக்கு முன் திருகோணமலைக்குப் போயிருந்தபோதுகூட அவளுக்குத் தெரிந்த இரண்டு மூன்று பெண்கள் தற்கொலை செய்துகொண்டதாக அறிந்து அவர்களுடைய மூடத்தனத்துக்காக மனம் வருந்தினாள். ஒரு மனிதன் தான் உயிர் வாழ்வதற்காக எவ்வளவோ கஷ்டப்படுகிறான். மானத்தை விற்றுக்கூட உயிர்வாழத் துடிக்கிறான். உயிர்மேல் அவனுக்கு அத்தனை ஆசையோ அல்லது மரணத்தின்மேல் அவ்வளவு வெறுப்போ தெரியாது. தற்கொலை செய்பவர்கள் ஏன் அந்த முடிவுக்கு வருகிறார்கள்? வாழ்க்கையில் போராடும் சக்தியில்லையா? அல்லது விரக்தி மனப்பான்மையா...? விட்டுக்கொடுத்து வாழாதன்மையில்லையா? என்றெல்லாம் மாதுமை சிந்திப்ப

துண்டு. கடைசியில் அவர்கள் செய்வது தவறு என்று நினைத்துக்கொள் வாள்! தற்கொலை செய்துகொண்ட அந்த பெண்களைப்பற்றி எண்ணியபோதுகூட வாழ்நாள் முழுதும் பாடுபட்டு உழைத்துத் தன்னையே அர்ப்பணிக்கும் ஒரு கணவனுக்காக ஒரு சிறு தியாகம் செய்தால் என்ன என்று அவள் எண்ணிப் பார்த்தது உண்டு. ஆனால் இன்று காலை நடந்த நிகழ்ச்சியின் பின் அவளுக்கே உயிர்மேல் ஒரு பெரிய வெறுப்பு. நம்பிக்கையற்ற வாழ்க்கை நடத்துவதைவிட உயிரைப் போக்கிக்கொள்வது மேல் என எண்ணினாள். ஆனால் அதைச் செயல்படுத்த விரும்பவில்லை. அதனால் வரும் நயநட்டங்களை, நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தாள். மரணத்தை வரவேற்றுக் கொள்வதால் அவளுக்கு மட்டும் நிம்மதி கிடைக்கும். அதுவும் உயிர் உடனடியாகப் பிரிந்தபின்னர்தான். அதனால் மற்றவர்களுக்கு ஏற்படப்போகும் அவமானத்தையும், இழிவையும் நினைத்துப் பார்த்தபோது அந்த எண்ணமே அவளை விட்டு அகன்றது. எக்காரணம்மாண்டும் தற்கொலை செய்துகொள்வதில்லை என்கிற முடிவுக்கு வந்தாள்.

அன்று அந்த வீட்டில் மரண அமைதி நிலவியது. இதுவரை அங்கே நிலவிய மகிழ்ச்சியும் கலகலப்பும் எங்கோ போய்விட்டன. மாலைப்பொழுதுமாகியது. இருள் தன் ஆதிக்கத்தை அந்த வீட்டின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தது. இரவு மங்கை தன் உருவத்தை சிறுகச் சிறுகப் பெரிதாக்கிக்கொண்டு இருந்தாள். ஆனால் அந்த இருளை அகற்ற அந்த வீட்டில் எவரும் முயற்சி எடுப்பதாக இல்லை. அக்கம் பக்கத்து வீடுகளிலெல்லாம் வெளிச்சம் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

இத்தனைக்கும் அந்த வீட்டில் மாதுமையும் விழித்துத் தான் இருந்தாள். சந்திரசேகரனும் விழித்துத்தான் இருந்தான். ஆயினும் அந்த இருள் அவர்களைப் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் மனதிலும் இருள் சூழ்ந்திருந்ததால் புற இருள் தெரியாதுபோயிருக்கலாம். இராப்போசனத்தைப்பற்றிக்கூட இருவரும் சிந்தித்ததாக இல்லை.

கடைசியில் மாதுமை எழுந்து வீட்டுக்கு வெளிச்சமேற்றினாள். முகமும் கழுவி குத்துவிளக்கேற்றிவிட்டுக் காப்பி போட்டு எடுத்துக்கொண்டு சந்திரசேகரின் அறைப் பக்கம் சென்றாள். அங்கே கதவு தாழிடப்பட்டிருந்தது. அவள் கதவைத் தட்டினாள். சத்தமில்லை, மீண்டும் தட்டினாள்: அவளுக்குப் பயம் வந்துவிட்டது! தொடர்ந்து "தட தட" எனத் தட்டினாள்.

கடைசியில் கதவு திறந்துகொண்டது.

"கோப்பி" என்று கூறியபடி அவள் அதை அவனிடம் நீட்டினாள். அவன் அதை வேண்டிக்கொள்ளாமல் வேண்டாமெனக் கைமூலம் சைகை காட்டிவிட்டு மேற்சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு தலையைச் சீவித் தெருவில் இறங்கி நடந்தான்.

தன் கைப்பட்ட உணவுகளை அவன் உட்கொள்ள விரும்பவில்லை என்பதை மாதுமை உணர்ந்துகொண்டாள். கோப்பிக் கோப்பையை அவள் திரும்பவும்கொண்டுபோய் தன் மேஜைமேல் வைத்தபோது அவள் கண்களில் ஊற்றெடுத்த நீர் கன்னம் வழியே வழிந்து அந்தக் கோப்பைக்குள் விழுந்து கோப்பியுடன் சங்கமமானது.

தன்னை மீறி வந்த அழகையை அடக்கமுடியாமல் மாதுமை மீண்டும் படுக்கையில் சரண்புகுந்தாள். அவள் கேவிக்கேவி அழுதபோது அந்த அறை முழுதும் அந்த அழகை ஒலி எதிரொலித்தது. சந்திரசேகரன் வெளியே போயிருந்ததால் அவளுக்கு வாய்விட்டு அழக்கூடியதாய் இருந்தது. அப்படி அவள் அழுதுகொண்டிருந்தபோது வெளியே காலடி ஓசை கேட்டது. உடனே அவள் தன் அழகையை மிகுந்த கஷ்டத்துடன் அடக்கிக்கொண்டாள்.

அழுத சுவடு தெரியாமல் அவள் தன் முகத்தை நன்றாக அழுத்தித் துடைத்துவிட்டு கண்ணை மூடிக்கொண்டு நித்திரைபோல் கிடந்தாள். அப்போதுகூட அவள் மனதில் ஒரு சபலம். சந்திரசேகரன் தன் பக்கத்தில் வந்து தன்னைத் தட்டி எழுப்பமாட்டானா என்று அது கடைசிவரை நடக்காது என்பது அவளுக்குத் தெரியும். இருந்தும் ஒரு தவிப்பு. அறைக்குள் இருந்த மேஜைமேல் ஏதோ தொப் என்று விழும் சத்தம் கேட்டது. அப்போதுகூட அவள் எழுந்திருக்கவில்லை. “சாப்பாடு வைத்திருக்கு. எனக்காகக் காத்திருக்கவேண்டாம். நான் சாப்பிட்டுவிட்டேன்” கூறிவிட்டுத் தன் தலையணையையும் ஒரு பாயையும் எடுத்துக் கொண்டு சந்திரசேகரன் மற்ற அறைக்குள் செல்வது மாதுமைக்குத் தெரிந்தது. அவள் காலில் விழுந்தாவது அவனைத் தடுத்துவிடவேண்டுமென அவள் அந்தராத்மா கூறியது. அவள் மெதுவாக எழுந்து அவள் பின்னால்

சிறிது தூரம் நடந்தாள். அவன் அவளைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. “நீங்கள் வழக்கம்போல இங்கேயே படுத்துக்கொள்ளுங்கள்... நான் கீழே படுக்கிறேன்! எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது” மாதுமையின் குரல் கெஞ்சியது. ஆனால் அவன் அதைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவன் அறைக்குள் சென்று அறைக்கதவைப் “படார்” என்று சாத்திக்கொண்டான்.

கதவைத் தட்டுவோமா என்று மாதுமை யோசித்தாள். ஆனால் சந்திரசேகரனுடைய இரக்கமற்ற உள்ளத்தை அது எதுவும் செய்யப்போவதில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவனுடன் வாழ்ந்த இந்தக் குறுகிய காலத்தில் அவனுடைய இதயத்தைப்பற்றி அவள் நன்றாக அறிந்து கொண்டாள். அது அவனுடைய வீட்டுச் சூழ்நிலையினால் ஏற்பட்ட குறைபாடாக இருக்கலாம் என அவள் தன் மனதைச் சாந்தப்படுத்திக்கொண்டாள். தானாக நினைத்தால் மட்டும் அவன் எதுவும் செய்வான். பிறர் சொல்லி அவன் இதுவரை எதையும் செய்ததில்லை. செய்யவும் மாட்டான். ஆரம்பத்தில் அவனுடைய போக்கு மாதுமைக்கும் சிறிது கஷ்டமாகவே இருந்தது. ஆனால், காலப்போக்கில் அவள் அவனுடைய போக்குக்குத் தன்னை மாற்றியமைத்துக்கொண்டுவிட்டாள்.

வாழ்க்கை வளம்பெற வேண்டும். கணவன் குறிப்பறிந்து ஒழுகவேண்டும் என்றெல்லாம் அவள் நினைத்து நடந்ததால்தான் இன்று தான் இப்படித் துன்பப்பட வேண்டியுள்ளது என்கூட யோசித்தாள். அவள் மெதுவாக எழுந்து வெளிக்கதவு பூட்டியிருக்கிறதா என்று பார்க்கச் சென்றபோது சந்திரசேகரன் தன் கடமைகளை எல்லாம் செய்துவிட்டுத்தான் படுக்கைக்குச் சென்றிருக்கிறான் என்பது தெரியவந்தது. அவள் அவன் கொண்டுவந்த உணவுப் பார்சலைத் திறந்து பார்த்தாள்! அதில் தோசை இருந்தது. பொதுவாக அவளுக்குத் தோசை பிடிக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அதனால்தான் அவன் அதை வாங்கி வந்திருக்கவேண்டும் என அவள் பேதை உள்ளம்

நினைத்தது. ஆனால் அன்று அதைக்கூட அவளால் உட்கொள்ளமுடியவில்லை. அவள் அதைச் சுற்றி அப்படியே வைத்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டாள்.

அவளுக்குக் கட்டுப்படுத்த முடியாதபடி அழுகை வியமலும் விக்கலுமாக வெளிவந்தது. அவள் அறைக் கதவைத் தாழிட்டுவிட்டுத் தன் ஆசை தீரும்வரை அழுதுகொட்டினாள். அவள் மனதில் வீரக்தி நிறைந்திருந்தது. தற்கொலை செய்துகொண்டால்கூடத் தேவலைப்போல் இருந்தது.

மனிதன் எப்போது இப்படியான ஒரு துன்ப நிலைக்கு ஆளாக்கப்படுகிறானோ அப்போதுதான் அவன் தற்கொலை செய்துகொள்ளத் துணிகிறான் என்ற நிதர்சனமான உண்மை அவளுக்குப் புலனாகியது. மனிதன் தன் அன்புக்குப் பாத்திரமான ஒருவனால் எப்போது வெறுக்கப்படுகிறானோ, வீணான பழிக்கும், சந்தேகத்துக்கும் எப்போது ஆளாக்கப்படுகிறானோ... இப்படியான தன் மன நிலையை எடுத்துக் கூறக்கூடிய ஒரு அன்பு இதயங்கூடக் கிடைக்காத சந்தர்ப்பத்திலும்தான் அவன் உலகத்தைவிட்டே போய் விடத் தீர்மானிக்கிறான். அந்த நிலையில் அவனுக்குப் பந்தம், பாசம், அன்பு, ஆசை என்கிற உணர்ச்சிகள் எல்லாம் செத்து மடிந்துவிடுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்தபோது தானும் தற்கொலை செய்துகொண்டுவிட்டால் இந்த நரகலோகத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்றுவிடலாம் என்கூட எண்ணத்தொடங்கினாள். உயிரைப் போக்கிக்கொள்வது ஒன்றும் சிரமமல்ல. அதற்கு எத்தனையோ மார்க்கங்கள் உண்டு. அதொன்றும் அவளுக்குப் பிரமாதமில்லை. ஆனால் அவள் தன் பெற்றோரையும், சகோதர சகோதரிகளையும் ஒருகணம் நினைத்துப் பார்த்தாள். தனக்குப் பின் வாழப்போகும் சந்ததியினருக்கு அவமானத்தையும் பழிச் சொல்லையும் விட்டுப் போக அவள் விரும்பவில்லை. அதனால்தான், அவள் அந்த எண்ணத்தை மறந்தாளே தவிர, தன் உயிர்மேல் அவளுக்கு எந்தவித ஆசையும் கிடையாது.

அவள் திரும்பவும் தன் நினைவுபெற்றுக் கண் விழித்த போது விடிந்து வெகு நேரமாய்விட்டிருந்தது. எப்படித் தான் தூங்கினாளோ அவளுக்கே தெரியாது. சந்திரசேகரன் அலுவலகத்துக்குப் போகவேண்டும். அவனுக்குக் கோப்பி கூடக் கொடுக்கவில்லை அவள். காலை உணவு வேறு தயாரிக்குவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு அவள் வெளியே வந்தபோது அவளுக்காகத்தான் காத்திருந்தவன்போல் கந்தோருக்குச் செல்ல ஆயத்தமாக இருந்த சந்திரசேகரன் “நான் அலுவலகம் போகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அவன் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு மாதுமை சிலையாக நின்றாள். அவள் கண்களில் நீர் முட்டி வழிந்தது. இனி வாழ்நாள் முழுதும் இப்படியே அமுதமுது கழிக்கவேண்டியதுதான் என்று மனம் ஏங்கித் தவித்தது.

அன்று அவளால் எதுவுமே செய்யமுடியவில்லை. எதற்கும் அவள் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. கோப்பியும் தேநீரும் குடித்துக் குடித்து அவள் அன்றைய பொழுதைக் கழித்தாள். பிற்பகல் நான்கு மணிபோல் எழுந்து இரவு உணவைத் தயார் செய்துவிட்டு சந்திரசேகரனுக்குத் தேநீர் ஊற்றினாள். வெளியே யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டது. சந்திரசேகரன் வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் பார்க்கக் கூடியதாகத் தேநீரை மேஜைமேல் கொண்டுபோய் வைத்து விட்டு அவன் சமையலறைக்குள் சென்றுவிட்டான்.

சந்திரசேகரன் உடை மாற்றிக்கொண்டு “பாத்ரூம்” பக்கம் செல்ல, மாதுமை ஆவலும் துடிப்பும் போட்டி போட ஓடிச்சென்று தேநீர்க் கோப்பையைப் பார்த்தாள். அவள் குடித்துவிட்டு வெறுங் கோப்பையை வைத்திருந்தான். மாதுமைக்குப் போன உயிர் சிறிது சிறிதாக மீள்வதுபோலிருந்தது.

இரவும் அவள் உணவைத் தயார்செய்து மேஜைமேல் வைத்துவிட்டு அறைக்குள் சென்றுவிட்டான். சந்திரசேகரன் சாப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. அவன் வெளிப்பக்கம் தலை

காட்டவில்லை. அவன் சாப்பிட்டுச் சென்றபின் தானும் ஏதோ சிறிதளவாகக் கடமைக்கு உண்டுவிட்டுப் படுத்துக் கொண்டான். அடுத்த நாள் காலையும் அப்படியே செய்தான்.

இப்படியாக ஒரு வாரம் சென்றது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்ப்பதுமில்லை, பேசிக்கொள்வதுமில்லை. இப்படியே அவனுக்குத் தான் சேவை செய்துகொண்டிருந்தாலே போதுமென்றிருந்தது மாதுமைக்கு. அவனிடம் இருந்து அவன் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. ஆயினும் அவள் உடல் நிலையும், உள்ள நிலையும் நாளுக்கு நாள் பாதித்துவந்ததை மட்டும் அவளால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. தன் உயிரைக் கூடிய விரைவில் எடுத்துக்கொள்ளும்படி ஆண்டவனிடம் அவள் கேட்டுக்கொண்டாள்.

ஒருநாள் மாலை மூன்று மணிபிருக்கும். வெளியே யாரோ தட்டினார்கள். சந்திரசேகரனாய்த்தானிருக்கும். இன்று எப்படியும் அவருடன் மனம்விட்டுப் பேசி ஏதாவதொரு முடிவுக்கு வந்துவிடவேண்டும். நான் இங்கிருப்பது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் நான் பிறந்தகம் செல்லவேண்டியதுதான் என்ற முடிவோடு கதவைத் திறந்தான்.

அங்கே பார்த்திபன் நின்றான். அவன் முகத்தில் மதுவாடை வீசியது.

அவனைக் கண்டதும் அவள் உடலெல்லாம் பற்றியது. “இங்கிருந்து போய்விடு” என்று கதறியழவேண்டும்போலிருந்தது. மதுரையை எரித்த கண்ணகியின் நிலையில் நின்றாள் அவள்.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்...? எதற்காக நீ இங்கு அடிக்கடி வருகிறாய்...? அதுவும் என் கணவரில்லாத வேளையில் நீ வருவதன் நோக்கம் என்ன...? கடைசியில் நீ நினைத்ததைச் சாதித்துவிட்டாய். என் வாழ்க்கை குலைந்துவிட்டது. என்னுயிரையும் எடுத்துவிடப்போகிறாயா? என்

கணவருக்கு எங்கள் கதை முடிதும் தெரிந்துவிட்டது. அன்று நீ கடைசியாக வந்து என்னுடன் வாதாடியபோது அவர் எல்லாவற்றையும் வெளியே நின்று கேட்டுக்கொண்டு தான் இருந்திருக்கிறார். அவர் யோக்கியமானவராதலால் இன்னும் என்னை இந்த வீட்டில் தன்னுடைய மனைவி என்கிற ஸ்தானத்தில் இருக்க விட்டுவைத்திருக்கிறார். இன்னும் உனக்கு என்ன வேண்டும்? வெறும் எலும்பும், சதையும், இரத்தமும் சேர்ந்த இந்த மாமிசப் பிண்டம்தானே. கொஞ்சம் இரு. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அதையும் உனக்குச் சொந்தமாக்கிவிடுகிறேன்” என்று ஆவேசம் வந்த வன்போல் கூறிவிட்டு மாதுமை உள்ளே சென்றாள்.

அவள் திரும்பவும் வெளியே வந்தபோது அவள் கையில் சந்திரசேகரன் எப்போதோ மூட்டைப் பூச்சிக்கு அடிக்க என்று வாங்கிவைத்த மருந்துப் புட்டி கையில் இருந்தது. “இதோ பார். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் என்னுடைய உயிரற்ற உடல் உனக்குச் சொந்தமாய்விடும். அதன்பின் னாவது உன் நண்பரிடம், “அவள் தன் உயிரற்ற உடலைத் தான் எனக்குச் சொந்தமாக்கிவிட்டுப் போனாள் என்று கூறு. அவரிடம் நான் தூய்மையானவள் என்பதை எடுத்துச் சொல்” என்று கூறிக் கொண்டே மாதுமை தன் வாய்க்குள் ஊற்றப்போன நஞ்சு மருந்தைப் பார்த்திபன் வெறிகொண்டவன்போல் பாய்ந்து தட்டிவிட்டான்.

“ஏன்... எதற்காக மருந்தைத் தட்டினாய்? அது போய் விட்டால் எனக்கு வேறு மார்க்கமே இல்லையென்று நினைத்து விட்டாயாக்கும். இந்த உடலில் உயிர் இருக்கும் வரை இது உனக்குச் சொந்தமாகாது. கவரிமான் ஒரு மயிரை இழந்தால்கூட உயிர் வாழாது என்பதை உனக்குக் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன். என்னிடம் இதைவிடக் கொடிய நஞ்சுகூட இருக்கிறது” என்று பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் கத்திக்கொண்டே உள்ளே ஓடினாள். அப்போது - “மாது” என்ற பணிவான குரல் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியது. அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பார்த்திபன் பரிவோடு அவளைப் பார்த்தான்.

“மாது என்னை மன்னித்துவிடு. இதுவரை நடந்ததற்காக நான் உன்னிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறேன். நான் இனி இந்தப் பக்கமே வரமாட்டேன். இது சத்தியம்...” என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்றான். அவள் வாய் திறக்குமுன் அவன் தெருவாயிலைக் கடந்து விட்டான். மாதுமை எதுவும் சிந்திக்கத் திராணியற்று அறைக்குள் ஓடிச்சென்று படுத்துக்கொண்டாள்.

“வாழ்க்கை ஒரு பிரச்சினையாக இருந்தது அவளுக்கு. அவள் உடலெல்லாம் நடுங்கியது. நரம்புகள் ஒவ்வொன்றும் குத்தி இழுப்பதுபோன்ற வலி. அடி வயிற்றை அசைக்க முடியாத ஒரு நோ.

கண்கள் இருண்டுவந்தன. அதன்பின் அவளுக்கு நடந்த தொன்றுமே தெரியவில்லை. சந்திரசேகரன் அன்று வரச் சற்றுத் தாமதமாகிவிட்டது. அவன் வந்துகொண்டிருந்த ரயிலில் ஒரு விபத்து நேர்ந்துவிட்டது. ரயில் பாதையைக் குறுக்கறுத்துச் சென்ற ஒரு மனிதன் அடிபட்டுவிட்டதால் ரயில் சில நிமிடங்கள் தாமதமாய்விட்டன. அடிபட்ட மனிதனைப் பார்க்க எல்லோரும் இறங்கிச் சென்றனர். சந்திரசேகரனும் இறங்கிச் சென்றான். ஆனால் அவன் கண்ட காட்சி அவனைத் திகைக்கவைத்தது. அங்கு அடிபட்டுக் குற்றுயிராகக் கிடந்தவன் பார்த்திபன். அவன் அருகில் கூடச் சென்று பார்க்கச் சந்திரசேகரன் விரும்பவில்லை. ஆயினும் தன் கடமையில் இருந்து தவறாமல் புகையிரத அதிபரிடம் சென்று அடிபட்டவன் தனக்குத் தெரிந்தவன் என்று கூறி அவனுடைய வீட்டு முகவரியை அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

அவனுக்கு ஏற்கனவே குழம்பியிருந்த மனம் இப்போது முற்றாகச் சீர்குலைந்தது. பார்த்திபனுக்காக அவன் பரிதாபப்பட்டான். ஆனால் அவனை மன்னிக்க அவன் தயாராக இல்லை. நடந்த விபத்தை மாதுமையிடம் கூறவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்த அவன் வீடு இருளில் மூழ்கிக்கிடப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். மாதுமை எங்காவது போய்விட்டிருப்பாளோ என்றுகூட

எண்ணிப் பயந்தான். கடந்த இரண்டு நாளாக அவனுக்கு மாதுமையைப்பற்றி ஒரு கவலை. அவளுக்கும் பார்த்தி பனுக்கும் நடைபெற்ற சம்பாஷணையை அவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன். அதனால் மாதுமை தூய்மையானவள் என்பதை அவன் அறிவான். ஆனால் அவள் தன்னிடம் உண்மையைக் கூறத் தவறியதால் ஏற்பட்ட ஆத்திரம்தான் அவனை அவளிடம் அப்படி நடந்துகொள்ளவைத்தது. அவளுக்காக அவன் மனதில் ஒரு இரக்கம் ஏற்பட்டது. அதனால் அவளுடன் சமாதானம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன்தான் அலுவலகத்திலிருந்து நடந்து சென்று புகையிரதம் ஏறினான். ஆனால் இடையில் பார்த்தி பனை அந்த அவல நிலையில் கண்டதால் அவன் மனம் குழம்பிவிட்டது.

அவன் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளேபோனபோது வீடு இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அவன் மின்சார வெளிச் சத்தின் விசையை அழுக்கி வீட்டுக்கு விளக்கேற்றிவிட்டு மாதுமையின் அறைக்குள் எட்டிப்பார்த்தான். மாதுமை படுத்துக்கிடந்தாள். அவன் தான் அங்கு நிற்பதைச் செருமிக் காட்டினான். ஆனால் அவள் அசையவில்லை. அவன் அவள் பக்கத்தில் சென்று பார்த்தான். அவள் மூடிய கண்களைத் திறக்கவில்லை. அவனுக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. "மாது" என அன்பாக அழைத்தான். அப்போதும் அவளிடமிருந்து பதிலில்லை. அவளை அசைத்துப் பார்த்தான். அவள் மரக்கட்டைபோல் கிடந்தாள். அவள் ஏதாவது செய்துகொண்டுவிட்டாளோ என்கிற பயம் அவனைப் பிடித்து உலுப்பவே அவன் ஓடிச்சென்று தெருவைக் கடந்து அவர்கள் வீட்டுக்கு மிகவும் அண்மையிலுள்ள டாக்டரை அழைத்து வந்தான்.

அவர் அவளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டுக் கூறிய செய்தி இவனைத் திகிலடையச் செய்தது.

அவள் மூன்று மாதம் கருவுற்றிருக்கிறாள் என்றும், தாங்க முடியாத அதிர்ச்சி ஒன்றினால் அவள் மயக்கமுற்று விட்டாள் எனவும் கூறினார். அத்துடன் உடல்நிலை மிக

வும் பலவீனமாயிருப்பதால் எந்த நேரத்திலும் கருச் சிதைவு ஏற்படலாம் எனவும் அதனால் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகக் கவனிக்கும்படி கூறி ஏதோ மருந்து எழுதிக்கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்.

சந்திரசேகரனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அக்கம்பக்கத்தில் யாரையும் உதவிக்குக் கூப்பிடவும் அவன் விரும்பவில்லை. அதனால் அவன் அவளை அப்படியே விட்டு வெளியே ஓடினான். பக்கத்திலிருந்த மருந்துக் கடையில் டாக்டர் எழுதிக்கொடுத்த மருந்தை வாங்கிக்கொண்டு தொலைபேசி மூலம் மனேஜராயிருக்கும் மாதுமையின் அண்ணாவுக்கு அவளுடைய நிலையைக் கூறி உடனடியாக வரும்படி வேண்டிக்கொண்டான்.

அவன் வீடு திரும்பியதும் டாக்டர் கூறியபடி மருந்தை அவன் வாய்க்குள் செலுத்திவிட்டுப் பக்கத்தில் அமர்ந்து அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இருந்தான். இடையிடையே அவளுடைய கேசத்தையும் கோதிவிட்டான். சில நிமிட நேரத்தில் மாதுமை சற்று அசைவது தெரிந்தது. அவன் அவள் காதோடு மெதுவாக, “மாது... மாது...” என்றழைத்தபோது அவள் கண் திறந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

“மாது உனக்கு என்ன நடந்தது...? நீ ஏன் என்னிடம் உன் கையீனத்தைக் கூறவில்லை?” என்று அன்பொழுகக் கேட்டபோது மாதுமை மிகவும் சிரமப்பட்டுச் சிரித்தாள்.

தூக்க முடியாமல் தன் மறுகரத்தை அவன் மடியில் வைத்தாள்.

“என்னை மன்னித்துவிட்டீர்களா...?”

அவள் உதடுகள் பிரிந்தபோது எழுந்த முதல் வார்த்தைகள் இவை.

அந்த வார்த்தைகள் சந்திரசேகரனை என்னவோ செய்தன. “மாது நீதான் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்... உன்னை மன்னிப்பதற்கு எதுவுமே இல்லை. நான் சிறிது

அவசரப்பட்டுவிட்டேன். இதுவரை எமது வாழ்க்கையில் நடந்தது வெள்ளோட்டம்தான்... இனித்தான் உண்மையான வாழ்க்கையே ஆரம்பிக்கப்போகிறது ” என்று கூறி அவள் கரத்தைத் தன் உதட்டில் பதித்தாள்.

அவள் முகம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியோடு அவனிடம் ஏதோ கூற முயற்சித்தாள். அதற்குள் அவளுக்குத் திரும்பவும் மூர்ச்சையாகிவிட்டது. சந்திரசேகரனுக்குத் திரும்பவும் பயம் வந்துவிட்டது! மாதுமையின் அண்ணாவுக்குப் “போன்” பண்ணலாம் என்று அவன் வெளியே காலடி எடுத்துவைத்த சமயம் அவனே தன் மனைவியுடன் காரில் வந்து இறங்கினான். அவர்களைக் கண்டதும் சந்திரசேகரனுக்குப் பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. அவன் நடந்ததை அவர்களிடம் கூற, இராசையா தன் மனைவியை இறக்கி விட்டு தான் மட்டும் சென்று தனக்குப் பழக்கமான வேறு ஒரு டாக்டரை அழைத்துவந்தான். அவர் அவளைப் பரீட்சித்துப் பார்த்துவிட்டு கருச்சிதைவாகிவிட்டது என்கிற உண்மையை உணர்த்தி உடனடியாக ஏதோ ஊசி மருந்து வரவழைத்து அதை ஏற்றிச் சிறிதுகூடவே இருந்தார். அரைமணி நேரத்தின்பின் இனிப் பயப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை எனவும் தான் அடுத்தநாள் காலை வருவதாகவும் கூறிச் சென்றார்.

தன்னுடைய முதல் குழந்தை இப்படியாகிவிட்டதே என்று சந்திரசேகரனுக்கு மிகுந்த மனவருத்தம். அதற்குத் தானே காரணமாகிவிட்டதை நினைக்க நினைக்க அவன் வேதனை இன்னும் அதிகரித்தது. ஆயினும் மாதுமையின் உயிருக்கு எந்தவித ஆபத்துமில்லை என டாக்டர் கூறியதால், அவனுக்குச் சற்று மன நிம்மதியாக இருந்தது. அவன் மாதுமைக்குத் தான் இழைத்த துன்பங்களை அவள் மறக்கும் வரை அவளுக்குச் சேவைசெய்தான். இராசையா தம் பதிகளின் உதவியாலும், சந்திரசேகரன் அளித்த சேவையாலும் மாதுமை ஒருவாறு பிழைத்தெழுந்தாள். மாதுமை தன் பாட்டுக்கு எழுந்து நடமாடத் தொடங்கிய தும் இராசையா குடும்பத்தினர் தம் இல்லந் திரும்பினர்.

சந்திரசேகரன் - மாதுமை குடும்பத்தில் வீசிய புயல் ஒருபடியாக ஓய்ந்து இனிய தென்றல் வீசத் தொடங்கியிருந்தது. அன்றும் ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை மாதுமைக்குக் கோயிலுக்குப் போகவேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால் சந்திரசேகரனிடம் கேட்குந் துணிவு இருக்கவில்லை. அதனால் மௌனமாக வீட்டிலேயே அமர்ந்திருந்தாள். சந்திரசேகரன் அலுவலகத்தில் இருந்து திரும்பியதும் சிறிதுநேரம் ஆறிவிட்டு "ஏன் மாது இன்று கோயிலுக்குப் போகவில்லையா.....?" என்றான். அவன் கேள்வி மாதுமைக்குப் புதுமையாக இருந்தது. உங்களுக்கு இஷ்டமென்றால் போய் வருவோம் என்றாள். சந்திரசேகரன் அவளை ஆயத்தப்படுத்தும்படி பணிக்க அவளும் உடைமாற்றிக்கொண்டு வந்தாள். இருவரும் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டனர்.

கோயிலில் பூஜை கண்டு பிரசாதம் வாங்கிக்கொண்டு இருவரும் வெளியே வந்துகொண்டிருந்தனர். அப்போது சந்திரசேகரனின் பார்வை எதிரே ஒரு பெண்ணின் அருகில் அவள் கைத்தாங்கலுடன் இரண்டு கண்களும் "லிற்ற்" துணி வைத்து மூடப்பட்டுக் கண்ணாடி அணிந்த நிலை. கால்களையும் இழந்து ஊன்றுகோலுடன் தாண்டித்தாண்டி வந்துகொண்டிருந்த ஒருவன்மீது விழ்ந்தது. சந்திரசேகரன் நன்றாக ஊன்றி அவனையும் பக்கத்தில் வந்துகொண்டிருந்த வயோதிபப் பெண்ணையும் பார்த்தான். அது நிச்சயமாக பார்த்திபன்தான். அவன் பக்கத்தில் அவனுக்குத் துணையாக வந்துகொண்டிருந்தது அவனுடைய வயோதிபத் தாயார்! பார்த்திபனை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாத அளவுக்கு அவன் உருமாறி இருந்தான்! அந்த நிலையில் அவனைப் பார்க்கச் சந்திரசேகரனுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. மாதுமை அவனைக் கவனித்துவிட்டாளோ என்று திரும்பிப் பார்த்தான். ஆனால் மாதுமை அவனைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவள் அவனை அடையாளம் கண்டிருக்க முடியாது என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

இருந்தும் "அந்த நொண்டியைக் கவனித்தாயா மாது? பாவம் கண்ணும் குருடுபோலத் தெரிகிறது .. என்ன பாவம்

செய்தானோ...?’ என்று அவனுக்காக இரக்கப்படுபவன் போல் மாதுமையின் உள்ளத்தை அறிய அவன் கேட்டு வைத்தான்.

“ஐயோ பாவம் நான் கவனிக்கவே இல்லை... இப்படியான பெரிய தண்டனை எதற்காக அவனுக்குக் கிடைத்ததோ..?’ என்று கூறிவிட்டு அவள் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள். பார்த்திபன் அவர்களைத் தாண்டிச் சென்று விட்டதால் அவனுடைய பின்புறம்தான் அவளுக்குத் தெரிந்தது.

“என்னுடைய எதிரிக்குக்கூட இப்படியாரு தண்டனை கிடைப்பதை நான் விரும்பமாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு மாதுமை நடந்தாள்.

இறைவன் சந்நிதானத்தில் மூன்று பாத்திரங்களும் சந்தித்த விந்தையையும், ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் ஏற்பட்டுவிட்ட மாற்றங்களையும் நினைத்துத் தனக்குள் வியந்துகொண்டே நடந்தான் சந்திரசேகரன். பார்த்திபனுக்கு ஏற்பட்ட விபத்தைப்பற்றி அவளிடம் கூற அவன் விரும்பவில்லை. அது முடிந்த கதையாகவே இருக்கட்டும் என்ற எண்ணத்துடன் “மாது இன்று நான் உன்னை வலியக் கோயிலுக்கு வரும்படி அழைத்தேனே.. அதுபற்றி நீ எதுவும் என்னிடம் கேட்கவில்லையே... ஏன்?” என்று வினவினான்.

“நீங்களாக ஒருநாள் என்னைக் கோயிலுக்கு அழைப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. என் நம்பிக்கை வீண்போகாமல் இறைவனே உங்களை அழைத்துவிட்டார். அந்த மகிழ்ச்சியில் நான் எதையும் கேட்கவில்லை” என்று அடக்கமாகக் கூறினாள் அவள்.

“சரி! நீ கேட்பதை எல்லாம் உன் இறைவன் உடனுக்குடன் தந்துவிடுகிறான். இனி உன் விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் எதையுமே செய்யப்போவது இல்லை மாது. உன் சுகந்தான் என் சுகம்” என்று கூறி அவளை அன்போடு பார்த்தான்.

இருவரும் பேசிக்கொண்டே வீட்டுக்கு நடந்துசென்றனர். அந்தக் களைப்பால் வீட்டுக்குப் போனவுடனேயே உணவருந்திவிட்டு மாதுமை படுத்துக்கொண்டாள். அவள் மனதில் பழையபடி நிம்மதியும் அமைதியும் ஏற்பட்டிருந்தது. பெண்கள் மட்டும் சிறிது பொறுமையாக இருந்தால் வாழ்க்கையில் சாதிக்க முடியாததை எல்லாம் சாதித்து விடலாம் என அவள் உள்ளம் கூறியது. வழக்கம்போல் சந்திரசேகரன் பத்திரிகை படித்துவிட்டு அறைக்குள் வந்து மாதுமையின் கன்னத்தை வருடினான். அவள் கண்விழித்து அவனை நோக்கி "இதுவரை எங்கள் வாழ்க்கையில் நடந்தது வெள்ளோட்டம்தான். இனித்தான் உண்மையான வாழ்க்கையே ஆரம்பமாகப்போகிறது." "மாது என்னை மன்னித்து விடு" என்று அவள் காதோடு காதாக அவன் கூற "இது என்ன பேச்சு... நீங்கள் அல்லவா என்னை மன்னிக்க வேண்டும்" என்று கூறி அவன் வாயை அவள் தன் கையால் பொத்த அவன் அவளை அணைத்துக்கொண்டான். என்று மில்லாத மகிழ்ச்சியும், கலகலப்பும், நிம்மதியும் அந்தத் தம்பதிகளின் உள்ளத்தில் நிலவின.



சுபம்.

பிரப்தி நிபந்தனாதிபதி
கன்னியாகுமரி

16-11-1993

குடும்ப நலன் வளம் பெற
கோலாதி - சிவகாமம்



தமிழ்மணி ந. பாலேஸ்வரி

இவர் படைப்புக்கள்பற்றிய இலக்கியக் கண்ணோட்டத்தில் ஒரு சிறு துளிகள்.

1. நடையிலே புதுமையில்லா விட்டாலும் லளிதழும், தமிழைக் கையாளுவதின் லாவகமும் புலப்படுகின்றன. இது எளிதிற் கிடைக்கக்கூடியதல்ல.

— விமர்சகர், சிவதர்ம - 29-07-57.

2. மித்திரனில் தங்கள் தொடர்கதை கண்ணின் மகிழ்ச்சி.

— மஹாகவி - 15-02-67.

3. இலங்கையில் எத்தனை பெரிய எழுத்தாளர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்று யாராவது கேட்டால் தலை நிமிர்ந்து தைரியமாகப் பதில் கூறமுடியாத நிலையில் இன்று நாம் உள்ளோம் என்ற உண்மையை பறைப்பதில் பயனில்லை. கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த செல்வி பாலேஸ்வரிதான் இன்று சிறுகதை நாவல் துறையில் சுற்று ஊக்கத்தோடு தொடர்ந்து பணிபுரிந்து வருகிறார்.

— (இளபதி) யோகா பாலச்சந்திரன் 17-02-68.

4. சுழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களின் வரிசையில் உங்களுக்கென ஒரு தனியிடத்தைத் தேடிக்கொடுக்க வேண்டியது இலக்கிய கர்த்தாக்களின் கடமை. அந்தக் கடமையில் என் பங்கினையும் ஆற்ற முயல் வேன்.

— மனோன்மணி சண்முகதாஸ் - 11-05-76.

5. தங்கள் சிருஷ்டிகளில் மனிதாபிமான உணர்வு இழையோடியிருப்பதுபோலவே தங்கள் கிருத்தியங்களிலும் அது வளர்ந்திருப்பது கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

— எஸ். அகத்தியர் - 30-06-76.

சென். ஜோசப் கத்தோலிக்க அச்சகம், மட்டக்களப்பு.